

รายงานผลการดำเนินงาน

การส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้
ของนักเรียนชั้น ป.1-2 โดยใช้รูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส
ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %”
(โครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET
ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนจังหวัดเพชรบูรณ์)

โดย

นายสมชาย มีกำลัง
ตำแหน่ง ศึกษาพิเศษ

กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
กระทรวงศึกษาธิการ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์
ที่ วันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2562
เรื่อง รายงานผลการดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของ
นักเรียนชั้น ป.1-2 โดยใช้รูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %”

เรียน ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

ด้วยข้าพเจ้า นายสมชาย มีกำลัง ตำแหน่งศึกษานิเทศก์ กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล ผู้รับ
ชอบการดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-
2 ของโรงเรียนเอกชนนำร่องในจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษาฯ ในภาคเรียนที่ 1 ปี
การศึกษา 2562 ของไตรมาสแรกเสร็จสิ้นแล้ว

บัดนี้ ข้าพเจ้าจึงขอสรุปรายงานผลการดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถ
การอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 โรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ของไตรมาสแรก
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ

ผู้รับผิดชอบโครงการ

(นายสมชาย มีกำลัง)
ตำแหน่ง ศึกษาานิเทศก์

ความคิดเห็นของผู้อำนวยการกลุ่ม

ความคิดเห็นของรองศึกษาธิการจังหวัด

.....
ลงชื่อ.....

.....
ลงชื่อ ว่าที่พันตรี.....

(นางสาววราภรณ์ ผึ้งผาย)

(ประหยัด แก่นชา)

ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตาม และประเมินผล

รองศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

...../...../.....

...../...../.....

ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา

.....
ลงชื่อ.....

(นายภูวนาท มูลเขียน)

ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

...../...../.....

คำนำ

รายงานผลการดำเนินงานรายงานผลการดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถ การอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 โดยใช้รูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่าน ออกเขียนได้ 100 %” ฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อรายงานผลการดำเนินงาน โดยผู้รับผิดชอบและคณะดำเนินงาน ได้พัฒนารูปแบบการส่งเสริมส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน ชั้น ป.1-2 และดำเนินการพัฒนาสถานศึกษาเอกชนนำร่อง จำนวน 2 แห่ง คือ โรงเรียนสัมพันธ์วิทยา และ โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา โดยการถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบ/แนวทางการพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ให้มีผลคะแนนการประเมินความสามารถ ด้านการอ่านของผู้เรียน (Reading Test : RT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ระดับจังหวัด สูงขึ้น และส่งเสริมให้สถานศึกษาเอกชนนำร่อง ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนจังหวัดเพชรบูรณ์ สามารถพัฒนารูปแบบ/แนวทางการพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ในสถานศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพปัญหา ความต้องการ และบริบทของแต่ละสถานศึกษาได้

การดำเนินงานตามโครงการนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี เกิดผลสำเร็จที่บรรลุตามเป้าหมาย โดยความ ร่วมมือจากผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนบุคลากรของสำนักงาน ศึกษาธิการจังหวัดทุกฝ่าย ที่ให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ขอขอบคุณ ดร.ภูวนาท มูลเขียน ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ว่าที่พันตรี ประหยัด แก่นชา รองศึกษาธิการจังหวัด เพชรบูรณ์ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน และคณะกรรมการนิเทศ ติดตาม และประเมินผลทุกท่านที่เสียสละเวลา กำลังกาย และให้กำลังใจในดำเนินงานโครงการนี้ จนทำให้การดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนา ความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 โรงเรียนเอกชนนำร่องในจังหวัดเพชรบูรณ์สำเร็จ ลุล่วงด้วยดี

ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารรายงานผลการดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนา ความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 โดยใช้รูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริม สถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %” ฉบับนี้ จะสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้าน การอ่านและเขียนของนักเรียนในจังหวัดเพชรบูรณ์ อย่างเต็มรูปแบบต่อไป

นายสมชาย มีกำลัง
ผู้จัดทำ
20 พฤศจิกายน 2562

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์	4
เป้าหมาย	4
ตัวชี้วัดการอ่าน และการเขียน	5
ขอบเขตการดำเนินงาน	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
มาตรการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 % ระดับสำนักงาน ศึกษาธิการจังหวัด	7
มาตรการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 % ระดับโรงเรียน	7
มาตรการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 % ระดับห้องเรียน	8
เกณฑ์ในการประเมินเพื่อพิจารณาตัดสินการจัดกลุ่มนักเรียน	8
ระดับของปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้	9
สาเหตุของปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้	9
การฝึกทักษะพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียน	9
ผลที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551	10
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	39
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวินิจฉัยข้อบกพร่อง	41
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินการอ่าน และการเขียน	43
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศ กำกับ ติดตาม	51
ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา	59
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	62
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงาน	70
กิจกรรมที่ 1 การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล และจัดทำข้อมูลสารสนเทศผลการรายงาน ผลการทดสอบความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน (Reading Test : RT) ระดับจังหวัด	70

สารบัญ

	หน้า
กิจกรรมที่ 2 การพัฒนารูปแบบ/แนวทางการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนา ความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2	70
กิจกรรมที่ 3 คัดเลือกสถานศึกษาเอกชนนำร่อง	79
กิจกรรมที่ 4 การพัฒนาสถานศึกษาเอกชนนำร่อง	80
กิจกรรมที่ 5 นิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือการดำเนินงานตาม โครงการของสถานศึกษา นำร่อง	82
กิจกรรมที่ 6 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ถอดบทเรียนระหว่างการพัฒนา	87
บทที่ 4 ผลการดำเนินการและวิเคราะห์ข้อมูล (อยู่ระหว่างการดำเนินการ)	
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ (อยู่ระหว่างการดำเนินการ)	
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	
ผู้จัดทำ	

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาประชากรของประเทศให้มีคุณภาพ อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศให้มีความเข้มแข็งในทุกด้าน กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้มีการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2562) โดยกำหนดจุดเน้นการพัฒนาผู้เรียนที่ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สำหรับใช้เป็นกลไกขับเคลื่อน เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียน ให้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนตั้งแต่วัยเริ่มต้น และการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะระดับชั้นประถมศึกษาจึงได้กำหนดนโยบาย “ปีการศึกษา 2558 เป็นปีปลอดนักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” และนักเรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องอ่านออกเขียนได้ และมีมาตรการการประเมินผล ที่เป็นรูปธรรม ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนตามเกณฑ์มาตรฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงได้เน้นย้ำให้โรงเรียนปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอน เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่น การสอนแบบแจกลูกสะกดคำ โดยใช้แนวการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพัฒนาการสมอง (BBL) เป็นต้น และได้กำหนดเป้าหมายคุณภาพผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องอ่านออกเขียนได้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ขึ้นไปต้องอ่านคล่องเขียนคล่อง ตามยุทธศาสตร์ของกระทรวงศึกษาธิการ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษากับกระบวนการเรียนรู้และการอ่านไว้ในมาตรา 4 กล่าวไว้ว่า “การศึกษา” หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และในมาตรา 24 (3) และ (5) มาตรา 24 กล่าวไว้ว่า การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (3) ดำเนินการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นและทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่าง ๆ (ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา, 2542 : 3,9)

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 – 2579 ได้วางเป้าหมายด้านผู้เรียนไว้ว่า มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในศตวรรษที่ 21 เพื่อให้ได้ทั้งความรู้และทักษะที่จำเป็นต้องใช้ในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศท่ามกลาง

กระแสแห่งการเปลี่ยนแปลง ทักษะสำคัญจำเป็นในโลกศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วยทักษะที่เรียกตามคำย่อว่า 3Rs ประกอบด้วย อ่านออก (Reading) เขียนได้ (WRiting) คิดเลขเป็น (ARithmetics) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560 : 16)

การอ่านถือว่เป็นทักษะสำคัญในการรับสาร ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ทรงคุณค่าในการแสวงหาความรู้ศิลปวิทยาการต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้บุคคลเกิดความคิดและวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลสามารถนำองค์ความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตนเองและสังคม ดังนั้นความสามารถในการอ่านจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงตนเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในสังคมปัจจุบัน (ลาวัญญ์ สังขพันธ์ และคณะ, 2550 : บทนำ) การอ่านหนังสือเป็นการพัฒนาตนเอง และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากในการพัฒนาคนและพัฒนาสังคม การอ่านหนังสือของคนไทยเป็นกิจกรรมที่ไม่แพร่หลายแม้ในหมู่ผู้รู้หนังสือแล้ว โดยเฉพาะการอ่านหนังสือที่ดีและมีสาระยังมีน้อยลงไปอีก สาเหตุมีหลายประการนับตั้งแต่การขาดแคลนหนังสือที่ดีตรงกับความสนใจของผู้อ่าน การขาดแคลนแหล่งหนังสือที่จะยืมอ่านได้ ไปจนถึงการดึงความสนใจและการแย่งเวลาของสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง ฯลฯ รวมทั้งขาดการชักจูง การกระตุ้น และมีนิสัยรักการอ่านทั้งในและนอกโรงเรียน เมื่อเทียบกับความเพละเลื้อยและการได้ฟังได้เห็นเรื่องราวต่าง ๆ จากโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียง แล้วการอ่านหนังสือเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวต้องใช้ความพยายามมากกว่า และต้องมีทักษะในการอ่าน ถ้าจะให้การอ่านหนังสือเกิดเป็นนิสัยจำเป็นต้องปลูกฝังและชักชวนให้เกิดความสนใจการอ่านอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน ดังนี้ 1) ใเร้าใจให้เกิดความอยากอ่านหนังสือ 2) ให้เกิดความพยายามที่จะอ่านเพื่อจะารู้เรื่องที่น่าสนใจที่มีอยู่ในหนังสือ และนำสนุกตามกิจกรรมที่จัดขึ้น 3) แนะนำ กระตุ้นให้อยากรู้อยากเห็นเรื่องน่ารู้ต่าง ๆ เกิดความรอบรู้ คิดกว้าง มีการอ่านต่อเนื่องจนเป็นนิสัย 4) สร้างบรรยากาศที่น่าอ่านรวมทั้งให้มีวัสดุการอ่าน มีแหล่งการอ่านที่เหมาะสมและเพียงพอ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2549 : 7)

การอ่านจัดเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้และการพัฒนาสติปัญญาของคนในสังคมไทย การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญาความรู้ความสามารถพฤติกรรมและค่านิยมต่าง ๆ รวมทั้งช่วยในการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตโดยพัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีที่สุดของชีวิต การอ่านจึงมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์อย่างยิ่ง 2 ประการ คือ ประการแรกสำคัญต่อชีวิตประจำวัน กล่าวคือ การอ่านเป็นการแสวงหาความรู้เพื่อนำมาใช้ในการดำรงชีวิตประจำวัน ประการที่สองมีความสำคัญต่อการเรียนเพราะการอ่านเป็นหัวใจของการจัดกิจกรรมทั้งหลายในการเรียนการสอนและมีความสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จอันส่งผลต่อการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาหากเริ่มต้นดีรากฐานการอ่านของเด็กก็จะดีด้วย

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเป็นหน่วยงานที่เกิดขึ้นจากคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่ 19/2560 เรื่อง การปฏิรูปการศึกษาในภูมิภาคของกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 3

เมษายน พุทธศักราช 2560 ข้อ 11 ให้มีสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อปฏิบัติภารกิจของกระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนด การปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ นโยบาย และยุทธศาสตร์ของ ส่วนราชการต่าง ๆ ที่มอบหมายและให้มีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัด ดังต่อไปนี้

(1) รับผิดชอบงานธุรการของ กศจ. ออกศจ. คณะอนุกรรมการบริหารราชการเชิงยุทธศาสตร์ คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับการพัฒนาการศึกษา คณะอนุกรรมการและคณะทำงาน รวมทั้งปฏิบัติงาน ราชการที่เป็นไปตามอำนาจและหน้าที่ของ กศจ. และตามที่ กศจ. มอบหมาย

(2) จัดทำแผนพัฒนาการศึกษาและแผนปฏิบัติการ

(3) สั่งการ กำกับ ดูแล เร่งรัด ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติงานของส่วนราชการหรือ หน่วยงานและสถานศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการให้เป็นไปตามนโยบายของ กระทรวงศึกษาธิการ

(4) จัดระบบ ส่งเสริม และประสานงานเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศและเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อ การศึกษา

(5) ส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาเพื่อคนพิการ ผู้ด้อยโอกาส และผู้มีความสามารถพิเศษ

(6) ดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

(7) ส่งเสริม สนับสนุน และดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านวิชาการ การนิเทศ และแนว การศึกษาทุกระดับและทุกประเภท รวมทั้งติดตามและประเมินผลระบบบริหารและการจัดการศึกษา

(8) ดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจสอบด้านการบริหาร การเงิน และการบัญชีของส่วนราชการ หรือหน่วยงานและสถานศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

(9) ส่งเสริมและประสานงานการศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และการกีฬาเพื่อการศึกษา

(10) ส่งเสริม สนับสนุน และดำเนินการเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชน

(11) ปฏิบัติภารกิจตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการหรือตามที่ได้รับมอบหมาย รวมทั้ง ปฏิบัติภารกิจเกี่ยวกับราชการประจำทั่วไปของกระทรวงศึกษาธิการ และประสานงานต่าง ๆ ในจังหวัด

จากความสำคัญของการศึกษา ความสำคัญของการอ่าน ปัญหาของการอ่านและเขียน ตลอดจนข้อค้นพบจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่ผ่านมา ล้วนเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ชี้ให้เห็นว่า สาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้คนไทยขาดคุณภาพ เป็นผลมาจากการไม่รู้หนังสือของประชาชนนั่นเอง ดังนั้นอาศัยอำนาจ บทบาทหน้าที่ของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดดังกล่าวข้างต้น ในฐานะเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการ บริการ บริหาร ประสานและสนับสนุนการจัดการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนดในพื้นที่ระดับจังหวัด ได้ ทำการวิเคราะห์บทบาทและอำนาจหน้าที่ที่มีตามกฎหมาย และตระหนักถึงการพัฒนาคุณภาพของ นักเรียน จึงได้ดำเนินการจัดทำรูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออก เขียนได้ของนักเรียนขึ้น โดยนำผลสรุปการวิเคราะห์การประเมินความสามารถด้านการอ่านของผู้เรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 มากำหนดเป็นแนวทางการดำเนินงานตามโครงการให้เกิดผลดีมีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายด้านการจัดการศึกษาของสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ และแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 – 2579 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ในฐานะเป็นหน่วยงานหลักในการประสานงาน ส่งเสริม และสนับสนุนการจัดการศึกษาของหน่วยงานทางการศึกษาในระดับจังหวัด โดยการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานจากนโยบายสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม จึงกำหนดนโยบายให้หน่วยงานทางการศึกษาทุกระดับในจังหวัด ส่งเสริมและสนับสนุนสถานศึกษาในสังกัดให้จัดกิจกรรมพัฒนานักเรียนทุกระดับชั้นให้อ่านออกเขียนได้ ภายใต้กิจกรรม “การส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2” โดยดำเนินการพัฒนาครูผู้สอนให้สามารถจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน ดำเนินการวัดและประเมินความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียน แล้วรายงานผลการดำเนินการอย่างต่อเนื่องตามที่กำหนดเพื่อให้มีข้อมูลผลการประเมินที่เป็นสารสนเทศสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครอง นักเรียน ศึกษานิเทศก์ ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนที่จะนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สถานศึกษานำร่องมีรูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนระดับชั้น ป.1-2 อ่านออก-เขียนได้ อย่างน้อย 1 รูปแบบ/แนวทาง
2. เพื่อให้ครูผู้สอนชั้น ป.1-2 มีแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดอย่างน้อย 1 แผน
3. เพื่อให้ครูผู้สอนชั้น ป.1-2 มีสื่อ/นวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ อย่างน้อย 1 อย่าง
4. เพื่อให้นักเรียนระดับชั้น ป.1-2 ร้อยละ 100 อ่านออกเขียนได้

เป้าหมาย

1. ด้านสถานศึกษา
 - สถานศึกษาจัดทำรูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนระดับชั้น ป.1-2 อ่านออกเขียนได้ อย่างน้อย 1 รูปแบบ/แนวทาง
2. ด้านครูผู้สอน
 - 2.1 ครูผู้สอนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ ตามระดับชั้นที่รับผิดชอบอย่างน้อย 1 แผน
 - 2.2 ครูผู้สอนจัดทำสื่อ/นวัตกรรม อย่างน้อย 1 อย่าง

3. ด้านนักเรียน

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 อ่านออก เขียนได้ ถูกต้องเหมาะสมตามระดับชั้น

ทุกคน

ตัวชี้วัดการอ่าน และการเขียน

1. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ และเขียนคำพื้นฐานในชีวิตประจำวันไม่น้อยกว่า 600 คำ และเขียนประโยคง่าย ๆ ได้ทุกคน
2. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำคล้องจอง และเขียนคำพื้นฐานเพิ่มจาก ป.1 ไม่น้อยกว่า 800 คำ อ่านจับใจความจากสื่อต่าง ๆ ที่มีความใกล้เคียงกับหนังสือเรียน และเขียนบรรยายภาพได้ทุกคน

ขอบเขตการดำเนินงาน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การรายงานผลการดำเนินงานในครั้งนี้ เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินกิจกรรมการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 โดยใช้รูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %” ดำเนินการวัดและประเมินความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ของโรงเรียนเอกชนนำร่องในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 2 แห่ง

ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มประชากร ได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ของโรงเรียนเอกชนนำร่องในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 2 แห่ง

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การรายงานผลการประเมินความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ทุกคน โรงเรียนเอกชนนำร่องในจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 2 แห่ง ครั้งนี้ มีระยะเวลาในการดำเนินงาน คือ ภายในเดือนมีนาคม 2563

นิยามศัพท์เฉพาะ

อ่านออกเสียง หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ หรือประโยคสั้นๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (คำที่มีรูปวรรณยุกต์ และไม่มีรูปวรรณยุกต์ คำที่มีตัวสะกดตรงมาตรา และไม่ตรงมาตรา คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ คำที่มีอักษรนำ) ได้ตามระดับชั้นของนักเรียน

อ่านรู้เรื่อง หมายถึง ความสามารถในการอ่านคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ที่เป็นคำในคำศัพท์พื้นฐาน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ทั้งที่เป็นคำที่มีความหมายโดยตรงหรือคำที่มีความหมายโดยนัยที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถบอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านร้อยแก้ว ร้อยกรองสำหรับเด็ก (เป็นข้อความง่าย ๆ) จับใจความจากเรื่องที่อ่าน ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน บอก

ความหมายของเครื่องหมายสัญลักษณ์ที่สำคัญ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน คาดคะเนจากเรื่องที่อ่าน สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่านได้อย่างสมเหตุสมผล แปรความและสร้างสรรค์จากภาพ

เขียนได้ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำ ประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถเขียนคำ ประโยคง่ายๆ คำคล้องจอง ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เขียนสะกดคำ แจกถูกประสมคำ บอกความหมายของคำ เขียนเรียบเรียงประโยคง่ายๆ ต่อคำคล้องจองง่าย ๆ ได้ ถูกต้องเหมาะสมตามระดับชั้นของนักเรียน

อ่านออกเขียนได้ 100 % หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ทุกคน อ่านออก และเขียนได้ถูกต้องเหมาะสมตามวัยในแต่ละระดับชั้น ตามเกณฑ์ที่กำหนด (เกณฑ์การผ่าน คือ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ทั้งการอ่านและการเขียน)

การวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน หมายถึง การค้นหาสาเหตุของข้อผิดพลาดของนักเรียนที่ทำให้ครูผู้สอนสามารถนำข้อผิดพลาดหรือจุดบกพร่องนั้นมาเป็นแนวทางในการแก้ไขจุดบกพร่องทั้งตัวนักเรียนและครูผู้สอนต่อไป

ความบกพร่องด้านการอ่าน หมายถึง การมีปัญหาอ่านหนังสือไม่ออกเลย หรืออ่านหนังสือได้ไม่เหมาะสมตามวัย เช่น สะกดไม่ถูก อ่านตกหล่น อ่านทีละตัวอักษรได้แต่ผสมคำไม่ได้ แยกแยะพยัญชนะที่คล้ายกันไม่ออก (ก - ฅ - ฌ) ทั้ง ๆ ที่ได้ศึกษามีความฉลาดรอบรู้ในด้านอื่น ๆ ถ้ามีใครเล่าเรื่องให้ฟังจะเข้าใจดี เรียนรู้จากการเห็นภาพ และการฟัง จะทำได้ดี แต่ถ้าให้อ่านเองจะไม่ค่อยรู้เรื่อง จับใจความไม่ได้

ความบกพร่องด้านการเขียน หมายถึง การมีปัญหาในด้านการเขียนหนังสือ ตั้งแต่เขียนหนังสือไม่ได้ทั้งๆที่รู้ว่าอยากเขียนอะไร เขียนตกหล่น สลับตำแหน่ง หรือผิดตำแหน่ง เขียนไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์ ใช้คำเชื่อมไม่ถูกต้อง เว้นวรรคตอนหรือย่อหน้าไม่ถูกต้อง จนทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้ถูก

แบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่อง หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อมุ่งค้นหาข้อบกพร่องของผู้เรียนรายบุคคลว่ามีจุดอ่อนด้านใดบ้าง และนำข้อมูลมาใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล และปรับการเรียนเปลี่ยนการสอนของครูผู้สอน

การนิเทศการศึกษา หมายถึง การบริการ ร่วมมือ ช่วยเหลือ สนับสนุน และแนะนำให้คำปรึกษามากกว่าการสั่งการ โดยผ่านตัวกลาง คือ ครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้รับการนิเทศ ให้มีอิสระในการปรับปรุงพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน หรือการปฏิบัติงาน เพื่อบรรลุความสำเร็จสูงสุดในการเรียนของนักเรียน

การนิเทศการสอน หมายถึง ส่วนย่อยของการนิเทศการศึกษา โดยผู้นิเทศ มีบทบาทหน้าที่ในการชี้แนะ ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้กับครูผู้สอน โดยมีเป้าหมายเพื่อทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

การนิเทศภายใน หมายถึง การนิเทศการศึกษาหรือการนิเทศการสอน โดยจุดมุ่งหมายเพื่อให้ คำปรึกษาแนะนำ ช่วยเหลือ และปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเป็นกิจกรรมร่วมกันภายใน โรงเรียนระหว่างผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ โดยศึกษานิเทศก์มีบทบาทเป็นผู้กำกับ ติดตาม เสริมแรง และให้กำลังใจให้กับผู้บริหารและครู เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

มาตรการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 % ระดับสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด

1. จัดทำรูปแบบ/แนวทาง ในการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้
2. จัดทำคู่มือการดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 %
3. จัดประชุมคัดเลือกโรงเรียนเอกชนนำร่อง
4. จัดประชุมชี้แจงการดำเนินงานให้ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนนำร่องทราบ
5. จัดอบรมเชิงปฏิบัติการพัฒนาสถานศึกษานำร่อง ให้ผู้บริหารและครู เพื่อส่งเสริมการ
6. จัดการเรียนรู้พัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2
7. จัดทำเครื่องมือแบบประเมิน/แบบทดสอบการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้น ป.1-2
8. ส่งเสริมการสร้างรูปแบบ/แนวทาง นำสู่การอ่านออกเขียนได้ของครูและสถานศึกษา
9. สนับสนุนสื่อต้นแบบ และเครื่องมือประเมินการอ่านออกเขียนได้
10. สนับสนุนการสร้างสื่อ/พัฒนานวัตกรรม สู่การอ่านออกเขียนได้
11. นิเทศ ติดตาม การดำเนินงานตามรูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 % อย่างต่อเนื่อง
12. ประเมินการอ่านและการเขียนของผู้เรียนระหว่างการพัฒนาแบบมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง
13. จัดการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และถอดบทเรียน
14. สรุปรายงานผลการดำเนินงาน
15. ปรับปรุง พัฒนารูปแบบ/แนวทางการส่งเสริมการอ่านออกเขียนได้ของสถานศึกษา

มาตรการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 % ระดับโรงเรียน

1. แจกแนวทางการดำเนินงานให้ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนนำร่องทราบ
2. จัดประชุมชี้แจงแนวปฏิบัติให้แก่ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ทุกคนรับทราบ
3. จัดทำรูปแบบ/แนวทางการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของโรงเรียน
4. ดำเนินงานตามรูปแบบ/แนวทางการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของโรงเรียน
5. ดำเนินการคัดกรองแยกกลุ่มเด็กปกติ และกลุ่มเด็กพิเศษ
6. ดำเนินการประเมิน/ทดสอบนักเรียน/จัดกลุ่ม/จัดระดับปัญหา
7. จัดทำข้อมูลสารสนเทศนักเรียนรายคน/รายกลุ่มปัญหา/รายระดับปัญหา
8. วางแผนแก้ปัญหาให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายตามระดับปัญหา

9. จัดกิจกรรมแก้ปัญหาตามฐานการเรียนรู้
10. ผู้บริหาร และทีมนิเทศภายใน นิเทศ กำกับ ติดตามอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องทุกเดือน
11. ตรวจสอบ/ประเมิน ทุกเดือน
12. สรุปผลการประเมิน

มาตรการส่งเสริมสถานศึกษาสู่การพัฒนาอ่านออกเขียนได้ 100 % ระดับห้องเรียน

1. ดำเนินงานตามรูปแบบ/แนวทางการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของโรงเรียน
2. กำหนดแนวทางในการพัฒนาความสามารถการอ่าน และการเขียนของห้องเรียน
3. ดำเนินการคัดกรองแยกกลุ่มเด็กปกติ และกลุ่มเด็กพิเศษ
4. ดำเนินการสแกนนักเรียน/จัดกลุ่ม/จัดระดับปัญหา
5. จัดทำข้อมูลสารสนเทศนักเรียนรายคน/รายกลุ่มปัญหา/รายระดับปัญหา
6. วางแผนแก้ปัญหาที่นักเรียนตามกลุ่มเป้าหมาย/ระดับปัญหา
7. จัดกิจกรรมแก้ปัญหาตามกลุ่มเป้าหมาย/ระดับปัญหา
8. จัดทำ/จัดทำนวัตกรรม และใช้สื่อนวัตกรรมที่เหมาะสม
9. ติดตามพัฒนาการนักเรียนกลุ่มเป้าหมายอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องทุกเดือน
10. ตรวจสอบ/ประเมินพัฒนาการนักเรียนอย่างต่อเนื่อง
11. สรุป/รายงานผลต่อผู้บริหารโรงเรียนทุกเดือน

เกณฑ์ในการประเมินเพื่อพิจารณาตัดสินการจัดกลุ่มนักเรียน

1. **กลุ่มอ่านไม่ออก** ใช้เกณฑ์การประเมินโดยให้พิจารณาจากนักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้น้อยกว่า ร้อยละ 50 ของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ
2. **กลุ่มเขียนไม่ได้** ใช้เกณฑ์การประเมินโดยให้พิจารณาจากนักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้น้อยกว่า ร้อยละ 50 ของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ
3. **กลุ่มอ่านได้แต่ไม่คล่อง** ใช้เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจากนักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้ถูกต้องตั้งแต่ ร้อยละ 50 - 70 ของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ แต่ใช้เวลาในการอ่านสะกดค่านานมากกว่าปกติ
4. **กลุ่มเขียนได้แต่ไม่คล่อง** ใช้เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจากนักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้ถูกต้องตั้งแต่ ร้อยละ 50 - 70 ของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ อย่างน้อย แต่ใช้เวลาในการเขียนนานมากกว่าปกติ
5. **กลุ่มอ่านคล่อง** ใช้เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจากนักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้ถูกต้องตั้งแต่ ร้อยละ 70 ขึ้นไปของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ
6. **กลุ่มเขียนคล่อง** ใช้เกณฑ์การประเมินให้พิจารณาจากนักเรียนสามารถเขียน คำศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนได้ถูกต้องตั้งแต่ ร้อยละ 70 ขึ้นไปของคำศัพท์ที่อยู่ในแบบทดสอบ

ระดับของปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

ระดับของปัญหาที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ แบ่งระดับปัญหาได้ 8 ระดับ ดังนี้

- ระดับที่ 1 นักเรียนไม่รู้จักพยัญชนะครบทุกตัว
- ระดับที่ 2 นักเรียนไม่รู้จักสระครบทุกตัว
- ระดับที่ 3 นักเรียนไม่รู้จักวรรณยุกต์ครบทุกตัว
- ระดับที่ 4 นักเรียนไม่สามารถอ่านผันอักษรได้ครบทุกตัว
- ระดับที่ 5 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราได้
- ระดับที่ 6 นักเรียนไม่สามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้
- ระดับที่ 7 นักเรียนไม่สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราได้
- ระดับที่ 8 นักเรียนไม่สามารถเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราได้

สาเหตุของปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

นักเรียนที่อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ อาจมีหลายสาเหตุ อาทิเช่น มีปัญหาทางครอบครัว บิดามารดาหย่าร้างกันต้องอาศัยอยู่กับ ปู่ ย่า ตา ยาย ทำให้ขาดความอบอุ่น รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย ขาดความมั่นใจตนเอง ไม่กล้าแสดงออก มีพฤติกรรมขาดเรียนบ่อย ย้ายโรงเรียนบ่อย มีภาวะทุพโภชนาการ เจ็บป่วยเรื้อรัง หรืออาจมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย และสมองช้ากว่าเด็กปกติทั่วไป

การฝึกทักษะพัฒนาความสามารถการอ่านและการเขียน

ทักษะที่เกี่ยวข้อง ที่ต้องฝึกให้นักเรียนประกอบด้วย 5 ทักษะพื้นฐาน ดังนี้

1. ทักษะการดู
2. ทักษะการฟัง
3. ทักษะการพูด
4. ทักษะการอ่าน
5. ทักษะการเขียน

ทักษะพื้นฐานทั้ง 5 เป็นทักษะสำคัญที่ครูผู้สอนต้องให้นักเรียนได้ฝึกบ่อย ๆ โดยฝึกอ่านพร้อมกันทั้งห้อง และให้ฝึกอ่านออกเสียง ฝึกอ่านสะกดคำ ทีละคนเพื่อจะให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง กล้าอ่านออกเสียง กล้าเขียนคำ กล้าแสดงออกด้วยตนเองอย่างมั่นใจโดยไม่ต้องกลัวผิด

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ มีข้อมูลสารสนเทศด้านการอ่าน และการเขียนที่เป็นจริงในปัจจุบันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ของโรงเรียนเอกชนนำร่อง เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การรายงานผลการดำเนินงานส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 โดยใช้รูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %” ผู้รายงานผลการดำเนินงานได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
5. เอกสารที่เกี่ยวกับการวินิจฉัยข้อบกพร่อง
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความสามารถด้านการอ่านและเขียน
7. เอกสารที่เกี่ยวกับการนิเทศ กำกับ ติดตาม
8. ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยี ด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ถูกต้องเหมาะสม และมีคุณธรรม คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย

2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

โครงสร้างเวลาเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียน

ดังนี้

กลุ่มสาระการเรียนรู้/ กิจกรรม	เวลาเรียน									
	ระดับประถมศึกษา						ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น			ระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย
	ป. 1	ป. 2	ป. 3	ป. 4	ป. 5	ป. 6	ม. 1	ม. 2	ม. 3	ม. 4 – 6
● กลุ่มสาระการเรียนรู้										
ภาษาไทย	200	200	200	160	160	160	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
คณิตศาสตร์	200	200	200	160	160	160	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
วิทยาศาสตร์	80	80	80	80	80	80	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	120	120	120	120	120	120	160 (4 นก.)	160 (4 นก.)	160 (4 นก.)	320 (8 นก.)
- ประวัติศาสตร์	40	40	40	40	40	40	40	40	40	80 (2 นก.)
- ศาสนา ศิลปกรรม จริยธรรม - หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคม	80	80	80	80	80	80	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
- เศรษฐศาสตร์ - ภูมิศาสตร์										
สุขศึกษาและ พลศึกษา	80	80	80	80	80	80	80 (2นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3นก.)
ศิลปะ	80	80	80	80	80	80	80 (2นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
การงานอาชีพและ เทคโนโลยี	40	40	40	80	80	80	80 (2นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
ภาษาต่างประเทศ	40	40	40	80	80	80	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
รวมเวลาเรียน (พื้นฐาน)	840	840	840	840	840	840	880 (22 นก.)	880 (22 นก.)	880 (22 นก.)	1,640 (41 นก.)
● กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	120	120	120	120	120	120	120	120	120	360
● รายวิชา / กิจกรรมที่ สถานศึกษาจัดเพิ่มเติม ตามความพร้อมและจุดเน้น	ปีละไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง						ปีละไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง			ไม่น้อยกว่า 1,600 ชั่วโมง
รวมเวลาเรียนทั้งหมด	ไม่น้อยกว่า 1,000 ชั่วโมง/ปี						ไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมง/ปี			รวม 3 ปี ไม่น้อยกว่า 3,600 ชั่วโมง

2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้จำนวนทั้งหมด 67 มาตรฐาน สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดภาษาไทย ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ และสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษา ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิวิจารณ์วรรณคดี และวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

2.2 ความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกัน ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

2.3 ทักษะที่สำคัญในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้
อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่าน
ในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ใน
ชีวิตประจำวัน

การเขียน การเขียนสะกดตามอักษรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่าง ๆ ของ
การเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ
วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น
ความรู้สึกรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการและไม่
เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม
กับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศใน
ภาษาไทย

วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด
คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก
เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียม
ประเพณีเรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษาเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจ ใน
บรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

2.4 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

อ่านออกเสียง คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง
คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์
คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่งคำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้
เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมี
มารยาทในการอ่าน

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียน
จดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่น ปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

สะกตคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยคมีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคต่างๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็กซึ่งเป็น วัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่มี คุณค่าตามความสนใจได้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบาย ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหารจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้งจับใจความสำคัญของ เรื่องที่อ่านและนำความรู้ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตได้ มี มารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน และเห็นคุณค่าสิ่งที่อ่าน

มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกตคำ แต่ง ประโยคและเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพ โครงเรื่อง และแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบ รายการต่างๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมี มารยาทในการเขียน

พูดแสดงความรู้ ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู เล่าเรื่องย่อหรือสรุปจากเรื่องที่ฟัง และดู ตั้งคำถาม ตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและดู รวมทั้งประเมินความน่าเชื่อถือจากการฟังและดู โฆษณาอย่างมีเหตุผล พูดตามลำดับขั้นตอนเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน พูดรายงานหรือประเด็นค้นคว้า จากการฟัง การดู การสนทนา และพูดโน้มน้าวได้อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการดูและพูด

สะกตคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพยและสุภาษิต รู้และเข้าใจ ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค และคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้คำราชา ศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และ กาพย์ยานี 11

เข้าใจและเห็นคุณค่าวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน เล่านิทานพื้นบ้าน ร้องเพลงพื้นบ้านของท้องถิ่น นำข้อคิดเห็นจากเรื่องที่อ่านไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง และท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดได้

จากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับประถมศึกษา สรุปได้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาทักษะพื้นฐานทางภาษาที่จำเป็นและสำคัญสำหรับผู้เรียน โดยมุ่งให้ผู้เรียนทุกคนมีพัฒนาการทางภาษา ได้แก่ ทักษะการดู ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านออก และทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 โดยจัดไว้ในสาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย และสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

3.1 ความรู้พื้นฐานภาษาไทย

ทวิศักดิ์ อุ่นจิตติกุล (2553 : 13) ได้กล่าวถึงอักษรไทยมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ตัวพยัญชนะ รูปสระ เครื่องหมายวรรณยุกต์ ไว้ดังนี้

พยัญชนะ คือ เสียงที่เปล่งออกมา โดยใช้อวัยวะส่วนต่าง ๆ ในปากและคอ โดยทั่วไปจะออกเสียงพยัญชนะร่วมกับสระ พยัญชนะมี 44 ตัว ได้แก่ ก ข ข ค ค ง จ ฉ ช ซ ฌ ญ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ด ต ถ ท ธ น บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม ย ร ล ว ศ ษ ส ห ฬ อ ฮ ปัจจุบันเลิกใช้พยัญชนะ 2 ตัว คือ ข ค

สระ คือ เสียงพูดที่เปล่งออกมาโดยอาศัยการเคลื่อนไหวของลิ้น และริมฝีปากเป็นสำคัญ แต่ไม่มีการสกัดกั้นจากอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งในปาก โดยทั่วไปจะออกเสียงสระร่วมกับพยัญชนะ หรือออกเสียงเฉพาะเสียงสระอย่างเดียวก็ได้ สระมี 21 รูป 32 เสียง แบ่งเป็นสระเสียงสั้น 18 เสียง สระเสียงยาว 14 เสียง โดยมีการจำแนกเป็น 3 กลุ่ม คือ สระเดี่ยว สระประสม สระเกิน

วรรณยุกต์ คือ ระดับเสียงสูงต่ำของคำในภาษาไทยมี 5 เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี เสียงจัตวา มีรูปเครื่องหมายบอกระดับเสียง อยู่เบื้องบนอักษร 4 รูป ได้แก่ ่ (เอก) ้ (โท) ๊ (ตรี) ๋ (จัตวา)

3.2 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสารที่ช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้ ความเข้าใจและความหมายของสื่อ การอ่านเป็นพฤติกรรมการรับสารที่สำคัญ ปัจจุบันมีผู้รู้ นักวิชาการและนักเขียนนำเสนอความรู้ ข้อมูลข่าวสารและงานสร้างสรรค์ จัดพิมพ์ในหนังสือและสิ่งพิมพ์อื่น ๆ มากมาย นอกจากนี้แล้วข่าวสารสำคัญ ๆ หลังจากนำเสนอด้วยการพูด หรืออ่านให้ฟังผ่านสื่อต่างๆ แล้วส่วนใหญ่จะมีการจัดพิมพ์เก็บรักษาไว้เป็นหลักฐานแก่ผู้อ่านในรุ่นหลัง ๆ ความสามารถในการอ่านจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในสังคมปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่าองค์การระดับนานาชาติ เช่น องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ จะใช้ความสามารถ

ในการรู้หนังสือของประชากรประเทศต่าง ๆ เป็นดัชนีวัดระดับการพัฒนาของประเทศอื่น ๆ โดยมีผู้ให้ความหมายของการอ่านได้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ให้ความหมายไว้ว่า “อ่าน” เป็นคำกริยา หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ ตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2552 : 140) ได้ให้ความหมาย การอ่าน หมายถึง กระบวนการค้นหา รับรู้และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน โดยผ่านกระบวนการจับใจความสำคัญ และตีความเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคม

วรรณิ โสมประยูร (2553 : 128) ได้ให้ความหมาย การอ่าน หมายถึง กระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์โดยออกมาเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำเอาความหมายนั้น ๆ ใช้ให้เป็นประโยชน์ได้

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540 : 83) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือการรับสารในรูปของตัวอักษรมาแปลเป็นความรู้ ความเข้าใจของผู้อ่านโดยผ่านการคิด ประสบการณ์และความเชื่อของตน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2540 : 1) ให้ความหมายของการอ่านว่า เป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจและความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความและเรื่องราวของสาร ซึ่งผู้อ่านสามารถบอกความหมายได้

วิฒนะ บุญจับ (2541 : 100) กล่าวว่า การอ่าน คือ การรับรู้ความหมายจากข้อความหรือถ้อยคำที่จัดพิมพ์ หรือจารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรให้ปรากฏหรือปรากฏในรูปสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่สามารถแปลความหมายหรือตีความหมายได้

สมุทรร เซ็นเชาวนิช (2545 : 1) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาตอบโต้และอาจจะตอบโต้กับผู้อื่นด้วย การสื่อความหมายในการอ่านนั้นจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ผู้เขียน ผู้อ่าน และรายงาน (สิ่งที่ได้อ่านมาแล้วหรือปฏิกิริยาโต้ตอบซึ่งอาจขึ้นจากการอ่านนั้น ๆ)

สนิท ตั้งทวี (2536 : 42) ได้ให้ความหมาย การอ่าน หมายถึง การแปลความของตัวอักษรออกเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ตัวอักษรเป็นเพียงเครื่องหมายแทนคำพูด และคำพูดก็เป็นเพียงเสียงที่ใช้แทนของจริงอีกทอดหนึ่ง เพราะฉะนั้นหัวใจของการอ่านจึงอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่ปรากฏอยู่ในความนั้น

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2532 : 62) ได้ให้ความหมาย การอ่าน คือการรับรู้ความหมายของสาร จากลายลักษณ์อักษร การแปลตัวหนังสือออกมาเป็นเสียงและความหมาย การอ่านจึงมีเป้าหมายอยู่ที่ ผู้อ่านต้องเข้าใจสาร และรับรู้ความหมายของสิ่งที่อ่านได้

สรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง พฤติกรรมการรับสารอย่างหนึ่งที่ผ่านมากระบวนการทางสมองในการรับรู้โดยอาศัยทักษะทางความคิด และเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความและเรื่องราวต่าง ๆ หรือสัญลักษณ์โดยสื่อออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด เกิดเป็นความรู้ที่ผู้อ่านสามารถสรุปและประเมินผลสิ่งที่อ่านสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

3.3 ความสำคัญของการอ่าน

การอ่าน มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้หลายท่าน ดังนี้

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2552 : 144) ได้กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญและนัยที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กนักเรียน ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนย่อมพบอุปสรรคอย่างใหญ่หลวง พฤติกรรมในการเรียนของเด็กก็จะเปลี่ยนไป ทำให้หงอยเหงา เก็บกด หรือมีฉะนั้นจะแสดงออกต่าง ๆ ในลักษณะทดแทนปมด้วยเหล่านั้นก็มี ครูจำเป็นต้องเอาใจใส่ ช่วยเหลือ แก้ไข ช่อมเสริม ตั้งแต่อ่านบทเรียนแรกทันที

2. เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับ สามารถร่วมเรียน ร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ ได้ดี ตรงกันข้ามการที่เด็กมีอุปสรรคในการอ่าน ย่อมขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจในตนเอง

3. การอ่านได้ อ่านเป็น จึงเป็นเครื่องมือที่ส่งเสริมให้เด็กได้รับรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้ เพราะไม่ว่าโรงเรียนหรือสถานบันการศึกษาใดในโลก ก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่เด็กจะค้นคว้าเพิ่มเติมได้อย่างจุใจ หรือตามความจำเป็นของเด็กเหล่านั้นได้ดี

4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงอาชีพ เมื่อวัยประถมศึกษา อาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนได้อีกทางหนึ่ง

5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีที่จะรับรู้ข่าวสาร เหตุการณ์บ้านเมือง การปกครอง ที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการได้ดี

6. การอ่านเป็น จะเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญในการพินิจ เลือกตัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในด้านการเมืองการปกครอง อันเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

7. การอ่านย่อมเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะช่วยให้เด็กวัยประถมศึกษาหรือพันวัยประถมศึกษา สามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยใช้การอ่าน ทั้งยังจะได้รับความเพลิดเพลินช่วยพัฒนาจิตใจ และอื่น ๆ ได้ดี

8. การอ่านจะทวีความสำคัญมากขึ้นโดยลำดับ ช่วยให้ผู้อ่านทราบถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคม การสื่อสาร การพยากรณ์อากาศเพื่อการปรับตน ปรับปรุงอาชีพยั้งสังคมเจริญขึ้นมากเพียงใด การอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

วรรณิ โสมประยูร (2553 : 128) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่าน ทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้ และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียนทั้งในด้านภารกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้าและประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีความเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นต้น

5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้เกิดความมั่นใจในการพูด ปราศรัยการบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ศิลารีก ประวัติศาสตร์เอกสารสำคัญ วรรณคดีจะช่วยให้อนุชนรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

การอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้และการพัฒนาสติปัญญาของคนในสังคม การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรม และค่านิยมต่าง ๆ รวมทั้งช่วยให้การเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิต พัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต การอ่านจึงมีความสำคัญต่อชีวิต การอ่านจึงมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์อย่างยิ่ง ดังนี้

1. สำคัญต่อชีวิตประจำวัน

ความเป็นจริงการอ่านไม่ได้มีความสำคัญต่อนักเรียนหรือนักศึกษาเท่านั้นแต่บุคคลทั่วไปก็อาจแสวงหาความรู้ได้ด้วยการอ่าน การอ่านเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้ ผู้อ่านมากย่อมรู้มากและถ้านำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์ต่อสังคม สังคมนั้นย่อมมีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาไปในทางที่ถูกที่ควรอย่างรวดเร็ว ดังนั้น การปลูกฝังให้รักการอ่านตั้งแต่เยาว์วัย จึงเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

2. สำคัญต่อการเรียน

การอ่านเป็นหัวใจของการจัดกิจกรรมทั้งหลายในการเรียนการสอนและมีความสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จ การอ่านเป็นทักษะสำคัญยิ่งอันจะส่งผลต่อการเรียนรู้ในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้โดยเฉพาะระดับประถมศึกษา หากเริ่มต้นติดรากฐานการอ่านของเด็กก็จะดี

นอกจากนี้สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้ากรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2534 : 58) ได้ทรงบรรยายถึงความสำคัญของการอ่านหนังสือในการประชุมใหญ่สามัญประจำปี พ.ศ. 2530 ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยไว้ ดังนี้

1. การอ่านหนังสือทำให้ได้เนื้อหาสาระความรู้มากกว่าการศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น การฟัง
2. ผู้อ่านสามารถอ่านหนังสือโดยไม่มีการจำกัดเวลาและสถานที่ สามารถนำไปไหนมาไหนได้
3. หนังสือเก็บได้นานกว่าสื่ออย่างอื่น ซึ่งมีอายุการใช้งานโดยจำกัด
4. ผู้อ่านสามารถฝึกการคิด และสร้างจินตนาการได้เองในขณะที่อ่าน
5. การอ่านส่งเสริมให้สมองดี มีสมาธินานกว่าและมากกว่าสื่ออย่างอื่น ทั้งนี้เพราะขณะอ่านจิตใจจะมุ่งมั่นอยู่กับข้อความ พินิจพิเคราะห์ข้อความ
6. ผู้อ่านเป็นผู้กำหนดการอ่านได้ด้วยตนเอง จะอ่านคร่าว ๆ อ่านอย่างละเอียด อ่านข้าม หรืออ่านทุกตัวอักษร เป็นไปตามใจผู้อ่าน หรือจะเลือกอ่านเล่มไหนก็ได้เพราะหนังสือมีมากสามารถเลือกอ่านได้
7. หนังสือมีหลากหลายรูปแบบ และมีราคาถูกกว่าสื่ออย่างอื่นจึงทำให้สมองผู้อ่านเปิดกว้าง สร้างแนวคิดและทักษะได้มากกว่า ไม่ยึดติดอยู่กับแนวคิดใด ๆ โดยเฉพาะ
8. ผู้อ่านเกิดความคิดเห็นได้ด้วยตนเอง วินิจฉัยเนื้อหาสาระได้ด้วยตนเองรวมทั้งหนังสือบางเล่มสามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วย เมื่อปฏิบัติแล้วเกิดผลดี

คุณหญิงแม้นมาส ขวลิต (กรมวิชาการ, 2543 : 15-16) ได้กล่าวว่า การสร้างความสนใจในการอ่านเป็นหน้าที่ของคนทุกคนพึงสร้างความสนใจในการอ่านให้เกิดขึ้นในตนเอง และสร้างความสนใจให้แก่ผู้ที่อยู่ใกล้เคียงในบ้าน ในโรงเรียน ในสถานศึกษาระดับสูง ในหน่วยงาน ในชุมชน และในประเทศของตน นอกจากจะสร้างความสนใจในการอ่านในบ้านเมืองของตนแล้ว เมื่อมีโอกาสก็ควรมีส่วนร่วมในการ

สร้างความสนใจในการอ่านให้แก่คนต่างชาติต่างภาษาด้วยนับแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา ประเทศต่าง ๆ ในโลกได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น เพราะการติดต่อสื่อสารและการเดินทางสะดวกขึ้นมาก องค์การสหประชาชาติและองค์กรในเครือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ได้เผยแพร่ความคิดที่ว่าโลกเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแม้จะต่างชาติต่างภาษา คนเราพยายามเข้าใจกัน แม้จะแตกต่างกันในพื้นฐานการศึกษา เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เราควรช่วยเหลือเกื้อกูลกันและช่วยกันผดุงสันติภาพในโลก องค์การศึกษา เชื่อมมั่นในหนังสือและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ว่าเป็นสื่อความรู้ส่งเสริมความคิดทางวิทยาศาสตร์ อนุรักษ์และพัฒนาวัฒนธรรม หนังสือช่วยให้เข้าใจกันและกันและช่วยสร้างสันติภาพในโลก กล่าวโดยสรุปคือหนังสือคือสื่อสันติภาพจึงควรทุกคนจะช่วยกันสร้างและส่งเสริมการอ่านหนังสือที่ดีจนเป็นนิสัย นอกจากนี้

แนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2452 ในมาตรา 24 การจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ (ข้อ 3) ยังได้ให้ความสำคัญของการอ่าน โดยให้มีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542 : 13-14)

ด้วยความสำคัญของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญในการแสวงหาความรู้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง สังคม และประเทศชาติ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญที่จำเป็นต้องส่งเสริม สนับสนุนให้คนทุกคนใส่ใจศึกษาเรียนรู้หลักของการอ่าน และฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอ จึงจะได้รับประโยชน์จากการอ่านได้สมตามความต้องการ การอ่านจึงเป็นวิธีการที่จะช่วยให้ทุกคนสามารถสื่อสารได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของโลกได้ดี

3.4 ประเภทของการอ่าน

วรรณิ โสมประยูร (2553 : 134) ได้สรุปประเภทการอ่านโดยคำนึงถึงเสียงเป็นหลัก ได้แก่ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ เพื่อให้ครูผู้สอนภาษาไทยระดับประถมศึกษามองเห็นขอบข่ายการสอนและวิธีการสอนได้ชัดเจน พร้อมทั้งสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะภาษาได้สะดวกและมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง แบ่งได้ 3 แบบ ได้แก่
 - 1.1 การอ่านร้อยแก้ว
 - 1.2 การอ่านร้อยกรอง
 - 1.3 การอ่านทำนองเสนาะ
2. การอ่านในใจ แบ่งได้ 7 แบบ ได้แก่
 - 2.1 การอ่านแบบค้นคว้าหาความรู้ เช่น อ่านตำรา
 - 2.2 การอ่านแบบจับใจความสำคัญ หรือสาระสำคัญของเรื่อง เช่น อ่านบทความ

2.3 การอ่านแบบหารายละเอียดทุกตอน เช่น อ่านประวัติศาสตร์ อ่านลำดับเหตุการณ์

2.4 การอ่านแบบหารายละเอียดทุกคำเพื่อการปฏิบัติ เช่น อ่านคู่มือการใช้เครื่องไฟฟ้า อ่านวิธีการประกอบอาหาร

2.5 การอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์เพื่อหาเหตุผล เช่น อ่านข่าวเหตุการณ์สำคัญ

2.6 การอ่านแบบไตร่ตรองโดยใช้วิจารณ์ญาณเพื่อหาข้อเท็จจริง ข้อดีข้อเสีย สำหรับเลือกแนวทางปฏิบัติ เช่น อ่านโฆษณา

2.7 การอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อสังเกตและจดจำ เช่น อ่านชื่อสถานที่ต่าง ๆ เมื่อนั่งรถผ่านไป

3.5 จุดประสงค์ของการอ่าน

การอ่าน มีผู้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการอ่านไว้ต่าง ๆ ดังนี้

คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (2552 : 145) กล่าวว่าในการอ่านบุคคลแต่ละคนจะมีจุดประสงค์ของตนเอง คนที่อ่านข้อความเดียวกัน อาจมีจุดประสงค์หรือความคิดต่างกัน โดยทั่วไป จุดประสงค์ของการอ่านมี 3 ประการ ดังนี้

1. การอ่านเพื่อความรู้ ได้แก่ การอ่านหนังสือประเภทตำรา สารคดี วารสาร หนังสือพิมพ์ และข้อความต่าง ๆ เพื่อให้ทราบเรื่องราวอันเป็นข้อความรู้ หรือเหตุการณ์บ้านเมือง การอ่านเพื่อความรู้เป็นการอ่านที่จำเป็นที่สุดสำหรับครู เพราะความรู้ต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมอยู่ทุกขณะ แม้จะได้ศึกษามากมายจากสถาบันการศึกษาระดับสูง ก็ยังมีสิ่งที่ยังไม่รู้และต้องค้นคว้าเพิ่มเติมให้ทันต่อความก้าวหน้าของโลก ความรู้ต่าง ๆ อาจมิได้ปรากฏชัดเจนในตำรา แต่แทรกอยู่ในหนังสือประเภทต่าง ๆ แม้ในหนังสือประเภทบันเทิงคดีก็จะให้เกร็ดความรู้ควบคู่กับความบันเทิงเสมอ

2. การอ่านเพื่อความคิด ได้แก่ การอ่านหนังสือโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ทราบแนวความคิดทางปรัชญา วัฒนธรรม จริยธรรม และความคิดเห็นทั่วไป ซึ่งมักแทรกอยู่ในหนังสือแทบทุกประเภท มิใช่หนังสือประเภทปรัชญา หรือจริยธรรมโดยตรงเท่านั้น การศึกษาแนวคิดของผู้อื่น เป็นแนวทางความคิดของตนเอง และอาจนำมาเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิต ผู้อ่านจะต้องใช้วิจารณ์ญาณในการเลือกนำความคิดที่ได้อ่านมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในบางเรื่อง ผู้อ่านอาจเสนอความคิดเห็นโดยการยกตัวอย่างคนที่มีความคิดผิดพลาดเพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้อ่านได้ความยั้งคิด เช่น เรื่องพระลอ แสดงความรักอันผืนทำนองคลองธรรมจึงต้องประสบกับเคราะห์กรรมในที่สุด ผู้อ่านที่ขาดวิจารณ์ญาณมีความคิดเป็นเรื่องงูใจให้คนทำความผิด ถือว่าขาดประโยชน์ทางความคิดที่ควรได้ไปอย่างน่าเสียดาย การอ่านประเภทนี้จึงต้องอาศัยการศึกษาและการชี้แนะที่ถูกต้อง

จากผู้มีประสบการณ์ในการอ่านมากกว่า ครูจึงต้องใช้วิจารณญาณในการอ่านเพื่อความคิดของตนเอง เพื่อชี้แนะหรือสนับสนุนนักเรียนได้พัฒนาการอ่านประเภทนี้

3. การอ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อฆ่าเวลา เช่น ระหว่างที่คอยบุคคลที่นัดหมาย คอยเวลารถไฟออก เป็นต้น หรืออ่านหนังสือประเภทบันเทิงคดีในเวลาว่าง บางคนที่มีนิสัยรักการอ่าน หากรู้สึกเครียดจากการอ่านหนังสือเพื่อความรู้ อาจอ่านหนังสือประเภทเบาสมองเพื่อการพักผ่อน หนังสือประเภทที่สนองจุดประสงค์ของการอ่านประเภทนี้มีจำนวนมาก เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย การ์ตูน วรรณคดี เป็นต้น

วรรณิ โสมประยูร (2553 : 135) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การอ่านแต่ละครั้งจะมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ถ้าผู้อ่านตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งไว้ จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพสูง จากประสบการณ์ที่ผู้เขียนได้ทดลองปฏิบัติและทดลองสอนมาแล้ว จุดมุ่งหมายที่เคยตั้งไว้มีดังนี้

1. การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
3. การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทขวนหัวต่าง ๆ
4. การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านสารคดี อ่านประวัติศาสตร์
5. การอ่านเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์จากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
6. การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จ ส่วนใดเป็นของจริง เช่น การอ่านคำโฆษณาต่าง ๆ
7. การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น อ่านบทความในวารสาร
8. การอ่านเพื่อปฏิบัติตาม เช่น อ่านคำสั่ง อ่านคำแนะนำ อ่านคู่มือการใช้เครื่องไฟฟ้า
9. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง ชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและเหมือนกับพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

3.6 ประโยชน์ของการอ่าน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่าน มีผู้กล่าวไว้หลายคน (กรมวิชาการ, 2542 : 6-7 อ้างมาจาก ระพีพรรณมาลัย, 2535) สรุปได้ดังนี้

1. มีความรู้เพิ่มเติม ช่วยให้รู้กว้าง ไม่แคบอยู่เฉพาะเรื่องรอบตัว
2. ช่วยพัฒนาความคิด เพราะประสบการณ์ในการอ่านจะช่วยเสริมความคิดให้พัฒนาขึ้น
3. ช่วยทำให้เป็นผู้ที่สังคมยอมรับ เพราะผู้ที่อ่านมากจะรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้

4. ช่วยให้เป็นผู้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ
5. ช่วยให้ได้รับความบันเทิงในชีวิตมากขึ้น
6. ช่วยให้เป็นที่น่าสนใจ เพราะผู้ที่อ่านหนังสือมากจะมีความคิดลึกซึ้ง และกว้างขวาง สามารถแสดงความรู้และความคิดที่ดีได้เสมอ
7. เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ (2540 : 30) มีความเห็นว่า การอ่านมีประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. การอ่านหนังสือทำให้ผู้อ่านได้รับสาระความรู้ต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้ที่ทันต่อเหตุการณ์ ทันความคิด ความก้าวหน้าของโลกได้เช่นเดียวกับการรับสารจากสื่อชนิดต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ
2. หนังสือเป็นสื่อที่ดีที่สุด ใช้ง่ายที่สุดและราคาถูกที่สุด ที่บุคคลทั่วไปใช้เพื่อศึกษาหาความรู้และความเพลิดเพลิน
3. การอ่านหนังสือเป็นการฝึกให้สมองได้คิด และเกิดสมาธิด้วย ฉะนั้นหากมีการฝึกอย่างต่อเนื่อง จะทำให้ทักษะด้านนี้พัฒนาและเกิดผลสัมฤทธิ์สูง
4. ผู้อ่านหนังสือสามารถสร้างความคิดและจินตนาการได้เอง ในขณะที่สื่ออย่างอื่น เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ จะจำกัดความคิดของผู้อ่านมากกว่า ฉะนั้นการอ่านหนังสือ จึงทำให้ผู้อ่านมีอิสระทางความคิดได้ดีกว่าการใช้สื่อชนิดอื่น ๆ

เย็นใจ เลาหวณิช ได้สรุปประโยชน์ของการอ่านไว้ดังนี้ (อภิญชลิต พุทธมาตย์, 2541 : 7 อ้างมาจาก เย็นใจ เลาหวณิช, 2541)

1. การอ่านเป็นการเสริมสร้างชีวิตที่มั่นคงและปลอดภัยได้ เพราะการอ่านจะนำมาซึ่งความรู้ความเข้าใจในสภาพสังคม เช่น ผู้ที่ประกอบอาชีพในทางธุรกิจ ถ้ามีนิสัยชอบอ่านหนังสือ จะทำให้ทราบความเคลื่อนไหวในวงการธุรกิจ
2. การอ่านเปิดโอกาสให้คนมีอิสระเสรีภาพตามสิทธิมนุษยชน ไม่ถูกครอบงำในทางความคิด และสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพของตนเองในการแสดงความคิดเห็นในขอบเขตของกฎหมายและประเพณีของสังคมได้อย่างเหมาะสม ผู้ที่อ่านออกย่อมมีโลกทัศน์ที่กว้างขวาง

ส่วนที่จำเป็นต่อการเพิ่มคุณภาพชีวิต

1. การอ่านจะเสริมสร้างจุดมุ่งหมายในชีวิต ทำให้บุคคลสามารถยกระดับคุณภาพชีวิตของตนเองได้
2. การอ่านทำให้เกิดความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวกับตนและสิ่งแวดล้อมที่ตนอาศัยอยู่จะช่วยให้บุคคลนั้นสามารถปรับตัวได้ดี และกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวได้
3. การอ่านจะช่วยส่งเสริมการอยู่ร่วมกันโดยสันติ หนังสือที่เหมาะสมกับบุคคล จะสนองความต้องการของแต่ละบุคคลทำให้เกิดความสุข

จากประโยชน์ของการอ่านที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่าการอ่านมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข การอ่านจึงเป็นการเสริมสร้างองค์ความรู้ให้ทันต่อการพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับสังคมโลกปัจจุบัน

3.7 องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการอ่าน

วรณี โสมประยูร (2540 : 122-123) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของการอ่านมี 6 องค์ประกอบกล่าวคือ

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย ได้แก่ สายตา ปาก และหู
2. องค์ประกอบทางด้านจิตใจ ได้แก่ ความต้องการ ความสนใจ และความศรัทธา
3. องค์ประกอบด้านสติปัญญา ได้แก่ ความสามารถในการรับรู้ ความสามารถในการนำประสบการณ์เดิมไปใช้ ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องและความสามารถในการเรียน
4. องค์ประกอบทางประสบการณ์พื้นฐาน
5. องค์ประกอบทางวุฒิภาวะ อารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ
6. องค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม

ก่อนที่จะสอนหรือฝึกฝนให้เด็กอ่านควรศึกษาองค์ประกอบซึ่งจะส่งผลต่อการอ่าน ดังนี้

1. ระดับสติปัญญา เด็กมีสติปัญญาไม่เท่าเทียมกัน ย่อมส่งผลอย่างยิ่งต่อการอ่าน จึงไม่ควรเน้นให้แต่ละบุคคลอ่านได้เท่ากันในเวลาเดียวกัน
2. วุฒิภาวะและความพร้อม การอ่านต้องอาศัยทักษะต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบย่อย ๆ เช่น ทักษะการใช้สายตา การใช้วocabularyเกี่ยวกับการออกเสียง ดังนั้น การเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายของเด็ก จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเริ่มต้นการสอนอ่าน
3. แรงจูงใจ แรงจูงใจมีทั้งภายนอกและภายใน ภายนอก ได้แก่ พ่อ แม่ ครู ฯลฯ ภายใน ได้แก่ การค้นพบด้วยตนเองว่าชอบหรือไม่อย่างไร
4. สภาพร่างกาย สภาพร่างกายที่สมบูรณ์จะช่วยให้สุขภาพจิตดี ไร่แรงแจ่มใส มีความกระตือรือร้นมากกว่าร่างกายที่อ่อนแอและเจ็บป่วย
5. สภาพอารมณ์ อารมณ์ที่มั่นคงสม่ำเสมอ แจ่มใส ไม่มีแรงกดดันจากความหวังของครูหรือผู้ปกครองจะทำให้เด็กอ่านได้ดี
6. สภาพแวดล้อม ทั้งที่บ้าน และที่โรงเรียน จะมีอิทธิพลต่อการอ่านสูงมาก เช่น บุคคลใกล้ชิดชอบอ่าน ที่โรงเรียนมีหนังสือให้อ่าน มีห้องสมุดที่นำเข้าไปศึกษาค้นคว้า มีกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่น่าสนใจและเหมาะสมกับความพร้อมของเด็กอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ
7. การวางแผนการอ่านให้เด็ก นอกจากวิธีสอนและสื่อแล้ว การวางแผนกำหนดให้อ่าน ก็มีมีส่วนช่วยส่งเสริมการอ่านให้มากกว่าเดิม

นอกจากนี้องค์ประกอบข้างต้นจะมีส่วนช่วยให้การส่งเสริมนิสัยรักการอ่านประสบความสำเร็จแล้ว การเลือกวิธีการอ่านที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ที่จะช่วยให้การอ่านมีความหมายมากขึ้น โดยเลือกวิธีการต่าง ๆ ที่เหมาะสม ดังนี้

1. อ่านคร่าว ๆ เป็นอ่านเพื่อสำรวจว่าจะอ่านหนังสือต่อไปโดยละเอียดหรือไม่ จะอ่านเพียงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง สารบัญ คำนำ และอ่านบางตอนเพื่อดูสำนวนและข้อความ
2. อ่านเก็บแนวคิด เป็นการอ่านเพื่อต้องการอ่านสรุปสาระสำคัญที่ต้องการเป็นหลัก
3. อ่านแบบตรวจตรา เป็นการอ่านเฉพาะส่วนสำคัญที่ต้องการเป็นหลัก
4. อ่านอย่างศึกษาค้นคว้า เป็นการอ่านเพื่อศึกษาค้นคว้าเรื่องนั้น ๆ ต้องอ่านอย่างละเอียดทุกทบททุกตอนตั้งแต่ต้นจนจบให้ได้ความครบถ้วน
5. อ่านเชิงวิเคราะห์หรืออ่านตีความ เป็นการอ่านที่ต้องการใช้วิธีอ่านอย่างศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย โดยอ่านอย่างละเอียดให้ได้ความครบถ้วนแล้วจึงแยกแยะออกได้ว่าส่วนต่าง ๆ นั้นมีเนื้อหาและความสำคัญอย่างไรบ้าง แต่ละส่วนสัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ อย่างไร
6. อ่านเก็บข้อมูล เป็นการอ่านหนังสือหรือเอกสารหลายเรื่อง ๆ เพื่อค้นหาข้อมูลเรื่องเดียวกันจากหลาย ๆ แหล่ง เพื่อคัดเลือกเปรียบเทียบ และนำเฉพาะส่วนที่ต้องการมาใช้ต่อไป
7. อ่านโดยใช้วิจารณ์ญาณ เป็นการอ่านที่ต้องการอาศัยวิธีการอ่านทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้เกิดปัญหาสันนิษฐานหาเหตุผลได้

นอกจากการอ่านด้วยวิธีการต่าง ๆ แล้วในการอ่านโดยทั่วไปยังมีความต้องการที่จะอ่านเร็ว อ่านเก่ง เพื่อที่จะได้อ่านมาก ๆ หรือใช้เวลาสั้น ๆ และให้ได้เรื่องราวตามความต้องการ ดังนี้

การอ่านเร็ว

ผู้อ่านส่วนใหญ่ต้องการอ่านได้เร็ว ๆ เพื่อที่จะอ่านได้มาก หรือเพื่ออ่านในเวลาอันสั้นแต่ได้ความมาก หรือเพื่อความเพลิดเพลินขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของแต่ละคน อันที่จริงการอ่านเร็วในวิชาการอ่านต้องเน้นที่อ่านเร็วด้วยและได้เรื่องราวสมความตั้งใจ และมีความเข้าใจจริง ๆ การอ่านเร็วจะใช้ในกรณีต่อไปนี้

1. อ่านคร่าว ๆ เพื่อการหาข้อความหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
2. อ่านเล่น ๆ เพื่อต้องการความเพลิดเพลิน เพียงแต่อ่านให้มาก ๆ รู้เรื่องราวเท่านั้น
3. อ่านข่าวทั่ว ๆ ไปนั้นเกิดขึ้นใหม่ ๆ ทุกวัน อ่านแล้วก็แล้วกันได้รู้วาเกิดอะไรขึ้นบ้างในสังคมต่าง ๆ
4. อ่านเรื่องที่เคยอ่านแล้วหรือรู้ที่อยู่แล้ว เพื่อตรวจว่าตรงกับความรู้ของตนหรือไม่
5. อ่านโฆษณา การโฆษณาต้องใช้เทคนิคหลักประการหนึ่ง คือให้ผู้อ่าน อ่านได้ในเวลาน้อยที่สุดแต่เกิดความอยากซื้อสินค้า

วิธีการฝึกฝนตนเองให้เป็นคนอ่านเร็ว อาจทำได้ดังนี้

1. รู้จุดมุ่งหมายในการอ่าน แต่ละครั้งแน่นอน เช่น เป็นการอ่านเพื่อเตรียมสอบ หรืออ่านเพื่อหาคำตอบ หรืออ่านเพื่อความเพลิดเพลิน หรืออ่านเพื่อฆ่าเวลา
2. รู้วิธีการอ่านหนังสือแต่ละประเภท จะทำให้อ่านหนังสือได้เร็วขึ้น
3. อ่านหนังสือเอาใจความในเวลาจำกัด โดยอ่านหน้าคำนำ บทนำ สารบัญ บทขึ้นต้น บทลงท้าย บรรณานุกรม ถ้ายังไม่เข้าใจก็อาจจะอ่านบทกลาง อ่านบทสรุปแต่ละบท
4. ถ้าเป็นการอ่านทุกหน้า พยายามอย่าอ่านทุกตัว อ่านเฉพาะคำสำคัญในแต่ละบรรทัดแต่ละย่อหน้า เพื่อจับใจความเท่านั้น
5. พยายามหัดอ่านหนังสือให้เป็นเวลา สม่่าเสมอเท่าที่จะทำได้ เช่น ถ้าอ่านหนังสือหลังรับประทานอาหารเย็น ก็ควรอ่านตามนั้นทุกวัน ตอนแรก ๆ อาจจะหัดอ่านหนังสือพิมพ์ก่อน ต่อไปเป็นวารสาร ต่อไปเป็นหนังสือที่ชอบ ต่อจากนั้นก็ขยายวงการอ่านไปเป็นอ่านหนังสือหลาย ๆ ประเภท อาจจับเวลาการอ่านด้วย คือ เริ่มด้วยเวลา 10 นาที 15 นาที ครึ่งชั่วโมงไปเรื่อย ๆ และดูว่าอ่านได้ครั้งละกี่หน้า แล้วพยายามอ่านให้ได้เร็วยิ่งขึ้น โดยอาศัยหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นเข้าช่วย
6. ถ้าหัดตนเองให้พอจะเป็นคนที่อ่านหนังสือเร็วได้แล้วก็ต้องปฏิบัติตนให้เป็นคนอ่านมาก อ่านสม่ำเสมอ อ่านหนังสือทุกประเภทอ่านแล้วติดตามวิจารณ์เปรียบเทียบสิ่งที่อ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จ โดยการเลือกวิธีอ่านให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ที่จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.8 จุดมุ่งหมายในการสอนอ่าน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้ระบุมাত্রฐานในการสอนอ่านให้นักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ เพื่อมุ่งหวังให้นักเรียนมีความสามารถ ดังนี้

1. ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 เพื่อให้มีทักษะการอ่านในใจและอ่านออกเสียง อ่านได้ถูกต้องชัดเจน มีความเข้าใจในการอ่าน สามารถอ่านจับใจความสำคัญและตอบคำถามได้ รู้หลักเกณฑ์ง่าย ๆ เกี่ยวกับการอ่านและนำไปใช้ได้ มีนิสัยที่ดีในการอ่าน และรักการอ่าน ลำดับเหตุการณ์ที่อ่าน
2. ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอ่านและสามารถนำไปใช้อ่านคำใหม่ ๆ ได้ มีทักษะในการอ่านในใจและอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง คล่องแคล่วรวดเร็ว สามารถอ่านจับใจความสำคัญ คิดเชิงวิจารณ์และวิเคราะห์ใจความสำคัญ ปฏิบัติตนจนเป็นนิสัยที่ดีในการอ่าน การใช้พจนานุกรม การเลือก การใช้ การเก็บรักษาหนังสือและการใช้ห้องสมุดในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและความเพลิดเพลินในยามว่าง นำความรู้ ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจปัญหา

3. ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการอ่านมีทักษะในการอ่านในใจ และอ่านออกเสียงได้ถูกต้องคล่องแคล่วรวดเร็ว สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก จากเรื่องราวที่อ่านได้ สามารถจับใจความสำคัญ คิดเชิงวิจารณ์และวิเคราะห์ใจความสำคัญ ปฏิบัติตน จนเป็นนิสัยที่ดีในการอ่านหนังสือ การใช้พจนานุกรม การเลือก การใช้ การเก็บรักษาหนังสือ และการใช้มุมหนังสือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และหาความเพลิดเพลินในยามว่าง และรักการอ่านหนังสือ การใช้มุมหนังสือและการใช้ห้องสมุดสังเคราะห์ความรู้จากการอ่านไปพัฒนาตนและอาชีพ นำความรู้จากการอ่านไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต

3.9 หลักการสอนอ่าน

หลักในการสอนอ่าน มีผู้กล่าวไว้หลายท่าน ดังนี้

วรณีย์ โสมประยูร (2553 : 136) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่แปลสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่สามารถมองเห็นให้เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจน ตรงตามที่อยู่ต้องการ และสนองความต้องการของผู้อ่านด้วย ดังนั้นการอ่านที่จะทำให้เกิดความคิดและนำไปใช้ประโยชน์แก่ผู้อ่านได้ดี ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล จะต้องหลักที่สำคัญในการสอนอ่านดังนี้

1. ความพร้อมของเด็ก ในการสอนครูจะต้องตรวจและสร้างความพร้อมทางร่างกายเกี่ยวกับสายตา เช่น การกวาดสายตาจากซ้ายไปขวา ความพร้อมเกี่ยวกับการสังเกต เปรียบเทียบ จำแนกแยกแยะสิ่งของ การรู้จักสิ่งของทั้งของจริงและภาพ การออกเสียงเรียกชื่อสิ่งของต่าง ๆ รวมทั้งครูจะต้องทำให้การอ่านง่ายและสนุกสนาน

2. ความต้องการของเด็ก ครูควรทราบความต้องการในการอ่านของเด็กเป็นรายบุคคล ครูผู้สอนอ่านจะต้องรู้และเข้าใจธรรมชาติของเด็กว่าเด็กทุกคนอยากรู้ อยากรู้อะไร อยากรู้อะไร ครูจะต้องรู้จักกระตุ้นความต้องการของเด็กให้มาสัมพันธ์กับการอ่าน โดยชักนำให้อ่านมาก ๆ จะมีความรู้มากเพื่อจะนำไปพูด ไปแสดงได้หรือช่วยผู้ใหญ่หาความรู้จากหนังสือได้ จะเป็นการช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของเด็กให้ดีขึ้น

3. ประสบการณ์ของเด็ก เด็กที่มีฐานะทางบ้าน ทางสังคม และทางเศรษฐกิจดี จะทำให้เด็กมีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมมาก ตรงกันข้ามเด็กที่ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมไม่ดีจะขาดประสบการณ์ในการอ่าน ดังนั้น ครูจะต้องสร้างประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เช่น นำภาพสถานที่ ภาพพืช ภาพสัตว์ ภาพสิ่งของ ฯลฯ มาให้นักเรียนมีประสบการณ์ จะช่วยให้เด็กอ่านอย่างเข้าใจและมีความหมายสำหรับเด็กยิ่งขึ้น

4. ความสามารถในการรับรู้ของเด็ก เด็กมีความสามารถในการรับรู้แตกต่างกัน ตามสติปัญญา ประสบการณ์ และการเรียนรู้ บางคนรับรู้ได้เร็ว จำได้ดี ทำให้มีประสบการณ์มาก ดังนั้น ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสามารถของนักเรียนแต่ละคนจึงจะสามารถแก้ไข ปรับปรุง และส่งเสริมให้เด็กสร้างวิธีการรับรู้ได้ดีขึ้น

หนังสือ พุทธศาสน (อ้างถึงใน สายัณห์ พาน้อย และคณะ, 2553 : 21) ได้เสนอแนะหลักในการอ่านเบื้องต้นไว้ดังนี้

1. ครูต้องเลือกเอาส่วนของทุกวิธีการสอน มาใช้ให้ตรงจุดประสงค์ที่จะใช้สอน
2. วิธีสอนจะต้องสนองความต้องการทางการอ่านของผู้เรียน คือให้เรียนอ่านครบทั้ง 3 ทาง คือ ตา หู สมอง
3. การสอนอ่านต้องสนองธรรมชาติของความหมายของการอ่าน นั่นคือ สื่อความคิดของผู้เขียนมายังผู้อ่าน ผู้อ่านหรือผู้เขียนจำเป็นต้องรู้เรื่องที่อ่าน
4. การสอนอ่านต้องสอดคล้องกับรากภาษาไทย (ยึดหลักภาษา) เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านขยายประสบการณ์ในการอ่านอย่างได้ผล หรืออ่านและเขียนให้สัมพันธ์กัน ลักษณะของการอ่านจะต้องสนองความต้องการแห่งวัยและความสนใจของผู้เรียน
5. ลักษณะของการอ่านจะต้องสนองความต้องการแห่งวัยและความสนใจของผู้เรียน

3.10 การสอนอ่านแบบแจกลูกสะกดคำ

หลักการสอนอ่านแบบแจกลูกสะกดคำ มีผู้กล่าวไว้หลายท่าน ดังนี้

ทวีศักดิ์ อุ่นจิตติกุล (2553 : 20) กล่าวว่า แม่บทในการแจกลูกสะกดคำ มีดังนี้

มาตรา แม่ ก กา คือ แม่บทของคำหรือพยางค์ที่ใช้เพียงพยัญชนะประสมกับสระ โดยไม่มีตัวสะกด เช่น กะ กา กิ กี่ กุ ภู ฯลฯ

มาตราตัวสะกด คือ แม่บทของคำหรือพยางค์ที่ใช้พยัญชนะต้นประสมกับตัวสะกด ซึ่งมีอยู่ 8 แม่ ได้แก่

- แม่ก ก คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว ก ข ค ฃ สะกด
- แม่ก ง คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว ง สะกด
- แม่ก ด คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว จ ฉ ช ซ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส

สะกด

- แม่ก น คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว ญ ณ น ร ล ฬ สะกด
- แม่ก บ คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว บ ป ฟ ฟ ภ ม สะกด
- แม่ก ม คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว ม สะกด
- แม่ก ย คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว ย สะกด
- แม่ก อย คือ คำ หรือพยางค์ที่มีตัว ว สะกด

การแจกลูกและสะกดคำ คือ วิธีการนำตัวอักษรในภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ มาประสมกันเป็นคำหรือพยางค์ ตามอักขรวิธีภายใต้แม่บทมาตราแม่ ก กา และแม่บทมาตราตัวสะกด

การแจกลูกและสะกดคำมาตราแม่ ก กา คือ การนำพยัญชนะประสมกับสระในแต่ละรูป เช่น กะ กา กิ กี่ กุ ภู ฯลฯ หรือการนำพยัญชนะประสมกับสระและวรรณยุกต์ เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า มาประกอบกันเป็นคำหรือพยางค์ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่านและเขียนตามหลักภาษาไทย

การแจกลูกและสะกดคำมาตราตัวสะกด คือ การนำพยัญชนะต้นประสมกับตัวสะกด เช่น จก จง จด จน จบ ฯลฯ หรือการนำพยัญชนะต้นประสมกับวรรณยุกต์และตัวสะกด เช่น กน ก่น กั้น กิ้น กั้น หรือการนำพยัญชนะต้นประสมกับสระ วรรณยุกต์และตัวสะกด เช่น กาน ก่าน ก้าน ก้าน ก่าน มาประกอบกันเป็นคำหรือพยางค์ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกอ่านและเขียนตามหลักภาษาไทย

สายัณห์ ผาน้อย และคณะ (2553 : 50) ได้ให้ความหมาย การสะกดคำ หมายถึง การออกเสียงตามพยัญชนะและสระที่ประสมกันเป็นคำ เช่น กอ-อา-งอ-กาง หรือ จะสะกดทีละชั้น เช่น กอ-อา-กา-กา-งอ-กาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถนัดของครูผู้สอน การแจกลูกคำ หมายถึง การออกเสียงคำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด โดยมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงหลัก แล้วเปลี่ยนเสียงสระไปตามลำดับ หรือเปลี่ยนเสียงตัวสะกดไปที่ละมาตรา หรือออกเสียงคำที่ประสมด้วยพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด โดยมีเสียงสระเป็นหลักแล้วเปลี่ยนเสียงพยัญชนะต้นหรือเสียงตัวสะกด

มานะ มานี ปิติ ชูใจ (2558 : ออนไลน์) กล่าวว่า เนื่องจากตอนนี้ เรื่องการสะกดคำที่เห็นก่อนหน้านี้ ไม่คุ้นอย่างที่เรเคยจำเรียนมา และมีเพื่อน ๆ หลายคนแสดงความเป็นห่วงว่าจะทำให้เด็กอ่านหนังสือไม่คล่องหรืออ่านไม่ออก วันนี้มีความรู้มาฝากและทบทวนความจำ สำหรับเพื่อน ๆ ที่อาจจะลืมวิธีการอ่านแบบแจกลูกสะกดคำ ซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานตามหลักวิชาการภาษาไทย ดังนี้

การสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน ถือเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ ซึ่งต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อมกับการอ่านการเขียนเมื่อสะกดคำจนจำคำอ่านได้แล้ว ต่อไปก็ไม่ต้องใช้วิธีการสะกดคำนั้น ให้อ่านเป็นคำได้เลย จะทำให้นักเรียนอ่านจับใจความได้และอ่านได้เร็ว การสะกดคำ มีหลายวิธี ได้แก่

1. สะกดตามรูปคำ เช่น

กา สะกดว่า กอ – อา – กา

คาง สะกดว่า คอ – อา – งอ – คาง

ค้ำ สะกดว่า คอ – อา – งอ – คาง – ไ้โท – ค้าง

2. สะกดโดยสะกดแม่ ก กา ก่อน แล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด เช่น

คาง สะกดว่า คอ – อา – คา – คา – งอ – คาง

ค้ำ สะกดว่า คอ – อา – คา – คา – งอ – คาง – คาง – โท – ค้าง

3. คำที่มีสระอยู่หน้าพยัญชนะ ให้สะกดพยัญชนะก่อนสระเสมอ เช่น

เก สะกดว่า กอ – เอ – เก

ไป สะกดว่า ปอ – ไอ – ไป

4. คำที่เป็นสระลดรูปหรือสระเปลี่ยนรูป อาจสะกดได้ดังนี้ เช่น

กัน สะกดว่า กอ - อะ - นอ - กัน หรือ กอ - ไม้หันอากาศ - นอ - กัน

คน สะกดว่า คอ - โอะ - นอ - คน หรือ คอ - นอ - คน

แข็ง สะกดว่า ขอ - แอะ - งอ - แข็ง หรือ ขอ - แอะ - ไม้ไต้คู้ - งอ -

แข็ง

เค็ม สะกดว่า คอ - เอะ - มอ - เค็ม หรือ คอ - เอะ - ไม้ไต้คู้ - มอ - เค็ม

5. คำอักษรควบ อาจสะกดได้ดังนี้

5.1 สะกดเรียงตัวอักษร มุ่งเพื่อการเขียนให้ถูกต้อง เช่น

กลอง สะกดว่า กอ - ลอ - ออ - งอ - กลอง

พราง สะกดว่า พอ - รอ - อา - งอ - พราง

กว้าง สะกดว่า กอ - วอ - อา - งอ - กวาง

5.2 สะกดตัวควบพร้อมกัน มุ่งเพื่อออกเสียงคำควบกล้ำให้ชัด เช่น

กลอง สะกดว่า กลอ - ออ - งอ - กลอง

พราง สะกดว่า พรอ - อา - งอ - พราง

กว้าง สะกดว่า กวอ - อา - งอ - กวาง

6. คำอักษรนำ อาจสะกดได้ดังนี้

6.1 สะกดเรียงตัวอักษร มุ่งเพื่อการเขียนให้ถูกต้อง เช่น

อยาก สะกดว่า ออ - ยอ - อา - กอ - อยาก

หนา สะกดว่า หอ - นอ - อา - หนา

สนาม สะกดว่า สอ - นอ - อา - มอ - สนาม

6.2 อ่านอักษรนำแล้วจึงสะกด มุ่งเพื่อออกเสียงคำให้ถูกต้อง เช่น

อยาก สะกดว่า หยอ - อา - กอ - อยาก

หนา สะกดว่า หนอ - อา - หนา

สนาม สะกดว่า สหนอ - อา - มอ - สนาม

7. คำที่ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่มีตัวการ์นต์ ให้ใช้หลักสังเกตรูปคำ

ความหมายของคำและจำคำให้ได้โดยอ่านและเขียนอยู่เสมอ เช่น เหตุ จันท์

การแจกลูก หมายถึง การเทียบเสียง เริ่มต้นจากการสอนให้จำและออกเสียงคำ แล้วนำรูปคำซึ่งเปรียบเสมือนแม่มากระจายหรือแจกลูก โดยการเปลี่ยนสระ หรือเปลี่ยนพยัญชนะต้น หรือเปลี่ยนพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) มีวิธีการดังนี้

1. ยึดพยัญชนะต้นเป็นหลัก แจกลูกโดยเปลี่ยนรูปสระ เช่น กะ กา กิ กี่ กี้ กุ ภู

2. ยึดสระเป็นหลัก แจกลูกโดยเปลี่ยนพยัญชนะต้น เช่น กา ขา คา งา ตา นา ทา วา

3. ยึดสระและตัวสะกดเป็นหลัก แจกลูกโดยเปลี่ยนพยัญชนะต้น เช่น กาง ขาง คาง
งาง ตาง นาง ทาง วาง

4. ยึดพยัญชนะต้นและสระเป็นหลัก แจกลูกโดยเปลี่ยนตัวสะกด เช่น คาง คาน คาย
คาว คาก คาค คาบ

ข้อสังเกต

1. การสะกดคำ อาจสอนได้หลายวิธี ครูควรเลือกวิธีใดวิธีหนึ่งที่เห็นว่าเหมาะสม และ
ใช้วิธีเดียวตลอดการสอน เพื่อมิให้นักเรียนสับสน

2. การสอนแจกลูกและสะกดคำแต่ละครั้ง ไม่ควรใช้เวลานานเกินไป นักเรียนจะ
เหนื่อยและเบื่อหน่ายได้ ครูควรสอนควบคู่กับการสอนอ่านเป็นคำ เป็นประโยค เพื่อให้นักเรียนสนุกขึ้น
เพราะได้เรียนคำที่มีความหมาย

3. เมื่อนักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านมากขึ้น ควรลดการอ่านแบบแจกลูกลง คงไว้
แต่เพียงการอ่านสะกดคำเท่านั้น เพื่อมิให้เขียนหนังสือผิด และควรเลิกอ่านสะกดคำเมื่อนักเรียนอ่าน
เป็นคำได้เองแล้ว

3.11 เทคนิควิธีการสอนอ่าน

1) เทคนิควิธีการสอนอ่าน โดยใช้กระบวนการสอน "บันไดทักษะ 4 ขั้น"

ศิวภาณุ บพุมสุติ (2553 : ออนไลน์) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนอ่าน โดยให้ครูสอนด้วยวิธีแจก
ลูก-สะกดคำ-ผันเสียง แบบ "บันไดทักษะ 4 ขั้น" ตามลำดับแบบฝึกในหนังสือ “เด็กอ่านไม่ออกเขียน
ไม่ได้แก้่าง่ายนิดเดียว” แต่ละขั้นบันไดทักษะ ใน 1 ชั่วโมง/ต่อวัน ดังนี้

1.1 ครูนำเด็กอ่านออกเสียงแจกลูก-สะกดคำ-ผันเสียง วันละ 30 นาที

1.2 ครูนำเด็กอ่านออกเสียงคำ และอ่านเรื่อง วันละ 5-10 นาที

1.3 ให้เด็กคัดคำและเรื่องที่อ่านลงสมุด วันละ 10 นาที

1.4 ให้เด็กเขียนตามคำบอกคำที่เรียนรู้แล้ว ในกระดาษทดสอบที่ครูแจกให้ และ
ให้ครูเก็บกระดาษทดสอบนี้ไว้ทุกแผ่น วันละ 10-15 นาที

2) เทคนิควิธีการสอนอ่าน โดยใช้กระบวนการ 6 ขั้น

ศิริลักษณ์ ชมภูคำ (ม.ป.ป. : ออนไลน์) ได้กล่าวถึง เทคนิควิธีการอ่านของนักเรียนเรียนร่วม
โดยใช้กระบวนการ 6 ขั้น ดังนี้

การดูแลขั้นที่ 1 คือการอ่านโดยดูที่บริบทของนักเรียนเรียนร่วม แต่ละคนระดับ
ความบกพร่องต่างกัน คนที่บกพร่องมากจะเริ่มการอ่านแบบแจกรูปคำ จากแม่ ก กา ประสมสระ
ง่ายๆเมื่อเขาเริ่มอ่านคำพื้นฐานง่ายๆได้ในระดับดีแล้ว ให้หยุดอ่านแจกรูปคำเพราะเขาจะเบื่อ ให้อ่าน
เป็นคำ เป็นประโยคสั้นๆและต่อยอดโดยการอ่านนิทานที่มีคำอ่านง่ายๆก่อน เมื่อเขาเริ่มอ่านได้คล่อง
มากขึ้นก็อ่านเนื้อเรื่องในบทเรียนครั้งละ 3-5 บรรทัด โดยจิตอาสาเป็นผู้ดูแลเด็กจะรู้สึกสบายใจไม่

กตตันและให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีทำให้นักเรียนเรียนร่วมมีผลการพัฒนาการอ่านได้เร็วขึ้น และจะ มาอ่านให้ครูฟังสัปดาห์ละ 1 ครั้ง เพื่อดูความก้าวหน้า ครูจะให้เวลาตลอดวันถ้าเขาพร้อมจะอ่าน เมื่อไหร่ และต้องเป็นเวลาที่เขาไม่ได้เรียนวิชาอื่น ถ้าเขาอ่านไม่คล่องเขาจะรู้สึกไม่สบายใจ ครูจะให้ กำลังใจทันทีเช่น ไม่เป็นไรนะลูกลองใหม่ เราต้องทำได้ ใจเย็นนะลูกเดี๋ยวหนูก็อ่านได้ ครูจะคอยฟัง หนูอ่านครูเชื่อว่าหนูทำได้จะไม่ตำหนิไม่ทำให้เขาท้อหรือหมดกำลังใจ หรือถ้าเขามีผลการพัฒนาดีขึ้น ครูจะต้องแสดงออกให้เขารู้ว่าครูตื่นเต้นดีใจภูมิใจที่หนูทำได้

การดูแลขั้นที่ 2 คือการเขียนก็จะเป็นการเขียนตามคำบอกจากเรื่องที่อ่าน หรือ เขียนคำที่หนูอ่านออกจากเรื่องที่อ่าน ตามบริบทของความบกพร่องของเขา ครั้งละ 5 - 10 คำ การ ตรวจผลงานครูจะให้ดาวเก็บไว้เพื่อเป็นการประกวดผลงาน เด็กจะได้มีกำลังใจและมีแรงเสริมในการ พยายามแข่งกับตัวเองพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

การดูแลขั้นที่ 3 คือการคัดลายมือขั้นนี้จะเป็นการฝึกทักษะการจำรูปคำ และ พัฒนาการคัดลายมือ

การดูแลขั้นที่ 4 คือการจำแนกคำเพื่อให้เขารู้ส่วนประกอบของคำ โดยแบ่งเป็น 2 ระดับคือจำแนกคำแบบง่ายให้จำแนกคำ 2 ส่วนคือ พยัญชนะ สระ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2-3

- จำแนกคำ 3 ส่วนคือ พยัญชนะ สระ ตัวสะกด
- จำแนกคำ 3 ส่วนคือ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์
- จำแนกคำ 4 ส่วนคือ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด

จำแนกคำแบบยากให้จำแนกคำที่มี 1 พยางค์ที่ 3 อย่างคือ จำแนกไตรยางค์ จำแนกคำเป็น คำตาย จำแนกเป็นมาตราตัวสะกด ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5-6

การดูแลขั้นที่ 5 คือการนำคำไปแต่งประโยค โดยแบ่งเป็น 2 ระดับคือการแต่ง ประโยคพื้นฐาน 2 ส่วนคือ ใคร ทำอะไร (ประโยค 2 ส่วน ที่มีภาคประธาน ภาคแสดง) และประโยค 3 ส่วน คือใคร ทำอะไรกับใคร (ประโยค 3 ส่วน ที่มีภาคประธาน ภาคแสดง กรรม)

การแต่งประโยคให้มีความหลากหลายไม่ซ้ำ เช่น ใคร ทำอะไร กับใคร ได้แก่ พ่อ แม่ ตา ยาย พี่ น้อง ฉัน คุณ เธอ ฯลฯ ยายยิ้ม น้องเดิน ตาหัวเราะ แม่ตมนม พี่ล้างจาน พ่อขับรถ

การดูแลขั้นที่ 6 คือการเขียนอิสระให้เขียนบอกเล่าเรื่องราวที่เขาอยากเขียนสั้นๆ 3-5 บรรทัด โดยการตั้งคำถามนำให้เขาคิดแล้วเขียน เอาเรื่องที่ใกล้ตัวก่อน เช่น ฉันคือใคร ครอบครัวของ ฉัน โรงเรียนของ คุณครูของฉัน ความสุขของฉัน ความต้องการของฉัน ฯลฯ

3) การอ่านแบบ SQ3R

สุนิจ สุตัญชวิบูลย์ (2543 : 131) ได้กล่าวว่า หลักการนี้ประกอบด้วยวิธีการ 5 อย่าง ด้วยกัน คือ surveying, questioning, reading, reciting, และ revising เป็นเทคนิคการอ่านวิธีหนึ่ง

พัฒนาขึ้นโดยศาสตราจารย์ Francis B. Robinson ซึ่งเป็นศาสตราจารย์จิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัย Ohio อาจเป็นเทคนิคที่มีมานานแต่ก็เป็นวิธีพื้นฐานที่คุณควรรู้

1. Surveying = การสำรวจ

อ่านหนังสือแบบให้ผ่านสายตาแล้วอ่านหัวข้อใหญ่ หัวข้อเล็ก หัวข้อสรุปที่อยู่ในทุกท้ายบท (ถ้ามี) แล้วลองคิดว่าในบท ๆ นั้น ผู้เขียนตั้งใจจะสื่ออะไร แล้วลองเขียนคำตอบดังกล่าวในสมุดบันทึก ลำดับเรื่องให้ต่อเนื่อง จนทำให้เห็นภาพรวมของข้อความที่อ่านทั้งหมดได้

2. Questioning = การตั้งคำถาม

ให้สงสัยว่า ทำไมเขาถึงเขียนบอกไว้อย่างนั้น ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการคิดเป็น จากนั้นเอาความสงสัยดังกล่าวมาเขียนเป็นคำถามหรือตั้งปัญหาขึ้น ถ้าทำได้แล้วค่อยอ่านเนื้อหาข้อความในบทถัดไป

3. Reading = การอ่านจริง

อ่านอย่างต่อเนื่อง มุ่งมั่นหาคำตอบสำหรับคำถามที่ตั้งขึ้นจากขั้นตอนที่แล้วให้ใช้เทคนิคการอ่านที่คุณรู้หรือค้นคว้ามา แสดงให้ปรากฏในชั้นเรียนหรือที่ประชุม เพื่อให้คนอื่นได้แสดงความคิดเห็นของเขาออกมาด้วย ช่วยเรียนรู้ให้ได้แง่มุมที่หลากหลายกว่าเดิม จากนั้นเขียนถ้อยคำของคำตอบที่ได้มาทั้งในส่วนของตนเองและคนอื่น จัดลำดับความสำคัญ ซึ่งคุณจะได้โครงเรื่องหรือกรอบของเรื่องที่คุณต้องการว่า คืออะไร

4. Reciting = การทบทวน

เมื่อจดจำทุกอย่างได้ขึ้นใจและต่อเนื่องได้จริงแล้ว (อาจต้องใช้เทคนิคช่วยจำต่าง ๆ เข้าช่วย) ก็ลองนั่งทบทวนเรื่องทั้งหมดในใจ คิดไปพูดในใจด้วยถ้อยคำภาษาของคุณทั้งหมด

5. Revising = การตรวจสอบ

ดูคำถามที่คุณเคยคิดไว้ ตอบเองแล้วดูบันทึกที่จดมา และที่จดเพิ่มเติมทีหลังจากนี้ ก็วัดผลดีเลวของการตอบตนเอง ก็ข้อที่คุณทำได้ ก็ข้อที่ทำได้ หรือก็ข้อเดาชนิดครึ่งต่อครึ่ง คือ แบบไม่แน่ใจ 50 % จากนั้นก็หาความถูกต้องที่ชัดเจนของคำถามทุกข้อทั้งหมด เชื่อมโยงความคิดเหล่านั้นเข้าด้วยกัน จนทำให้มองเห็นภาพรวมของวิชาที่เรียน หรือเรื่องี่อ่าน

3.12 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

วรรณิ โสมประยูร (2553 : 137-138) กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน ดังนี้

1. ตัวเด็ก

1.1. ทางด้านร่างกาย ได้แก่ ตา ปาก ลิ้น โดยสุขภาพของเด็กแตกต่างกัน เช่น สายตาสั้น สายตายาว สายตาเอียง ตาบอดสี ลิ้นไก่สั้น ริมฝีปากแห้ง เพดานโหว่ เจ็บไข่มดไข แพ้อากาศ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ทักษะการอ่านของเด็กแตกต่างกัน ครูควรเข้าใจและหาทางแก้ไข

1.2 ทางด้านสติปัญญา เด็กมองเห็นภาพ ความสัมพันธ์ของภาพและตัวอักษร การตีความ แปลความและขยายความได้แตกต่างกัน ครูจะต้องใช้กิจกรรมที่แตกต่างกันเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านให้เหมาะสมกับเด็ก

1.3 ทางด้านสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมทั้งที่บ้าน ทางโรงเรียน และในชุมชนของเด็กแตกต่างกัน ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเพื่อจะหาวิธีจัดประสบการณ์ส่วนที่ขาดให้กับเด็กบางกลุ่ม และหากิจกรรมที่จะช่วยให้เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี ให้สามารถพัฒนาทักษะการอ่านได้สูงขึ้น

2. ตัวครู

2.1 บุคลิกภาพของครู ครูผู้สอนอ่านจะต้องมีบุคลิกภาพในการพูดภาษาไทยถูกต้อง ชัดเจนอ่านถูกต้องตามอักขรวิธี รวมทั้งควรแต่งกายให้ประณีตและสวยงาม

2.2 ความรู้ของครู ครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของภาษาไทยให้ถูกต้อง อย่างดีมีความรู้เรื่องหลักสูตรภาษาไทย รู้จัดมุ่งหมายของการอ่าน มีความรู้ในกลวิธีสอน มีความเข้าใจ ความหมายของการอ่าน รู้ความต้องการและความสนใจของเด็ก มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาการในการอ่านภาษาของเด็กและสภาพแวดล้อมของเด็กด้วย จะช่วยทำให้การสอนอ่านประสบผลสำเร็จ

2.3 ความสามารถของครู ครูจะต้องมีความสามารถในการอ่าน การร้อง การเล่น การคิดอย่างสร้างสรรค์ มีลักษณะเป็นผู้นำที่จะช่วยให้เด็กรัก ศรัทธาและเรียนรู้ได้ดี

2.4 ภาษาและสำเนียงการพูดของครู ครูจะต้องพูดให้สุภาพ อ่อนโยน และรู้จักใช้จิตวิทยาในการพูด

2.5 ความศรัทธาในการสอนและความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของครู หน้าที่และความรับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความเป็นครู หากครูมีสิ่งเหล่านี้ดีก็จะมีผลดีเรื่องการสอนอ่านด้วย

2.6 การปกครองของครู ครูจะต้องยุติธรรม ใช้วิธีการแบบประชาธิปไตยมาปกครองเด็ก และมีความเป็นกันเองกับเด็ก

2.7 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ครูควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีส่วนร่วม มีการเสริมแรง มีบรรยากาศสนุกสนานและเป็นธรรมชาติ รู้จักสร้างอารมณ์เป็นสุข และความคิดสร้างสรรค์ โดยการใช้กิจกรรมที่เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของนักเรียน

3.13 คุณสมบัติของนักอ่านที่ดี

นักอ่านที่ดีควรมีสิ่งที่จะกล่าวต่อไปนี้

1. มีความสนใจในการอ่านหนังสือจนเป็นกิจวัตรประจำวัน อ่านหนังสือทุกวันอย่างมีความสุข อ่านติดต่อกันเป็นเวลานานได้ อ่านหนังสือได้ทุกประเภทของนักเขียนทุกคนไม่ว่าเป็นหนังสือเก่าหรือใหม่ก็ตาม

2. รู้จักวิธีการอ่านหนังสือให้ได้เร็ว

3. มีประสบการณ์เพียงพอที่จะเข้าใจและซาบซึ้งกับความหมายของเนื้อเรื่อง

4. ติดตามความเคลื่อนไหวทางวิทยาการต่าง ๆ และติดตามวงการหนังสืออยู่เสมอ มีความรู้เรื่องหนังสือ รู้จักลักษณะและประเภทของหนังสือ สามารถเลือกหนังสือได้ตรงกับความต้องการและความสนใจ

5. มีวิจารณ์ญาณในการอ่าน คือ อ่านอย่างไตร่ตรองก่อนที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อ และเป็น การเชื่ออย่างมีเหตุผล มีใจกว้างในการรับฟัง

สนิท ตั้งทวี (2540 : 280) เสนอว่า นักอ่านที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. อ่านในใจ

1.1 มีสมาธิแน่วแน่ในการอ่านทุกครั้ง

1.2 อ่านหนังสือได้เร็วและเข้าใจดี

1.3 มีพื้นฐานทางอารมณ์ที่อ่อนไหวในกรณีที่อ่านงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

1.4 สามารถบอกประเด็นสำคัญได้ดี

1.5 มีความเข้าใจในศิลปะแห่งการแต่งหนังสือทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง

1.6 มีความเข้าใจในการอ่านอย่างนักวิชาการ คือ เมื่ออ่านแล้วสามารถบอกได้ว่าอะไรเป็นข้อเท็จจริง อะไรเป็นข้อคิดเห็นและอะไรเป็นเพียงความรู้สึกของผู้เรียน

1.7 มีการบันทึกหลังการอ่านทุกครั้ง

2. อ่านออกเสียง

2.1 ศึกษาเรื่องที่จะช่วยให้เข้าใจเสียก่อน

2.2 ไม่อ่านเร็วหรือช้าจนเกินไป

2.3 รู้จักแบ่งประโยคเป็นข้อความสั้น ๆ

2.4 รู้จักเน้นหรือย้ำในส่วนที่เห็นว่าสำคัญ

2.5 อ่านให้ดังพอที่จะได้ยินได้ทั่วกัน

2.6 อ่านได้คล่องและชัดถ้อยชัดคำ

2.7 รู้จักวิธีอ่านตามชนิดของเรื่อง เช่น เรื่องที่ให้ข้อเท็จจริงและเรื่องที่ต้องการใช้อารมณ์

2.8 ขณะอ่านไม่ยกหนังสือหรือกระดาษบังหน้าตัวเอง

2.9 ต้องสำนึกในหน้าที่ของตน คือ หน้าที่อ่านให้คนอื่นฟัง

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า นักอ่านที่ดีควรรู้จักเลือกวิธีการอ่านหนังสือที่เหมาะสม อ่านอย่างไตร่ตรองก่อนที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อเรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุและผล

3.14 การพัฒนาทักษะการอ่าน

กาญจนา จันทะดวง (2542 : 54-55) กล่าวไว้ว่า การพัฒนาทักษะการอ่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะฝึกทักษะให้ผู้เรียนสามารถอ่านข้อความต่าง ๆ ได้อย่างเข้าใจ หรือวัตถุประสงค์

ตามที่ตั้งไว้ การอ่านจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดย่อมต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ อย่าง ๆ เช่น ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ความสนใจในเรื่องที่อ่าน ความสามารถในด้านภาษา และ จุดมุ่งหมายของการอ่าน เป็นต้น

ทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญและมีประโยชน์มาก เพราะในชีวิตประจำวันนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ ดังนั้นการเน้นทักษะการอ่านจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสูง ขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่านสรุปได้ ดังนี้

1. เร้าความสนใจของผู้เรียน

- 1.1 ให้ผู้เรียนคาดเดาความหมายของคำศัพท์
- 1.2 ให้ผู้เรียนคาดคะเนความเป็นไปของเนื้อเรื่อง

2. ขั้นการอ่าน

- 2.1 ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องคร่าว ๆ เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหาทั้งหมด
- 2.2 ผู้เรียนอ่านเนื้อหารายละเอียดของเนื้อเรื่อง เพื่อหาคำตอบสรุปประเด็นสำคัญ

ซึ่งอาจใช้วิธีการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ การเขียนแผนผัง การเติมข้อมูลที่ขาดหาย การเล่าเรื่องโดยสรุป เป็นต้น

3. ขั้นหลังการอ่าน เป็นขั้นที่ผู้สอนต้องการประเมินความถูกต้องและความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียน ทั้งนี้ผู้สอนอาจเชื่อมโยงทักษะการอ่านไปสู่ทักษะอื่นด้วยก็ได้ เช่น ทักษะการเขียน ทักษะการฟังและทักษะการพูด โดยผู้เรียนทำกิจกรรม ดังนี้

- 3.1 ให้เขียนเนื้อเรื่องโดยสรุป
- 3.2 ให้แสดงบทบาทสมมุติจากเนื้อเรื่องที่อ่าน
- 3.3 ให้วาดภาพประกอบเรื่อง

สรุปได้ว่า ทักษะการอ่านมีความสัมพันธ์กับทักษะการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนได้อ่านมาก ก็จะได้รับประสบการณ์มากจากเรื่องที่อ่าน เช่น เนื้อหา คำศัพท์ โครงสร้างเรื่อง เครื่องหมายวรรคตอน รวมทั้งสำนวนต่าง ๆ ผู้เรียนสามารถนำความรู้มาใช้เขียนเรื่องราวในภาษาของตนเองได้ ดังนั้นการพัฒนาทักษะการอ่านควรได้รับการพัฒนา ก่อนทักษะการเขียน และควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพต่อไป

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

4.1 ความหมายของการเขียน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ให้ความหมายไว้ว่า เขียน เป็นคำกริยา หมายถึง ชิดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข ชิดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ วาด แต่งหนังสือ

วิจิตร งามพลสิทธิ์ และคณะ (2522 : 268) ให้ความหมายว่า การเขียน คือ การแสดงออกเพื่อการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาตัวอักษรและอุปกรณ์อื่น ๆ เป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ความต้องการและความเข้าใจทุกอย่างให้ผู้อื่นได้ทราบ

ยมโดย เพ็ญพงศา (อ้างถึงใน คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย 2552 : 178) กล่าวว่า “การเขียน” หมายถึงการใช้ตัวพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ประสมกันเป็นคำมีความหมายแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจ รวมถึงการเขียนข้อความโดยการเรียงเรียงคำให้ถูกต้องตามลักษณะไวยากรณ์ไทย และการเลือกใช้จำนวนได้อย่างถูกต้อง

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และคณะ (2548 : 181) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารด้วยอักษรเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกประสบการณ์ ข่าวสารและจินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ทักษะการเขียนนับเป็นทักษะที่เป็นที่ศิลป์และศาสตร์ กล่าวคือ การเขียนต้องใช้ภาษาที่ตรงตามประณีต สามารถสื่อได้ทั้งอารมณ์ ความรู้ ความคิด จึงต้องใช้ศิลปะในการเขียน ส่วนที่กล่าวว่าเป็นศาสตร์เพราะการเขียนทุกชนิดต้องประกอบด้วยความรู้ หลักการและวิธีการ แต่อย่างไรก็ตาม การเขียนก็เป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนได้

วรรณ โสมประยูร (2553 : 146) ได้กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์จากความหมายของการเขียนดังกล่าว ทำให้มองเห็นความสำคัญของการเขียนว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่ใช้ภาษาลักษณะอักษรและสัญลักษณ์อื่น ๆ เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ความต้องการ หรือความในใจของผู้เขียนที่ต้องการสื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบและเข้าใจถึงความหมายที่ต้องการ

4.2 ความสำคัญของการเขียน

วรรณ โสมประยูร (2553 : 147) ได้กล่าวว่าถึงความสำคัญของการเขียนไว้โดยสรุปดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอด ความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน
2. การเก็บรวบรวมบันทึกข้อมูลน่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเคยมีประสบการณ์ที่ผ่านมา
3. เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง หรือจากชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง

5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกทุกสิ่งทั้งที่ฟังหรืออ่านได้

6. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคนปรารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รักกัน ฯลฯ

7. เป็นการแสดงออกถึงภูมิปัญญาของผู้เขียนทำให้รู้ความสามารถของผู้เขียนได้จากวรรณกรรมหรืองานเขียนอื่น ๆ

8. เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้นได้

9. เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกภาพส่วนบุคคล ให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ในการแสดงออกทางความรู้สึกนึกคิด และแนวความคิด

10. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ทั้งตนเองและสังคม

ระดับ จันทรสุขศรี (2551 : 2) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนเป็นทักษะทางภาษา ที่สำคัญที่สุดทักษะหนึ่งในบรรดาทักษะต่าง ๆ แม้การเขียนจะมีคุณประโยชน์มีความสำคัญทางภาษามากมายเพียงใด แต่ถ้านำไปใช้ไม่ถูกต้อง ๆ แม้การเขียนจะมีคุณประโยชน์มีความสำคัญทางภาษามากมายเพียงใด แต่ถ้านำไปใช้ไม่ถูกต้อง เขียนไม่ถูกต้องก็ให้โทษได้เช่นกัน ความสำคัญของการเขียนมีดังนี้

1. เป็นเครื่องมือใช้สื่อสาร ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้ระหว่างบุคคล และกลุ่มบุคคลต่าง ๆ

2. เป็นการสืบทอดมรดกทางปัญญาของมนุษย์จากคนรุ่นหนึ่งสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไป

3. เป็นเครื่องมือใช้บันทึกหลักฐานทางธุรกิจการค้า กฎหมาย และมรดกทรัพย์สินได้อย่างถูกต้องตามกติกาของแต่ละสังคม

4. เป็นเครื่องมือใช้ประกอบอาชีพ เช่น การเป็นนักเขียนเรื่องสั้น ๆ นวนิยาย สารคดี และการเขียนงานทางวิชาการ

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้ในสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน ระหว่างผู้สื่อสารกับผู้รับสาร

5. เอกสารที่เกี่ยวกับการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน

5.1 ความหมายของการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน

การวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน มีผู้ได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ธีรารัตน์ นาชัยฤทธิ (2550 : 12) ได้กล่าวว่า การวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน เป็นวิธีการหนึ่งที่ครูดำเนินการเพื่อทดสอบนักเรียนว่า นักเรียนมีข้อบกพร่องในการเรียนเรื่องนั้น ๆ เกี่ยวกับรายละเอียดย่อย ๆ ใดบ้าง เพื่อนำผลทดสอบนั้นมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องทั้งตัวนักเรียนเอง ครูผู้สอนและวิธีการสอน รวมทั้งนำผลการสอบมาใช้ในการปรับปรุงข้อสอบด้วยเช่นกัน

ศิริลักษณ์ แสันทวีสุข (2545 : 6) ได้กล่าวว่า การวินิจฉัยข้อบกพร่อง หมายถึง การค้นหาสาเหตุของข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนทางการเรียนของผู้เรียนเพื่อให้ผู้สอนทำการแก้ไขสาเหตุของข้อผิดพลาดหรือจุดอ่อนทางการเรียนที่พบต่อไป

สรุปได้ว่า การวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน หมายถึง การค้นหาสาเหตุของข้อผิดพลาดของนักเรียนที่ทำให้ครูผู้สอนสามารถนำข้อผิดพลาดหรือจุดบกพร่องนั้นมาเป็นแนวทางในการแก้ไขจุดบกพร่องทั้งตัวนักเรียนและครูผู้สอนต่อไป

5.2 ประเภทของความบกพร่อง

วรณีย์ โสมประยูร (2553 : 74) ได้กล่าวถึงความบกพร่องในการเรียนรู้ไว้โดยสรุป ดังนี้

1. ความบกพร่องด้านการอ่าน (Reading Disorder) หมายถึง การมีปัญหาอ่านหนังสือไม่ออกเลย หรืออ่านหนังสือได้ไม่เหมาะสมตามวัย เช่น สะกดไม่ถูก อ่านตกหล่น อ่านทีละตัวอักษรได้แต่ผสมคำไม่ได้ แยกแยะพยัญชนะที่คล้ายกันไม่ออก (ก - ก - ก) ทั้ง ๆ ที่เด็กมีความฉลาดรอบรู้ในด้านอื่น ๆ ถ้ามีใครเล่าเรื่องให้ฟังจะเข้าใจดี เรียนรู้จากการเห็นภาพ และการฟัง จะทำได้ดี แต่ถ้าให้อ่านเองจะไม่ค่อยรู้เรื่อง จับใจความไม่ได้

2. ความบกพร่องด้านการเขียน (Disorder of Written Expression) หมายถึง การมีปัญหาในด้านการเขียนหนังสือ ตั้งแต่เขียนหนังสือไม่ได้ทั้งๆที่รู้ว่าอยากจะเขียนอะไร เขียนตกหล่น สลับตำแหน่ง หรือผิดตำแหน่ง เขียนไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์ ใช้คำเชื่อมไม่ถูกต้อง เว้นวรรคตอนหรือย่อหน้าไม่ถูกต้อง จนทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้ถูกต้อง

3. ความบกพร่องด้านการคำนวณ (Mathematics Disorder) หมายถึง การมีปัญหาในด้านการคำนวณ ตามระดับความรุนแรง หลากหลายรูปแบบ เช่น มีความสับสนเกี่ยวกับเรื่องตัวเลข ไม่เข้าใจเรื่อง การบวก ลบ คูณ หาร ไม่สามารถแปลโจทย์ปัญหาเป็นสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์ มีการคำนวณที่ผิดพลาด ตกหล่นเกี่ยวกับเรื่องตัวเลขเป็นประจำ

5.3 แบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่อง

แบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่อง มีผู้ได้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

ธีรารัตน์ นาชัยฤทธิ (2550 : 15) กล่าวว่า iva ว่า แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นมาโดยการวิเคราะห์เนื้อหาในเรื่องนั้น ๆ อย่างละเอียดและมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสูง ในชุดแบบทดสอบจะมีข้อสอบชุดย่อย ๆ จำแนกจากองค์ประกอบของเนื้อหานั้นและใช้ทดสอบหลังจากที่มีการเรียนการสอนแล้ว ซึ่งแบบทดสอบวินิจฉัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อใช้ค้นหาข้อบกพร่องทางการเรียนของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทาง

ในการหาวิธีช่วยเหลือนักเรียนให้สามารถเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น อาจใช้วิธีสอนซ่อมเสริม นอกจากนั้นผลการสอบยังใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการสอนของครูได้อีกด้วย

ประภาพรรณ มั่นสวัสดิ์ (2548 : 10) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นและนำไปใช้ทดสอบ หลังจากการสอนสิ้นสุดลงเพื่อค้นหาจุดบกพร่องของนักเรียนแต่ละคนในการเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ ทั้งนี้เพื่อจะได้จัดกิจกรรมทางการเรียนการสอนและสอนซ่อมเสริมได้ตรงจุดที่นักเรียนมีความบกพร่องและเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนของครูอีกด้วย

ศิริลักษณ์ แสนทวีสุข (2545 : 9) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่อง เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อมุ่งค้นหาข้อบกพร่องของผู้เรียนแต่ละคนว่ามีจุดอ่อนในด้านใดบ้าง

สุชาติ สิริมินันท์ (2542 : 9) กล่าวว่าไว้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยเป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับ ค้นหาข้อบกพร่อง รวมทั้งสาเหตุของความบกพร่องของนักเรียนเป็นรายบุคคลในการเรียนวิชาต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขและสอนซ่อมเสริมนักเรียนได้ตรงจุด

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า แบบทดสอบวินิจฉัยข้อบกพร่อง หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อมุ่งค้นหาข้อบกพร่องของผู้เรียนรายบุคคลว่ามีจุดอ่อนด้านใดบ้าง และนำข้อมูลมาใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล และปรับการเรียนเปลี่ยนการสอนของครูผู้สอน

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินการอ่าน และการเขียน

6.1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางด้านการอ่าน และการเขียน

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้นๆ 2. บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน	การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง และข้อความที่ประกอบด้วย คำพื้นฐาน คือ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวันไม่น้อยกว่า 600 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> - คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 4. เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน 5. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน	การอ่านจับใจความจากสื่อต่างๆ เช่น - นิทาน - เรื่องสั้นๆ - บทร้องเล่นและบทเพลง - เรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
	6. อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน	การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น - หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสมกับวัย - หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน
	7. บอกความหมายของเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์สำคัญที่มักพบเห็นในชีวิตประจำวัน	การอ่านเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ ประกอบด้วย - เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่างๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน - เครื่องหมายแสดงความปลอดภัยและแสดงอันตราย
	8. มีมารยาท ในการอ่าน	มารยาทในการอ่าน เช่น - ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น - ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน - ไม่ทำลายหนังสือ
ป.2	1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจองข้อความ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง	การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่ายๆ ที่ประกอบด้วยคำพื้นฐานเพิ่มจาก ป. 1 ไม่น้อยกว่า
	2. อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน	800 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย - คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำ - คำที่มีตัวการ์นต์ - คำที่มี รร

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		- คำที่มีพยัญชนะและสระที่ไม่ออกเสียง
	3. ตั้งคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน 4. ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน 5. แสดงความคิดเห็นและคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน	การอ่านจับใจความจากสื่อต่างๆ เช่น - นิทาน - เรื่องเล่าสั้น ๆ - บทเพลงและบทร้อยกรองง่ายๆ - เรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น - ข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน
	6. อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน	การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น - หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสมกับวัย - หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน
	7. อ่านข้อเขียนเชิงอธิบาย และปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อแนะนำ	การอ่านข้อเขียนเชิงอธิบาย และปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อแนะนำ - การใช้สถานที่สาธารณะ - คำแนะนำการใช้เครื่องใช้ที่จำเป็นในบ้านและในโรงเรียน
	8. มีมารยาทในการอ่าน	มารยาทในการอ่าน เช่น - ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น - ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน - ไม่ทำลายหนังสือ - ไม่ควรแย่งอ่านหรือชะโงกหน้าไปอ่านขณะที่ผู้อื่นกำลังอ่านอยู่

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด	การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบการเขียนตัวอักษรไทย

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	2. เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยค ง่ายๆ	การเขียนสื่อสาร - คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน - คำพื้นฐานในบทเรียน - คำคล้องจอง - ประโยคง่ายๆ
	3. มีมารยาทในการเขียน	มารยาทในการเขียน เช่น - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ - ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และ บุคคล
ป.2	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด	การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบ การเขียนตัวอักษรไทย
	2. เขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับ ประสบการณ์	การเขียนเรื่องสั้นๆ เกี่ยวกับประสบการณ์
	3. เขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ	การเขียนเรื่องสั้นๆ ตามจินตนาการ
	4. มีมารยาทในการเขียน	มารยาทในการเขียน เช่น - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ - ใช้ภาษาเขียนเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และ บุคคล - ไม่เขียนล้อเลียนผู้อื่นหรือทำให้ผู้อื่นเสียหาย

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	- พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ - เลขไทย
	2. เขียนสะกดคำและบอกความหมาย ของคำ	- การสะกดคำ การแจกลูก และการอ่านเป็นคำ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		<ul style="list-style-type: none"> - มาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - การผันคำ - ความหมายของคำ
	3. เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ	- การแต่งประโยค
	4. ต่อคำคล้องจองง่ายๆ	- คำคล้องจอง
ป.2	1. บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	<ul style="list-style-type: none"> - พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ - เลขไทย
	2. เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	<ul style="list-style-type: none"> - การสะกดคำ การแจกลูก และการอ่านเป็นคำ - มาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - การผันอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ - คำที่มีตัวการันต์ - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำ - คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน - คำที่มี รร - ความหมายของคำ
	3. เรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร	<ul style="list-style-type: none"> - การแต่งประโยค - การเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความสั้นๆ
	4. บอกลักษณะคำคล้องจอง	- คำคล้องจอง
	5. เลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ	<ul style="list-style-type: none"> - ภาษาไทยมาตรฐาน - ภาษาถิ่น

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. บอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก	วรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก เช่น - นิทาน - เรื่องสั้นง่ายๆ - ปริศนาคำทาย - บทร้องเล่น - บทอาขยาน - บทร้อยกรอง - วรรณคดีและวรรณกรรมในบทเรียน
	2. ท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองตามความสนใจ	บทอาขยานและบทร้อยกรอง - บทอาขยานตามที่กำหนด - บทร้อยกรองตามความสนใจ
ป.2	1. ระบุข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมสำหรับเด็ก เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	วรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก เช่น - นิทาน - เรื่องสั้นง่ายๆ - ปริศนาคำทาย - บทอาขยาน - บทร้อยกรอง - วรรณคดีและวรรณกรรมในบทเรียน
	2. ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น	บทร้องเล่นที่มีคุณค่า - บทร้องเล่นในท้องถิ่น - บทร้องเล่นในการละเล่นของเด็กไทย
	3. ท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจ	บทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่า - บทอาขยานตามที่กำหนด - บทร้อยกรองตามความสนใจ

6.2 การประเมินการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2557 : 40-43) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน ถือเป็นความสามารถหลักที่สำคัญซึ่งจำเป็นต้องปลูกฝังและพัฒนาให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนด้วย

กระบวนการจัดการศึกษาตามหลักสูตรในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ ขณะเดียวกันก็จำเป็นต้องตรวจสอบว่า ความสามารถดังกล่าวเกิดขึ้นแล้วหรือยัง เนื่องจากการพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาตามลำดับอย่างต่อเนื่อง ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ หรือกิจกรรมต่าง ๆ กระบวนการตรวจสอบความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นทั้งความรู้ ความเข้าใจในการปฏิบัติ จะดำเนินการไปด้วยกันในกระบวนการ

หลักการประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน

1. เป็นการประเมินเพื่อการปรับปรุงพัฒนาผู้เรียนและประเมินเพื่อการตัดสินใจเลื่อนชั้นและจบการศึกษาระดับต่าง ๆ
2. ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออกซึ่งความสามารถดังกล่าวอย่างเต็มตามศักยภาพและทำให้ผลการประเมินที่ได้มีความเชื่อมั่น
3. การกำหนดภาระงานให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ควรสอดคล้องกับขอบเขตและประเด็นการประเมินที่กำหนด
4. ใช้รูปแบบ วิธีการประเมินและเกณฑ์การประเมินที่ได้จากการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง
5. สรุปผลการประเมินเพื่อรายงาน เน้นการรายงานคุณภาพของความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน เป็น 4 ระดับ คือ ดีเยี่ยม ดี ผ่าน และไม่ผ่าน

แนวดำเนินการพัฒนาและประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน

สถานศึกษาควรดำเนินการพัฒนาและประเมินความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนเป็นกระบวนการอย่างชัดเจน สามารถตรวจสอบการดำเนินงานได้ การพัฒนาและประเมินความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน สถานศึกษาอาจดำเนินการตามกระบวนการต่อไปนี้

1. แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาและประเมินความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนของสถานศึกษา ซึ่งอาจประกอบด้วย ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้แทนคณะกรรมการสถานศึกษา ผู้แทนครูผู้สอน ผู้แทนผู้ปกครองนักเรียน และผู้แทนนักเรียน เพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนา ประเมิน ปรับปรุงแก้ไข และตัดสินผลการประเมินความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนรายปี (ระดับประถมศึกษา) รายภาค (ระดับมัธยมศึกษา) และจบการศึกษาแต่ละระดับ
2. ศึกษา नियามหรือความหมายของความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน กำหนดขอบเขต และตัวชี้วัดที่แสดงถึงความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนให้สอดคล้องกับบริบทและจุดเน้นของสถานศึกษาในแต่ละระดับการศึกษา
3. ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมกันศึกษาหลักการประเมิน และพิจารณากำหนดรูปแบบวิธีการพัฒนาและประเมินความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนของสถานศึกษา
4. กำหนดแนวทางการพัฒนาและประเมินความสามารถในการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียนให้สอดคล้องกับขอบเขตและตัวชี้วัดที่กำหนดในข้อ 2 และกำหนดระดับคุณภาพหรือเกณฑ์ใน

การประเมินเป็น 4 ระดับ คือ ดีเยี่ยม ดี ผ่าน และไม่ผ่าน เพื่อใช้ในการตัดสินผลรายปี (ระดับ ประถมศึกษา) รายภาค (ระดับมัธยมศึกษา) และจบการศึกษาแต่ละระดับ

5. ดำเนินการพัฒนา ประเมิน และปรับปรุงแก้ไขความสามารถในการอ่าน คิทธิวิเคราะห์ และเขียนตามรูปแบบและวิธีการที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง

6. สรุปและตัดสินผลการประเมิน บันทึกลงและรายงานผลการประเมินความสามารถในการอ่าน คิทธิวิเคราะห์ และเขียน ต่อผู้เกี่ยวข้อง

เพื่อให้เกิดความชัดเจนต่อผู้ปฏิบัติในการประเมินความสามารถในการอ่าน คิทธิวิเคราะห์ และเขียน จึงได้กำหนดความหมายและขอบเขตการประเมินเป็นระดับชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษา ตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้เป็นกรอบในการประเมินเพื่อตัดสินการเลื่อนชั้นและการจบ การศึกษาแต่ละระดับ

ความหมาย

การประเมินการอ่าน คิทธิวิเคราะห์ และเขียน เป็นการประเมินศักยภาพของผู้เรียนในการ อ่านหนังสือ ตำราเรียน เอกสาร และสื่อต่าง ๆ เพื่อหาและ/หรือเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความ สุนทรีย์ และประยุกต์ใช้แล้วนำเนื้อหาสาระที่อ่านมาคิทธิวิเคราะห์ นำไปสู่การแสดงความคิดเห็น การ สังเคราะห์ สร้างสรรค์ การแก้ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ และถ่ายทอดความคิดนั้นด้วยการเขียนที่มีสำนวน ภาษาถูกต้อง มีเหตุผลและลำดับขั้นตอนในการนำเสนอ สามารถสร้างความเข้าใจแก่ผู้อ่านได้อย่างชัด เจนตามระดับความสามารถในแต่ละระดับชั้น

ขอบเขตการประเมิน และตัวชี้วัดที่แสดงถึงความสามารถในการอ่าน คิทธิวิเคราะห์ และเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3

ขอบเขตการประเมิน

การอ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์ และ/หรือสื่อประเภทต่าง ๆ ที่ให้ความเพลิดเพลิน ความรู้ ประสบการณ์ และมีประเด็นให้คิด และเขียนบรรยาย ถ่ายทอดประเด็นที่คิดด้วยภาษาที่ถูกต้อง เหมาะสม เช่น อ่านสาระความรู้ที่นำเสนออย่างสนใจ นิยาย เรื่องสั้น นิทาน นิยายปรัมปรา

ตัวชี้วัดความสามารถในการอ่าน คิทธิวิเคราะห์ และเขียน

1. สามารถอ่านและหาประสบการณ์จากสื่อที่หลากหลาย
2. สามารถจับประเด็นสำคัญ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นเรื่องที่อ่าน
3. สามารถเปรียบเทียบแง่มุมต่าง ๆ เช่น ข้อดี ข้อเสีย ประโยชน์ โทษ ความเหมาะสม ไม่เหมาะสม
4. สามารถแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน โดยมีเหตุประกอบ
5. สามารถถ่ายทอดความคิดเห็น ความรู้สึกจากเรื่องที่อ่านโดยการเขียน

7. เอกสารที่เกี่ยวกับการนิเทศ กำกับ ติดตาม

7.1 การนิเทศการศึกษา

1) ความหมายของการนิเทศการศึกษา

Adams and Dickey (1966 : 3) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง การบริการเกี่ยวกับ การสอนและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น และการนิเทศการศึกษาเป็นการสร้างสรรค์ และเป็นการที่บุคลากรทางการนิเทศทำงานร่วมกับผู้อื่น เพิ่มพูนผลสำเร็จของการเรียนการสอน ไม่มีการใช้อำนาจกับครู แต่เป็นการสนองความต้องการของครู ให้อิสระแก่ครูในการปฏิบัติงาน โดยมีการวางแผนที่จัดทำขึ้นเพื่อปรับปรุงการสอน

Harris (1975 : 10-11) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง การที่บุคลากรในโรงเรียนได้กระทำกับบุคคลใดหรือสิ่งอื่นใด เพื่อคงไว้หรือเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงานของโรงเรียนซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการบรรลุเป้าหมายทางการสอนของโรงเรียน

Wiles (1976 : 5) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง การช่วยเหลือพัฒนาสถานะการเรียนการสอนให้ดีขึ้น และการนิเทศการศึกษาเป็นกิจกรรมและบริการที่ช่วยปรับปรุงการสอนช่วยให้ครูทำงานในหน้าที่ได้ดีขึ้น มีขวัญดีขึ้น มีมนุษยสัมพันธ์ดีขึ้น และกิจกรรมเหล่านี้รวมถึงการอบรมครู และพัฒนาหลักสูตรด้วย

สังัด อุทรานันท์ (2529 : 7) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง กระบวนการในการทำงานร่วมกันระหว่างผู้นิเทศกับผู้รับการนิเทศ และการนิเทศการศึกษาเป็นการพัฒนาคุณภาพของนักเรียนโดยผ่านตัวกลางคือครูและบุคลากรทางการศึกษา

แสงจันทร์ อินทนนท์ (2532 : 2) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง การสนับสนุนช่วยเหลือ ร่วมมือมากกว่าการสั่งการ

ปรีชา นิพนธ์พิทยา (2537 : 8) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง กระบวนการทำงาน กระบวนการจัดกิจกรรม และความพยายามร่วมกันของผู้นิเทศการศึกษา ครู และบุคลากรทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น

ดุสิต ทิวถนอม (2540 : 4) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง กระบวนการซึ่งประกอบด้วยกิจกรรม การบริการ และวิธีการต่างๆ ที่มีการจัดการอย่างเป็นระบบของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และการทำงานของครูให้มีประสิทธิภาพ

วไลรัตน์ บุญสวัสดิ์ (2538 : 3) ได้กล่าวว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง การกระตุ้นให้การทำงานประสบผลสำเร็จ โดยผ่านตัวกลางหรือบุคคลอื่น เช่น ครู หรือผู้บริหาร ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอีกต่อหนึ่ง หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นกระบวนการทำงานและความร่วมมือระหว่างผู้นิเทศกับผู้รับการนิเทศ เพื่อประสิทธิภาพอันสูงสุดในการเรียนของนักเรียน

สรุปได้ว่า การนิเทศการศึกษา หมายถึง การบริการ ร่วมมือ ช่วยเหลือ สนับสนุน และแนะนำให้คำปรึกษามากกว่าการสั่งการ โดยผ่านตัวกลาง คือ ครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้รับการนิเทศ ให้มีอิสระในการปรับปรุงพัฒนา กิจกรรมการเรียนการสอน หรือการปฏิบัติงาน เพื่อบรรลุความสำเร็จสูงสุดในการเรียนของนักเรียน

2) จุดมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษา

จุดมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษา เป็นทิศทางที่สำคัญในการดำเนินการนิเทศการศึกษา มีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สังต์ อุทรานันท์ (2529 : 7-8) กำหนดจุดมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษาไว้ คือ 1) เพื่อพัฒนาคน การนิเทศการศึกษาเป็นกระบวนการทำงานร่วมกับครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อให้ครูและบุคลากรเหล่านั้นได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น 2) เพื่อพัฒนางาน เนื่องจากการนิเทศการศึกษา ได้มีเป้าหมายสูงสุดอยู่ที่นักเรียนซึ่งเป็นผลผลิตจากการสอนของครูและบุคลากรทางการศึกษา โดยเหตุนี้ การนิเทศที่ดีขึ้นจึงมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนางาน ซึ่งได้แก่การสอนให้ดีขึ้นนั่นเอง 3) เพื่อสร้างและประสานสัมพันธ์ จะเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการทำงานร่วมกันรับผิดชอบร่วมกัน ผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำและผู้ตาม ซึ่งไม่ใช่เป็นการทำงานภายใต้การถูกบังคับและคอยตรวจตราหรือคอยจับผิด 4) เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ เป็นสิ่งสำคัญที่จะให้บุคคลมีความตั้งใจทำงาน หากการนิเทศไม่ได้ทำการสร้างขวัญและให้กำลังใจ ผู้ปฏิบัติงานแล้ว การนิเทศศึกษาก็ย่อมจะประสบผลสำเร็จ ได้ยาก

วไลรัตน์ บุญสวัสดิ์ (2538 : 7) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษาไว้ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาคน พัฒนาครู ให้มีความรู้ความสามารถในการพัฒนางานด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การศึกษา ช่วยประสานงานและความร่วมมือให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังจะสร้างความมั่นคงในอาชีพครู สร้างสรรค์กำลังใจให้แก่ครู เพื่อจะได้ร่วมมือพัฒนานักเรียนให้เกิดพัฒนาการตามความมุ่งหมายของการศึกษา

ปรีชา นิพนธ์พิทยา (2537 : 9) มีความเห็นว่า การนิเทศศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาศักยภาพในการทำงานของครู โดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี การให้คำปรึกษาแก่ครูเพื่อให้ครูมีความรู้ความสามารถและนำความรู้ความสามารถของตนมาใช้ในการพัฒนาการจัดการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีคุณสมบัติตามจุดหมายของหลักสูตร

กรมสามัญศึกษา อ้างถึงใน ดุสิต ทิวถนอม (2540 : 15-16) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษาไว้ ดังนี้ 1) เพื่อรักษาและส่งเสริมคุณภาพ และมาตรฐานของโรงเรียนในความรับผิดชอบของกรมสามัญศึกษา 2) เพื่อแก้ปัญหา ให้ความช่วยเหลือ และให้คำปรึกษาแก่ผู้บริหาร ผู้สอน และบุคลากรของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา ในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามหลักสูตรให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและนโยบายของกรมสามัญศึกษา 3) เพื่อปรับใช้หลักสูตรและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับความต้องการของ

ท้องถิ่น และเสนอใช้หลักสูตรที่จำเป็น ตลอดจนหลักสูตรการศึกษาพิเศษ หรือหลักสูตรเฉพาะอย่างตามความจำเป็น 4) เพื่อพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาให้มีความรู้ ทักษะ ประสพการณ์ อันจำเป็นในการจัดการเรียนการสอน และสามารถแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากการดำเนินงานดังกล่าว รวมทั้งให้มีขวัญกำลังใจในการดำเนินงานตามบทบาทหน้าที่ ให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามนโยบายของกรมสามัญศึกษา 5) เพื่อให้คำปรึกษาและประสานงานทางวิชาการแก่กรมเจ้าสังกัด กระทรวงศึกษาธิการและโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา หรือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนงานขององค์การระหว่างประเทศ 6) เพื่อประสานงาน และให้ความร่วมมือกับสำนักงานศึกษาธิการเขต สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด ดำเนินโครงการและงานพัฒนาต่างๆ ที่มอบหมายไปยังเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัด และอำเภอ

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษา คือ การพัฒนาศักยภาพในการทำงานของครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือผู้รับบริการ ให้นำความรู้ความสามารถมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับนักเรียน โดยใช้การแก้ปัญหา ร่วมมือ ช่วยเหลือ สนับสนุน และแนะนำให้คำปรึกษา

7.2 การนิเทศการสอน

1) ความหมายของการนิเทศการสอน

Goldhammer and Others (1980 : 12) ได้กล่าวว่า การนิเทศการสอนเป็นส่วนย่อยของการนิเทศ เนื่องจากการนิเทศถูกตีความหมายได้หลายความหมาย จึงทำให้บทบาทของผู้นิเทศไม่คงที่การนิเทศการสอนในโรงเรียนจึงจำกัดให้ตีความหมายที่แตกต่างกันไปตามแนวความคิดของนักการศึกษา

Alfonso and Others (1981 : 28) ให้ความหมายของการนิเทศการสอนเป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนาอย่างเป็นทางการในองค์กรนั้น ซึ่งชี้แนะถึงพฤติกรรมของครูในทางที่จะให้ความสะดวกในด้านการเรียนของนักเรียนและสัมฤทธิ์ผลถึงเป้าหมายขององค์กร

นิพนธ์ ไทยพานิช (2535 : 14) ได้ให้ความหมายของการนิเทศการสอนว่า การนิเทศการสอนนั้นก็คือกระบวนการและความคิดรวบยอดเพื่อจะปรับปรุงการสอนของครูเพื่อผลประโยชน์ของนักเรียนในอันที่จะเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียนรู้ให้สูงขึ้น

ชารี มณีศรี (2542 : 29) ได้ให้ความหมายของการนิเทศการสอนว่า เป็นกระบวนการของความร่วมมือกับผู้มีส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อปรับปรุงการสอนของครู และการเรียนของเด็กให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงมากกว่าเชิงซ้ำไม่ทันสมัย ความมุ่งหมายของการนิเทศจึงมุ่งส่งเสริมให้ครูเจริญก้าวหน้าทางวิชาชีพและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น

ชาญชัย อาจินสมจาร (2547 : 7) ได้สรุปความหมายของการนิเทศการเรียนการสอนว่า เป็นกระบวนการทำงานกับครูเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อให้มีประสิทธิผลผู้

นิเทศต้องใช้ความรู้ของการจัดองค์กร ภาวะผู้นำ การสื่อความหมายและหลักการสอนในขณะที่ทำงานกับครูในชั้นเรียน และปรับปรุงการเรียนการสอนโดยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ (2557 : 243) การนิเทศการเรียนการสอน เป็นกระบวนการช่วยครู เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งการนิเทศการเรียนการสอนเป็นส่วนย่อยของการนิเทศการศึกษา และการนิเทศการศึกษาเป็นส่วนย่อยของการนิเทศทั่วไป

สรุปได้ว่า การนิเทศการสอน หมายถึง ส่วนย่อยของการนิเทศการศึกษา โดยผู้นิเทศ มีบทบาทหน้าที่ในการชี้แนะ ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้กับครูผู้สอน โดยมีเป้าหมายเพื่อทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

2) จุดมุ่งหมายของการนิเทศการสอน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการนิเทศการสอนไว้ดังนี้

นิพนธ์ ไทยพานิช (2535 : 17) ได้ระบุจุดมุ่งหมายปลายทางของการนิเทศการศึกษาไว้ นั่นคือ การนิเทศการสอน และการนิเทศการสอนก็ควรจะเป็นการนิเทศโดยตรงต่อครูในห้องเรียน

ชาญชัย อาจินสมาจาร (2547 : 1) การนิเทศการสอนมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน โดยพัฒนาวิชาชีพครูอย่างต่อเนื่องอย่างเป็นกัลยาณมิตร มุ่งช่วยเหลือครูให้ประสบความสำเร็จ ในชั้นเรียน เป้าหมายสุดท้ายคือผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

รุ่งชัชดาพร เวหะชาติ (2557 : 248) การนิเทศการเรียนการสอนมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยเหลือครูพัฒนาวิชาชีพอย่างต่อเนื่องทั้งด้านวิชาการ การปฏิบัติงานและการมีส่วนร่วม มุ่งผลที่คุณภาพนักเรียนในชั้นเรียนจากการปรับปรุงการเรียนการสอนที่เกิดจากการนิเทศ

สรุปได้ว่า การนิเทศการสอนเป็นส่วนหนึ่งของการนิเทศการศึกษา เพื่อเป็นการแนะนำช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุนให้ครูได้ปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อมุ่งสู่คุณภาพของนักเรียนในชั้นเรียนต่อไป

7.3 การนิเทศภายใน

7.3.1 ความหมายของการนิเทศภายใน

นิพนธ์ ไทยพานิช (2535 : 25-26) ได้กล่าวว่า การนิเทศภายใน หมายถึง พฤติกรรมการนิเทศทางอ้อมซึ่งผู้นิเทศจะเน้นการใช้พฤติกรรมการฟัง การช่วยเหลือสนับสนุนให้เกิดกำลังใจ การทำความเข้าใจความกระจ่างชัดเจนในประเด็นต่างๆ การเสนอข้อคิดเห็น และการแก้ไขปัญหาาร่วมกันกับผู้รับการนิเทศ เพื่อที่จะส่งเสริมให้ครูสามารถวางแผนด้วยตนเองได้เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของเขา ประกอบพฤติกรรมนิเทศแบบมีส่วนร่วมโดยผู้นิเทศจะเน้นการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานกับครู เช่น การเสนอข้อคิดเห็น การทำความเข้าใจความกระจ่างชัดเจนในประเด็นต่างๆ การรับฟัง การร่วมมือแก้ไขปัญหาและการเจรจาตกลงใจที่จะดำเนินการ ผู้นิเทศจะใช้พฤติกรรมดังกล่าวในการตกลงใจ

ทำสัญญาข้อตกลงระหว่างครูและผู้นิเทศ เพื่อใช้ในการดำเนินปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยดำเนินการร่วมกันต่อไป

วไลรัตน์ บุญสวัสดิ์ (2538 : 70) ได้กล่าวว่า การนิเทศภายใน หมายถึง ต้องทำงานร่วมกันกับครูทุกคนในโรงเรียน ดังนั้นการจัดการนิเทศภายในโรงเรียนจะประสบผลดีได้มาจากความเข้าใจและเห็นชอบของคณะครูในโรงเรียน ผู้บริหารจำเป็นต้องใช้วิธีการประชุมปรึกษากันจนคณะครูมองเห็นปัญหาร่วมกันว่า ถ้าโรงเรียนขาดการนิเทศเป็นเครื่องมือในการดำเนินงานแล้ว จะมีผลเสียหายอย่างไรบ้าง ดังนั้นเมื่อคณะครูมีความเข้าใจตรงกัน และมีจุดมุ่งหมายร่วมกันว่าจะต้องทำเพื่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนแล้ว วิธีการเพื่อสร้างระบบงานนิเทศขึ้นมาภายในโรงเรียนจะทำได้สะดวก โดยกิจกรรมการนิเทศภายในจะประกอบไปด้วย

1) การประชุมเพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ของการนิเทศการสอน ซึ่งต้องเขียนไว้อย่างชัดเจน บอกวิธีการหรือเทคนิคที่ใช้รวบรวมข้อมูลที่เป็นและมุ่งบอกผู้ที่มีส่วนร่วมได้รับทราบ

2) รวบรวมข้อมูลที่เหมาะสมจำเป็นที่บ่งถึงวัตถุประสงค์และกระบวนการของวัตถุประสงค์ที่ตกลงกันไว้ในขั้นการประชุม เมื่อได้ข้อมูลแล้วก็นำผลมาวิเคราะห์ซึ่งอาจจะต้องใช้วิธีทางปฏิบัติเพื่อช่วยจำแนกและบ่งเฉพาะถึงผลลัพธ์ที่สำคัญ ผลที่ได้จะนำไปอภิปรายในขั้นสรุปผล

3) สรุปผลเพื่อมุ่งตรวจสอบโดยประชุมวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ นั้นถูกต้องเพียงใด มีอะไรที่เป็นจุดอ่อน จุดแข็ง เพื่อที่จะสามารถจำแนกวิธีการ เทคนิค และวิธีการประเมินผลการค้นคว้า วิจัย และจากข้อมูลอื่นๆ ที่จะมีส่วนพัฒนาการเรียนการสอนของครูได้ดีขึ้น เมื่อตรวจสอบข้อมูลแล้วก็หาข้อยุติและเขียนรายงานผลให้ครูทราบ แล้วนำไปใช้ปฏิบัติงานต่อไป

กรองทอง จิระเดชากุล (2550 : 4-5) ได้กล่าวว่า การนิเทศภายใน หมายถึง การส่งเสริมสนับสนุน หรือให้ความช่วยเหลือครูในโรงเรียนให้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานตามภารกิจหลัก ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือการสร้างเสริมพัฒนาการของนักเรียนในทุกด้านทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ จิตใจ และสติปัญญา ให้เต็มตามวัยและศักยภาพ ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างผู้บริหารสถานศึกษากับครูในสถานศึกษานั้น ในการปรับปรุงแก้ไขพัฒนาการปฏิบัติงานของครูให้มีประสิทธิภาพและส่งผลต่อคุณภาพของนักเรียน สำหรับหลักการนิเทศภายในโรงเรียน ประกอบด้วย

1) การดำเนินการนิเทศ จะต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ตามขั้นตอนการนิเทศภายในโรงเรียน

2) บุคลากรที่เป็นหลักสำคัญในการดำเนินการพัฒนาระบบนิเทศภายในโรงเรียน คือ ผู้บริหารสถานศึกษา

3) การนิเทศภายในโรงเรียน จะต้องสอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็นสำหรับการพัฒนาครูและนักเรียน

สรุปได้ว่า การนิเทศภายใน หมายถึง การนิเทศการศึกษาหรือการนิเทศการสอน โดยจุดมุ่งหมาย เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำ ช่วยเหลือ และปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเป็นกิจกรรมร่วมกัน ภายในโรงเรียนระหว่างผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ โดยศึกษานิเทศก์มีบทบาทเป็นผู้กำกับ ติดตาม เสริมแรง และให้กำลังใจให้กับผู้บริหารและครู เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7.3.2 หลักการนิเทศภายใน

การดำเนินงานนิเทศภายในโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลนั้น หลักการสำคัญ ในการนิเทศภายในโรงเรียน ดังนี้

สังัด อุทรานันท์ (2529 : 15-19) ได้เสนอหลักการในการนิเทศภายใน ไว้ดังนี้

1) การนิเทศการศึกษา เป็นกระบวนการทำงานร่วมกันระหว่าง ผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ กล่าวคือ กระบวนการ จะมีความหมายครอบคลุมถึงการทำงานเป็นขั้นตอน มีความต่อเนื่อง ไม่หยุดนิ่ง และมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันของผู้ปฏิบัติงาน

2) การนิเทศภายในมีเป้าหมายอยู่ที่คุณภาพของนักเรียน แต่การดำเนินการนั้นจะผ่าน ตัวกลาง คือ ครูและบุคลากรทางการศึกษา นั่นคือ การนิเทศการศึกษาไม่ได้ดำเนินการกับนักเรียน โดยตรง แต่จะนิเทศครูและบุคลากรทางการศึกษา อันจะส่งผลต่อคุณภาพนักเรียน ถ้าครูได้แสดง พฤติกรรมทางการสอนที่ดี เหมาะสมแล้ว คุณภาพของนักเรียนก็ย่อมจะดีขึ้น

3) การนิเทศการศึกษาในประเทศไทย เน้นบรรยากาศแห่งความเป็นประชาธิปไตย เนื่องจากเป็นสิ่งที่สังคมไทยปรารถนา แต่ความหมายของประชาธิปไตยในการนิเทศศึกษานั้น ไม่ได้ศึกษาเฉพาะบรรยากาศแห่งการทำงานร่วมกันเท่านั้น แต่จะรวมถึงการยอมรับซึ่งกันและกัน การเปลี่ยนบทบาทในฐานะผู้นำและผู้ตาม ตลอดจนความรับผิดชอบในผลงานร่วมกันด้วย

วไลรัตน์ บุญสวัสดิ์ (2538 : 23) ได้กล่าวถึง หลักการที่มีส่วนครอบคลุมการนิเทศการศึกษา ไว้ดังนี้

1) การบริหารโดยปกติแล้วต้องคำนึงถึงการจัดให้มีความสะดวกสบายทางวัตถุต่างๆ และรวมไปถึงการดำเนินงานโดยทั่วไป

2) การนิเทศการศึกษาควรคำนึงถึงการปรับปรุงแนวทางการเรียนการสอน

3) การบริหารและการนิเทศโดยหน้าที่แล้ว ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ทั้งสองอย่าง จะต้องมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด มีส่วนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการดำเนินงานด้านระบบ การศึกษา

4) การนิเทศการศึกษาที่ดีต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานทางปรัชญาและวิทยาศาสตร์

5) การนิเทศการศึกษาที่ดีต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานทางปรัชญาและประชาธิปไตย

6) การนิเทศควรยึดทัศนคติและวิธีการทางวิทยาศาสตร์

7) การนิเทศที่ดี ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ใด ก็จะต้องใช้กระบวนการแก้ปัญหาในการศึกษาปรับปรุงและประเมินผลทั้งส่วนที่เป็นกระบวนการและผลที่เกิดขึ้น

8) การนิเทศที่ดีควรสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ไม่ใช่การเขียนใบสั่งให้ทำ

9) การนิเทศที่ดีจะต้องมีการวางแผนอย่างมีระเบียบ มีการประสานความร่วมมือและจัดกิจกรรมต่อเนื่องกัน

10) การนิเทศที่ดีจะต้องถูกตัดสินโดยผลที่มุ่งให้เกิดขึ้น

11) การนิเทศที่ดีจะต้องเป็นวิชาชีพที่ส่งเสริมการหาแนวทางการประเมินบุคลากรวิธีการ และผลมุ่งสู่มาตรฐานที่ตั้งไว้

ซารี มณีสรี (2542 : 13-15) ได้กล่าวถึง หลักการพื้นฐานของการนิเทศการศึกษาไว้ว่า

1) การนิเทศการศึกษา เป็นการกระตุ้นเตือน ประสานงาน และแนะนำให้คำปรึกษาเพื่อให้เกิดความเจริญงอกงามแก่ครูโดยทั่วไป

2) การนิเทศตั้งอยู่บนรากฐานของประชาธิปไตย

3) การนิเทศเป็นกระบวนการส่งเสริมสร้างสรรค์

4) การนิเทศกับการปรับปรุงหลักสูตรเป็นงานที่เกี่ยวข้องพันกัน

5) การนิเทศมุ่งส่งเสริมขวัญ กำลังใจ

6) การนิเทศ คือ การสร้างมนุษยสัมพันธ์

สรุปได้ว่า หลักการนิเทศภายใน เป็นกระบวนการทำงานร่วมกันระหว่างผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศของครูและบุคลากรทางการศึกษาภายในโรงเรียน ซึ่งไม่ได้ดำเนินการกับนักเรียนโดยตรง แต่เป็นการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ การกระตุ้นเตือน ประสานงาน แนะนำ และการยอมรับซึ่งกันและกันด้วยบรรยากาศแบบประชาธิปไตย อันจะส่งผลต่อคุณภาพของนักเรียนต่อไป

7.3.3 กิจกรรม เทคนิควิธีการนิเทศภายใน

กิจกรรม เทคนิควิธีการนิเทศภายในโรงเรียน มีมากมายและหลากหลาย ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชาญชัย อาจินสมาจาร (2547 : 47-65) เห็นว่า การนิเทศภายในโรงเรียนจะต้องก่อให้เกิดความร่วมมือจากครูในด้านการวางแผนที่เป็นระบบ และการใช้เทคนิคหรือกิจกรรมที่เหมาะสม โดยได้แบ่งกิจกรรมการนิเทศภายในโรงเรียน คือ

1) สังเกตการสอนหรือการเยี่ยมชั้นเรียน เป็นเทคนิคที่ได้ผลเป็นอย่างมากในการนิเทศการศึกษา การเยี่ยมชั้นเรียนเป็นการติดตามผลงานของการสังเกตการสอนตรงจุดที่จะให้ความสนใจเกี่ยวกับพัฒนาการของบทเรียนใหม่ๆ ไม่ใช่ตัวครู หรือจุดอ่อนของครู เพราะเป็นผลต่อความเจริญงอกงามและการปรับปรุงครูผู้สอน

2) สาธิตการสอน เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการจูงใจต่อความเจริญงอกงามทางวิชาชีพครู และก่อให้เกิดความมั่นใจแก่ครู ผู้นิเทศหรือครูที่มีประสบการณ์ในการสอนจะเป็นผู้สาธิตการสอนให้ครูอื่นๆ

3) การเยี่ยมเยียนเพื่อสังเกตการสอน เป็นการสังเกตการสอนของครูคนอื่นๆ ซึ่งเป็นภารกิจที่มีความสำคัญต่อความเจริญงอกงามของครูและมีประโยชน์ต่อการสอนของครู

4) การศึกษาเป็นหมู่คณะหรือการประชุมปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่สามารถนำมาศึกษาสภาพการเรียนการสอนในลักษณะต่างๆ เช่น ปัญหาการเรียนการสอนเป็นกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพมาก เพราะการมีส่วนร่วมในการทำงานของทุกคนช่วยก่อให้เกิดการปรับปรุงความร่วมมือในการทำงาน

5) การประชุม จะมีลักษณะเป็นทางการ เพราะมีการวางแผนล่วงหน้าและลักษณะไม่เป็นทางการ เพราะบรรยากาศระหว่างสมาชิกผู้เข้าร่วมประชุม จะมีลักษณะของความเป็นมิตร การประชุมมีประโยชน์ถ้าสมาชิกในหมู่คณะมีความสัมพันธ์อันดีให้ความร่วมมือและร่วมกันปฏิบัติงาน

ศูนย์พัฒนาการนิเทศและเร่งรัดคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558 : 39) ได้กล่าวว่กิจกรรมการนิเทศภายใน ประกอบด้วย

1) การประชุมปรึกษาหารือ แนะนำ แลกเปลี่ยนความเห็นเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

2) การเยี่ยมชั้นเรียน เป็นเทคนิคการนิเทศเพื่อช่วยครูปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้นมีขั้นตอนที่จะต้องปฏิบัติร่วมกันของผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศบนพื้นฐานของการมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน

3) การฝึกอบรม เป็นกิจกรรมที่ช่วยในการเพิ่มพูนความรู้ ทักษะและประสบการณ์แก่ครู การฝึกอบรมต้องมีจุดมุ่งหมายและหลักสูตรที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะฝึกอบรมครู จะได้รับความรู้ใหม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

4) การประชุมเชิงปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่บุคลากรได้ร่วมมือกันปฏิบัติร่วมกันคิดเพื่อแก้ปัญหาการปฏิบัติงานของตนเองหรือปัญหาวิชาชีพ ตลอดจนเนื้อหาต่างๆ ซึ่งผู้เข้าประชุมได้ลงมือปฏิบัติงานแก้ปัญหาด้วยกันเป็นกลุ่ม ผลของการประชุมจะได้ผลงานหรือคำตอบต่อปัญหา

5) การศึกษาเอกสารวิชาการ การเพิ่มพูนความรู้ คือ ต้องอ่านและวิชาชีพครูต้องอ่านมาก เพราะการอ่านมากจะนำไปสู่ความรอบรู้ ความคิดใหม่และทันสมัย

6) การจัดนิทรรศการเพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการและนำเสนอให้เป็นที่น่าสนใจด้วยเทคนิคการใช้เครื่องมือทางเทคโนโลยีทางการศึกษาเข้ามาช่วยในการจัดนิทรรศการทางการศึกษาหรือการแสดงกิจกรรมผลงานของโรงเรียน เพื่อกระตุ้นครูให้คำนึงถึงการวางโครงการและการเผยแพร่ผลงานของโรงเรียน

ศูนย์ศึกษาการพัฒนาครู (2559 : 10) ได้กล่าวว่า เทคนิควิธีการนิเทศภายในเป็นยุทธศาสตร์ การนิเทศที่ศึกษานิเทศก์ได้นำไปส่งเสริมสนับสนุนการเรียนการสอน หรือปรับปรุงการเรียนการสอนให้มี ประสิทธิภาพได้ผลดีตามบริบทของสถานศึกษาแต่ละเขตพื้นที่ ซึ่งมีผลปรากฏเป็นที่ยอมรับ คือ

- 1) การแนะนำ ประชุมหรือจัดอบรม ปฐมนิเทศให้กับครู
- 2) การมอบหมายงานให้ครูปฏิบัติโดยยึดหลักความต้องการของคณะครู การเรียน ประสบการณ์ บุคลิกภาพ และการตัดสินใจของครูผู้ปฏิบัติเป็นหลัก
- 3) การพัฒนาหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่ทำให้ครูมีโอกาสได้ร่วมมือกัน และเป็นกิจกรรม ต่อเนื่องที่ให้ผลประโยชน์สูงสุดและสำคัญยิ่ง
- 4) การพัฒนาคู่มือการสอน กิจกรรมนี้มุ่งที่จะให้ครูได้สร้างและปรับปรุงการสอนของ ครูเอง
- 5) การประชุมเชิงปฏิบัติการ เป็นกิจกรรมที่ครูร่วมปฏิบัติ ร่วมกันคิดเพื่อแก้ปัญหาการ ปฏิบัติงานของครูเองหรือปัญหาวิชาชีพ ตลอดจนถึงเนื้อหาวิชาต่างๆ
- 6) การเยี่ยมชั้นเรียน เป็นกิจกรรมการสังเกตการสอนของครูอีกคนหนึ่ง โดยใช้การสังเกต การสอนแล้วมีการวิเคราะห์การสอนร่วมกัน

สรุปได้ว่า กิจกรรม เทคนิควิธีการนิเทศภายในโรงเรียน เป็นการเยี่ยมชั้นเรียนด้วยการสังเกต การ จัดกิจกรรมการเรียนรู้อันร่วมกันระหว่างผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ เพื่อประชุมปรึกษาหารือ แนะนำ แลกเปลี่ยนความเห็น ในการปรับปรุงเพิ่มพูนความรู้ตามเนื้อหาสาระของหลักสูตรต่างๆ ของครูด้วยกัน เองในรูปแบบของเอกสารทางวิชาการ

8. ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษา

8.1 ทฤษฎีของนักพฤติกรรมศาสตร์ (The Behaviorist View)

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กโดยกล่าวว่าการเรียนรู้ภาษาของเด็กเป็น การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากผลการปรับสิ่งแวดล้อมของแต่ละบุคคลที่มีอยู่ในตนเอง ในขณะที่เด็ก เจริญเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ แรงเสริมในทางบวกจะถูกนำมาใช้เมื่อภาษาของเด็กใกล้เคียง หรือถูกต้องตาม ภาษาผู้ใหญ่ ซึ่งนักพฤติกรรมศาสตร์มีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาของเด็ก คือ

1. เด็กเกิดมาโดยมีศักยภาพในการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการถ่ายทอดทาง กรรมพันธุ์ โดยปราศจากความสามารถพิเศษทางด้าน การเรียนทางใดทางหนึ่ง
2. การเรียนรู้ ซึ่งรวมถึงการเรียนภาษาเกิดขึ้น โดยการที่สิ่งแวดล้อมเป็นผู้ปรับ พฤติกรรมผู้เรียน
3. พฤติกรรมทั่วไปรวมทั้งพฤติกรรมภาษา ถูกปรับโดยแรงเสริมจากการตอบสนองที่ เกิดขึ้นจากสิ่งเร้าในการปรับพฤติกรรมที่ซับซ้อนอย่างเช่นภาษา จะมีกระบวนการเลือกหรือทำให้การ ตอบสนองเฉพาะเจาะจงขึ้น โดยผ่านการใช้แรงเสริมทางบวก ถึงแม้ว่าการตอบสนองทั่วไปและชนิด

ง่าย ๆ จะได้แรงเสริมทางบวกตั้งแต่เริ่มต้น แต่การให้แรงเสริมในระยะหลัง ๆ จะถูกนำมาใช้กับการตอบสนองที่ซับซ้อนและใกล้เคียงกับเป้าหมายทางพฤติกรรมสูงสุด

8.2 ทฤษฎีสภาวะติดตัวโดยกำเนิด (The Nativist View)

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อเกี่ยวกับกฎธรรมชาติ หรือกฎเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นมาแต่กำเนิดโดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กแตกต่างจากนักพฤติกรรมศาสตร์สองประการสำคัญ คือ

1. การให้ความสำคัญต่อองค์ประกอบภายในบุคคลเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา
2. การแปลความบทบาทขององค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ภาษา

คอมสกีและแมคเนล (McNeill. 1960 ; อ้างถึงใน ทรรษา นิลวิเชียร, 2535 ; 206) เป็นผู้มีความเชื่ออย่างแรงกล้า เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กว่า เด็กทุกคนเกิดมาโดยมีโครงสร้างทางภาษาศาสตร์อยู่ในตัวหรือติดตัวโดยกำเนิด ซึ่งได้แก่ โครงสร้างทางด้านความหมาย ประโยคและระบบเสียง ตามความเชื่อนี้ เด็กไม่จำเป็นต้องเรียนระบบของภาษา เด็กเพียงแต่ต้องค้นหาว่าระบบภาษาของตนเองเกี่ยวข้องกับภาษาสากลอย่างไร เด็กไม่ต้องเรียนรู้ว่าเราสามารถตั้งคำถามได้ แต่ต้องเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามอย่างไรหรือเรียนรู้ว่าจะใช้กลุ่มเสียงใด จะรวมกลุ่มเสียงเข้าด้วยกันอย่างไร โดยสรุปก็คือเรียนรู้การใช้ภาษาของตนทั้งด้านความหมายประโยค และเสียง

เลนเบิร์ก (Lenneberg) เป็นผู้หนึ่งที่สนับสนุนแนวคิดของนักทฤษฎีสภาวะติดตัวโดยกำเนิด เขาชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างขั้นตอนการพัฒนาการทางร่างกาย และขั้นตอนพัฒนาการทางภาษา ว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด เขากล่าวว่าเด็กเกิดมาด้วยความสามารถทางภาษา มิใช่เป็นผ้าขาว ความสามารถทางการเรียนภาษาของเด็กถูกจัดโปรแกรมไว้ในตัว และมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้รับอีกด้วย トラบใดที่เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมทางภาษาพูด เด็กจะพัฒนาการพูดโดยอัตโนมัติ และความสามารถทางภาษาจะแยกเป็นอิสระจากระดับไอคิว

8.3 ทฤษฎีของนักสังคมศาสตร์ (The Socialist View)

นักทฤษฎีสังคมหรือทฤษฎีวัฒนธรรมจะให้ความสนใจเกี่ยวกับผลกระทบของสิ่งแวดล้อมทางภาษาของผู้ใหญ่ที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ผลการวิจัยกล่าวว่า วิธีการที่ผู้ใหญ่หรือพ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็กมีผลต่อพัฒนาการทางภาษา และพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก วิธีการเหล่านี้ ได้แก่ การอ่านหนังสือให้เด็กฟัง การสนทนาระหว่างรับประทานอาหาร การแสดงบทบาทสมมุติ การสนทนา เป็นต้น

8.4 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ (Piaget Theory)

เพียเจท์ (Piaget) เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นผลจากความสามารถทางสติปัญญา เด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับโลกรอบตัวของเขา เด็กจะเป็นผู้ปรับสิ่งแวดล้อมโดยการใช้ภาษาของตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. เด็กมีอิทธิพลต่อวิธีการที่แม่พูดกับเขา จากผลการวิจัยปรากฏว่า แม่จะพูดกับลูกแตกต่างไปจากพูดกับผู้อื่น เพื่อรักษาการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน แม่จะพูดกับเด็กเล็ก ๆ ต่างจากเด็กโตและผู้ใหญ่ จะพูดประโยคที่สั้นกว่า ง่ายกว่า เพื่อการสื่อสารที่มีความหมาย
2. เด็กควบคุมสิ่งแวดล้อมทางภาษา เพื่อได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เด็กต้องการค้นพบว่าเสียงที่ได้ยินมีความหมายอย่างไร มีโครงสร้างเพื่อองค์ประกอบพื้นฐานอะไร
3. การใช้สิ่งของหรือบุคคลเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเข้าใจพื้นฐานว่า ผู้ใหญ่เห็นหรือได้ยินเขาพูด เด็กอาจเคลื่อนไหวตัวหรือ จับ ขว้าง ปา บีบ ของเล่น เพื่อสร้างความเข้าใจเพื่อเป็นพื้นฐาน และความจำเป็นของความเจริญทางภาษา การเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง เกี่ยวกับผู้อื่น เกี่ยวกับสิ่งของ เกี่ยวกับเหตุและผล เกี่ยวกับสถานที่ มิติ เกี่ยวกับการเกิดขึ้นซ้ำ ๆ ของกิริยาและสิ่งของ มีส่วนช่วยให้เด็กแสดงออกทางภาษาอย่างมีความหมาย นั่นคือ เด็กต้องมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเอง กับสิ่งต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม

นอกจากนี้เพียเจท์ (Piaget) ยืนยันว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กเป็นไปพร้อม ๆ กับความสามารถด้านการให้เหตุผล การตัดสินใจ และด้านตรรกศาสตร์ เด็กต้องการสิ่งแวดล้อมที่จะส่งเสริมให้เด็กสร้างกฎ ระบบเสียง ระบบคำ ระบบประโยค และความหมายของภาษา นอกจากนี้เด็กยังต้องการฝึกภาษาด้วยวิธีการหลาย ๆ วิธีและจุดประสงค์หลาย ๆ อย่าง

8.5 ทฤษฎีของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics Theory)

ชอมสกี (Chomsky, 1960 ; อ้างถึงใน สุภาวดี ศรีวรรณนะ, 2542 : 36) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องซับซ้อนซึ่งจะต้องคำนึงถึงโครงสร้างภาษาในตัวเด็กด้วย เพราะบางครั้งเด็กพูดคำใหม่โดยไม่ได้รับแรงเสริมมาก่อนเลย เขาอธิบายการเรียนรู้ภาษาของเด็กว่าเมื่อเด็กได้รับประโยค หรือกลุ่มคำต่าง ๆ เข้ามาเด็กจะสร้างไวยากรณ์ขึ้น โดยใช้เครื่องมือการเรียนรู้ภาษาที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งได้แก่วัยวะเกี่ยวกับการพูด การฟัง นอกจากนี้ เล็นเบอร์ก (Lenneberg) ยังเป็นผู้หนึ่งที่เสนอทฤษฎีแนวนี้โดยมีความเชื่อว่า มนุษย์มีวัยวะที่พร้อมสำหรับการเรียนรู้ภาษา ถ้าสมองส่วนนี้ชำรุด หลังจากวัยรุ่นตอนต้น (อายุประมาณ 12 ปี) จะทำให้การเรียนรู้ภาษาใหม่ได้ยาก

สรุปได้ว่าการเรียนรู้ทางภาษาเกิดจากความพร้อมทางด้านร่างกาย สติปัญญา การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การเสริมแรง พัฒนาการทางภาษาเกิดขึ้นจากความพึงพอใจแห่งตน การเลียนแบบ การได้รับการเสริมแรง ฯลฯ พัฒนาการทางภาษาของเด็กในระยะแรกประมาณ 1 เดือน เด็กสามารถจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้ และจะพัฒนาก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ จนประมาณ 4 – 5 ปีเด็กจะสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ได้แก่ วุฒิภาวะ สิ่งแวดล้อม สถานภาพทางสังคม ฯลฯ

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไพรินทร์ พึ่งพงษ์ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนสะกดคำที่มีสระประสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิด และแบบฝึกเสริมทักษะ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนสะกดคำที่มีสระประสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิด และแบบฝึกเสริมทักษะ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ยุทธวิธีพหุปัญญา แผนผังความคิดและแบบฝึกเสริมทักษะ มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

วันเพ็ญ วัฒนฐานะ (2557) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R เพื่อ พัฒนาความเข้าใจในการอ่านและศึกษาพฤติกรรมกรรมการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตะปอนน้อย จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน วัดตะปอนน้อย จังหวัดจันทบุรี ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) พฤติกรรมการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการอ่านแบบ SQ3R ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตะปอนน้อย จังหวัดจันทบุรี อยู่ในระดับดีเยี่ยม

สมพงษ์ ศรีพชาติ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.90/86.75 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 2) แบบฝึกการเขียนสะกดคำส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์เรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 3) ความคงทนทางการเรียนภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีความคงทนในการสะกดคำไม่แตกต่างกัน 4) นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ 4.1 นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีเกี่ยวกับความยากง่ายของเนื้อหา 4.2 นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีเกี่ยวกับรูปแบบชุดแบบฝึก

ทองดี ดวงรัตน์ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความพร้อมในการอ่านภาษาไทยของโรงเรียนปริยัติรังสรรค์ จังหวัดเพชรบุรี ผลการวิจัย พบว่า 1) การศึกษาความพร้อมในการส่งเสริมการอ่านภาษาไทยของโรงเรียนปริยัติรังสรรค์ จังหวัดเพชรบุรี ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านผู้บริหาร ด้านบุคลากร ด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านนักเรียน โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2) การศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะความพร้อมในการส่งเสริมการอ่านภาษาไทยใน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านผู้บริหาร พบว่าผู้บริหารมีนโยบายในการสนับสนุนงบประมาณที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการอ่านยัง

ไม่ครอบคลุม มีข้อเสนอแนะว่าผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับนโยบายด้านการสนับสนุนงบประมาณเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง 2) ด้านบุคลากร พบว่าโรงเรียนมีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านให้มีคุณภาพ แต่ครูผู้สอนมีภาระงานมากบางครั้งจึงไม่ค่อยมีเวลาในการเตรียมความพร้อมในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทย มีข้อเสนอแนะว่าครูควรมีการวางแผนจัดตารางในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทย 3) ด้านวัสดุอุปกรณ์ พบว่าห้องสมุดมีขนาดเล็กไม่เพียงพอ ได้มีข้อเสนอแนะว่าโรงเรียนควรมีการเพิ่มงบประมาณในการขยายห้องสมุด 4) ด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่าครูให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน และสร้างนิสัยรักการอ่านให้กับนักเรียน แต่นักเรียนกลุ่มอ่อนยังไม่สนใจการอ่าน มีข้อเสนอแนะว่าควรให้ครูเพิ่มกิจกรรมการอ่านสำหรับนักเรียนกลุ่มอ่อนให้มากขึ้น 5) ด้านนักเรียน พบว่า นักเรียนกลุ่มอ่อนไม่เห็นความสำคัญในการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน มีข้อเสนอแนะว่าโรงเรียนควรมีมาตรการให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ในการเข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน และต้องให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการฝึกอ่านด้วย

สุพรรณิ วราทร, ชลธิชา สุทธินิรันดร์กุล (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กิจกรรมส่งเสริมการอ่านสำหรับเยาวชนก่อนวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า 1) เยาวชนก่อนวัยรุ่นส่วนใหญ่ร้อยละ 59.49 เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการอ่านโดยเป็นส่วนหนึ่งของการเรียน และผลการวิจัยจำแนกตามเพศและกลุ่มอายุก็สอดคล้องกับผลการวิจัยโดยรวม คือ เป็นชายร้อยละ 51.64 หญิงร้อยละ 63.64 เป็นเยาวชนกลุ่มอายุ 12 ปี ร้อยละ 55.87 กลุ่มอายุ 13 ปี ร้อยละ 63.80 และกลุ่มอายุ 14 ปี ร้อยละ 63.74 2) เยาวชนก่อนวัยรุ่นส่วนใหญ่ซึ่งเป็นจำนวนสูงสุด คือ ร้อยละ 82.27 ระบุว่าได้รับความรู้โดยสอดคล้องกันทั้งผลการวิจัยจำแนกตามเพศ ซึ่งพบว่าเป็นชายร้อยละ 84.43 และหญิงร้อยละ 85.71 และจำแนกตามกลุ่มอายุ คือ กลุ่มอายุ 12 ปี ร้อยละ 87.15 กลุ่มอายุ 13 ปี ร้อยละ 80.72 และกลุ่มอายุ 14 ปี ร้อยละ 85.71

ปกรณ์ อุ่นมะดี (2555) ซึ่งได้ทำการวิจัย เรื่อง การนิเทศภายในงานการบริหารด้านวิชาการโรงเรียนกุดบากพัฒนาศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ผลการวิจัย พบว่า การนิเทศภายในโดยมีโดยมีศึกษานิเทศก์เป็นผู้กำกับ ติดตาม เสริมแรง และให้กำลังใจให้กับผู้บริหารและครู จะทำให้งานการบริหารด้านวิชาการส่งผลต่อการพัฒนางานด้านวิชาการโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย ซึ่งปรากฏผล ได้ดังนี้ 1) ด้านการพัฒนาหลักสูตร 2) ด้านการบริหารบุคลากรด้านการประเมินผลการสอน 3) ด้านฝึกอบรมครูประจำการ 4) ด้านการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการจัดการบริหารพิเศษแก่นักเรียน 5) ด้านการจัดระบบการเรียนการสอน 6) ด้านการสร้างความสัมพันธ์ชุมชน 7) ด้านการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ และ 8) ด้านการปฐมนิเทศครูใหม่ นอกจากนี้แล้ว ยังมีข้อเสนอแนะบางประการเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินการนิเทศภายในด้านวิชาการ ซึ่งพบว่า ครู บางกลุ่มยังขาดทักษะเทคนิควิธีการสอน

แบบใหม่ๆ จึงควรจัดฝึกอบรมเทคนิควิธีการสอนแบบใหม่ๆ อย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้แล้วควรลดภารกิจงานอื่นที่นอกเหนือจากงานสอนของครูลง แต่ควรจัดอบรมหรือวิจัยให้เกิดการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน ประกอบกับควรจัดให้มีการศึกษาดูงานเกี่ยวกับเทคโนโลยีทางการศึกษา กำหนดแผนการพัฒนาอบรมครูให้ชัดเจน และควรมีการประเมินผลการใช้สื่ออย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

ภาวดี หินขาว (2555) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความต้องการนิเทศการสอนของครูและแนวทางการพัฒนาการนิเทศการสอนภายในโรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการนิเทศการสอนของครูในโรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความต้องการนิเทศการสอนของครูในโรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 จำแนกตามประสบการณ์จะมีความต้องการนิเทศการสอนไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อจำแนกตามระดับชั้นโดยรวมมีความแตกต่างกัน และเมื่อจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ส่วนใหญ่โดยภาพรวมแตกต่างกัน นอกจากนี้แล้วควรมีแนวทางในการจัดทำเอกสาร คู่มือ แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตร ควรจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อสนับสนุนให้ครูพัฒนาคู่มือการสอนหรือเอกสารประกอบการสอน การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลในการจัดการเรียนรู้

สุรัชย์ คุณแก้ว (2555) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การนิเทศภายในโรงเรียนมัธยมศึกษากลุ่มตอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ด้านหลักสูตรและการบริหารหลักสูตร โรงเรียนส่วนใหญ่ได้มีการปฏิบัติการกำหนดโครงสร้างเนื้อหาของแต่ละรายวิชาในหลักสูตรสถานศึกษา รองลงมาคือวางแผนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และแต่งตั้งบุคลากรในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอนส่วนใหญ่ได้มีการปฏิบัติการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา รองลงมาคือ ส่งเสริมให้ครูจัดทำแผนการสอนสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา โรงเรียนส่วนใหญ่ได้มีแนวทางการปฏิบัติให้มีการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนเป็นระยะสม่ำเสมอ รองลงมาคือ ชี้แจงแนะนำให้ครูดำเนินการวัดและประเมินผลให้ครอบคลุมมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรกำหนด ด้านการนิเทศการเรียนการสอน โรงเรียนส่วนใหญ่มีการปฏิบัติโดยจัดให้มีการศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาเกี่ยวกับงานด้านวิชาการก่อนวางแผนนิเทศการสอน รองลงมาคือ กำหนดจุดมุ่งหมายการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนไว้อย่างชัดเจน และด้านการประกันคุณภาพการศึกษา โรงเรียนส่วนใหญ่ได้มีแนวทางการปฏิบัติโดยจัดทำรายงานประเมินด้วยตนเอง รองลงมาคือ การรักษาระดับคุณภาพการศึกษา ส่วนแนวทางและข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาการนิเทศภายใน พบว่า ควรจัดหางบประมาณให้เพียงพอ นำวัสดุ อุปกรณ์ในท้องถิ่นมาประยุกต์ในการจัดทำสื่อ จัดอบรมสัมมนา

เชิงปฏิบัติการให้แก่ครูผู้สอน ควรมีบุคลากรหรือคณะศึกษานิเทศก์จากภายนอกมาให้คำปรึกษาแนะนำ และให้ผูมีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายมีส่วนร่วมและรับทราบการปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษา

รุจิรา ทองวุฒิ (2556) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความคาดหวังของครูต่อบทบาทของศึกษานิเทศก์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 28 ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติงานของศึกษานิเทศก์ตามความคิดเห็นของครู โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับ 1) ด้านการพัฒนาหลักสูตร 2) ด้านการวัดและประเมินผล 3) ด้านการจัดการเรียนการสอน 4) ด้านการพัฒนาบุคลากร และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน ส่วนความคาดหวังของครูต่อบทบาทของศึกษานิเทศก์ โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับ 1) ด้านการจัดการเรียนการสอน ส่งเสริมให้ครูได้เข้าร่วมสังเกตการสอนจากผู้ชำนาญการสอนทั้งในและนอกโรงเรียน 2) ด้านการพัฒนาหลักสูตร แนะนำ ให้ครูใหม่หรือย้ายมาใหม่ได้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรที่โรงเรียนกำลังใช้อยู่ 3) ด้านการพัฒนาบุคลากร แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับโรงเรียนที่เป็นต้นแบบด้านวิชาการ เพื่อนำไปพัฒนาการเรียนการสอน 4) ด้านการวัดและประเมินผล กำหนดแนวทางในการวัดผลและประเมินผลให้ถูกต้องและเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลาง 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน จัดบริการสื่อการเรียนการสอนได้ครบทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ สำหรับแนวทางพัฒนาบทบาทของศึกษานิเทศก์ ควรมีความรู้เรื่องการพัฒนาหลักสูตรอย่างชัดเจน ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ สนับสนุน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตร พัฒนาครูให้สามารถพัฒนาสื่อการเรียนการสอน และให้รูปแบบการวัดและประเมินผลที่ถูกต้องแก่ครู

วิไล คงศรีเจริญ (2556) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การศึกษาความต้องการการนิเทศภายในของครู เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในโรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านหาดใหญ่) สังกัดสำนักงานการศึกษาเทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการวิจัยพบว่า ครูที่ปฏิบัติการสอนจำแนกตามวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการสอน มีความต้องการการนิเทศภายในเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีความต้องการการนิเทศภายในอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยมีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ดังนี้ ด้านการวางแผนการสอน ด้านการเตรียมการสอน ด้านการใช้สื่อการเรียนการสอน ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล

วิจิตา ด่านปรีชา (2556) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การศึกษาความต้องการได้รับการนิเทศการสอนของครูโรงเรียนวัดหนองใหญ่ สังกัดสำนักงานเขตสายไหม กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ครูมีความต้องการได้รับการนิเทศการสอนอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับ ดังนี้ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน ผลการเปรียบเทียบความต้องการได้รับการนิเทศการสอนจำแนกตาม เพศ อายุ และประสบการณ์สอนของครู พบว่า ความต้องการได้รับการนิเทศการสอนของครูเพศหญิงมีความต้องการมากกว่าเพศชาย ส่วนความต้องการได้รับการนิเทศ

การสอนระหว่างอายุ ครูที่มีอายุมากมีความต้องการได้รับการนิเทศการสอนมากกว่าครูที่มีอายุน้อย และความต้องการได้รับการนิเทศการสอนของครูที่มีประสบการณ์การสอนมากมีความต้องการมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย

วัชรภรณ์ เมตลา (2556) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ปัญหาการนิเทศการสอนของครูผู้สอนโรงเรียนมัธยมศึกษาในอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 17 ผลการวิจัย พบว่า ปัญหาการนิเทศการสอนของครูผู้สอนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการนิเทศการสอนของครูผู้สอนโดยจำแนกตามสาระการเรียนรู้โดยรวม และรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบปัญหาการนิเทศการสอนของครูผู้สอนจำแนกตามวิทยฐานะโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วารุณี สอนแสง (2556) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความพึงพอใจของครูที่ตอบบทบาทการนิเทศภายในของผู้บริหารโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 จังหวัดสระแก้ว ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของครูที่มีต่อบทบาทการนิเทศภายในของผู้บริหารโรงเรียนโดยรวม และรายด้านอยู่ในระดับมากเรียงตามรายด้านจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดประเมินผล ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ และด้านสื่อ นวัตกรรม และเทคโนโลยีการเรียนการสอน ส่วนความพึงพอใจของครูที่มีต่อบทบาทการนิเทศภายในของผู้บริหารโรงเรียนจำแนกตามเพศ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์ในการสอน และขนาดของโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยนันท์ หงษ์ทอง (2558) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาการนิเทศการเรียนการสอนของโรงเรียนต้นแบบคุณภาพมาตรฐาน สังกัดกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาโรงเรียนเบญจมบพิตร สำนักงานเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการนิเทศการเรียนการสอนมี 2 รูปแบบ คือ การนิเทศโดยผู้บริหาร และการนิเทศโดยเพื่อนครูด้วยกัน ซึ่งทั้ง 2 รูปแบบจะยึดหลักการนิเทศแบบกัลยาณมิตร โดยเน้นการประเมินตามแบบประเมินการนิเทศที่โรงเรียนสร้างขึ้น ซึ่งมุ่งความสนใจไปที่การจัดการเรียนการสอน สภาพและบรรยากาศของห้องเรียนและการใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบการสอนเป็นส่วนใหญ่ สำหรับงานหลักของการบริหารงานวิชาการ ซึ่งมีรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการเป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินงาน โดยมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานอย่างชัดเจน มีกำหนดการนิเทศและเกณฑ์การนิเทศ โดยจัดให้มีการนิเทศการเรียนการสอนภาคเรียนละ 1 ครั้ง มีจุดเน้นที่กระบวนการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งการปฏิบัติกิจกรรมการนิเทศมี 2 ลักษณะ คือ ผู้บริหารนิเทศครู และครูจับคู่กันเอง ดังนี้ 1) ฝ่ายบริหาร โดยผู้อำนวยการจะมอบหมายงานนิเทศการเรียนการสอนให้รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการเป็นผู้ดำเนินการให้คำแนะนำครูผู้สอนให้ทราบปัญหา โดยเป็นการนิเทศแบบกัลยาณมิตร ดูแลช่วยเหลือกัน และมีการประชุมกำหนดวदनินเทศ แจ้งเกณฑ์ในการนิเทศ และสรุปผลการนิเทศ 2) ฝ่ายครูผู้สอนต้องเตรียม

ตัวจับคู่ניתเทศกันเอง เลือกวันที่จะรับการניתเทศของแต่ละคนเสนอต่อฝ่ายวิชาการ มีการเช็คให้คะแนนกันตามเกณฑ์และสรุปผลการניתเทศต่อฝ่ายวิชาการ

รุจิรา หดย้อย (2558) ได้ทำการค้นคว้าแบบอิสระ เรื่อง แนวทางการดำเนินงานניתเทศภายในของโรงเรียนเทพเสด็จวิทยา อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการดำเนินงานניתเทศภายในของโรงเรียน ได้แก่ 1) ขาดการศึกษาและนำเสนอข้อมูลที่ตรงกับสภาพปัญหาและความต้องการของผู้รับการניתเทศ ประกอบกับสถานศึกษาไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการניתเทศภายใน 2) ผู้รับการניתเทศมีส่วนร่วมในการวางแผนและกำหนดทางเลือกในการแก้ปัญหาน้อย 3) ผู้ניתเทศและผู้รับการניתเทศขาดการสร้างสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย 4) การניתเทศภายในไม่สม่ำเสมอ ผู้ניתเทศยังไม่ชำนาญเกี่ยวกับการให้คำแนะนำ 5) ผู้รับการניתเทศยังไม่ชัดเจนเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินผลการניתเทศ ดังนั้นแนวทางการดำเนินงานניתเทศภายในของโรงเรียน เทพเสด็จวิทยา อำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ จึงเสนอให้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน ניתเทศภายในเพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาและความต้องการของผู้รับการניתเทศ เปิดโอกาสให้ผู้รับการניתเทศมีส่วนร่วมในการนำเสนอข้อมูล ร่วมกันวางแผนและกำหนดทางเลือกร่วมกัน ในการสร้างสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย ส่งเสริมให้มีการניתเทศภายในอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ มีปฏิทินการניתเทศ มีรูปแบบการניתเทศที่หลากหลาย มีการประเมินผลตามแบบประเมินที่ชัดเจน และนำผลการניתเทศไปปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงาน

วิศยา เยี่ยวยา (2558) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการניתเทศภายในกับประสิทธิภาพการสอนของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยพบว่า การניתเทศภายในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านอำนวยการ ด้านประสานงาน ด้านการจัดลำดับความสำคัญของงาน และด้านการจัดทรัพยากร ส่วนประสิทธิภาพการสอนของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านบุคลิกลักษณะครู ด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ด้านการให้ความเป็นธรรม ด้านการควบคุมชั้นเรียน ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านกลวิธีสอน ด้านการใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และการניתเทศภายในกับประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เกตุวดี ทักษิณาจารย์ (2559) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการניתเทศการสอนของครูในอำเภอมืองชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการניתเทศการสอนของครูโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดผลประเมินผล และด้านการจัดการการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ผลการเปรียบเทียบปัญหาการניתเทศการสอนของครู เมื่อจำแนกตามเพศทั้งโดยรวม

และรายด้าน ไม่แตกต่างกัน และผลการเปรียบเทียบปัญหาการนิเทศการสอนของครู เมื่อจำแนกตามประสบการณ์ทำงานทั้งโดยรวมและรายด้านจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้แล้วแนวทางในการพัฒนาการนิเทศการสอนของครู เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านสื่อการเรียนการสอนควรจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาสื่อการสอน ด้านการวัดผลประเมินผลควรจัดสถานการณ์ให้ครูผู้สอนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้เทคนิควิธีการประเมินผล ด้านการจัดการเรียนการสอนควรเปิดโอกาสให้ครูผู้สอนทุกคนเป็นผู้นิเทศในการจัดการเรียนการสอน และด้านหลักสูตรควรเปิดโอกาสให้ครูผู้สอนทุกคนเป็นผู้นิเทศเพื่อพัฒนาหลักสูตร

พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ (2559) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การนิเทศการสอนครูผู้สอนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า การนิเทศการสอนครูผู้สอนโดยรวมและรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบการนิเทศการสอนครูผู้สอนจำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า ครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อเปรียบเทียบโดยจำแนกตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ พบว่า ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ในการนิเทศการสอนต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ยดา ลีตะกานนท์ชัย (2559) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความต้องการนิเทศการเรียนการสอนของครูในโรงเรียนนันทพิทยาการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ผลการวิจัย พบว่า ความต้องการด้านการนิเทศการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณา รายด้านแล้วเรียงอันดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านการพัฒนาครูผู้สอน ด้านการพัฒนาวิชาชีพ และด้านการให้ความช่วยเหลือแก่ครูโดยตรง เมื่อเปรียบเทียบความต้องการด้านการนิเทศการเรียนการสอนของครู พบว่า ด้านการพัฒนาครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูที่มีประสบการณ์ 0-10 ปี มีความต้องการรับการนิเทศมากกว่าครูที่มีประสบการณ์มากกว่า 20-30 ปี

สินธวา คามดิษฐ์ (2560) ได้ทำการวิจัย เรื่อง รูปแบบการนิเทศการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิจัย พบว่า สภาพปัจจุบันและความต้องการการนิเทศการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยแต่ละด้านมีการปฏิบัติมากที่สุด คือ การจัดกิจกรรมการนิเทศการสอน ในขณะที่ด้านเทคนิคและวิธีการนิเทศการสอนมีความต้องการมากที่สุด ส่วนรูปแบบการนิเทศการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้แก่ 1) แนวคิดของรูปแบบ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ได้จัดการศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะการคิด และตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 2) หลักการของรูปแบบมี 4 หลักการ ได้แก่ 1) หลักคุณภาพ หลักการมี

ส่วนร่วม หลักบูรณาการ 2) หลักความต่อเนื่อง 3) หลักความทันสมัยของเทคโนโลยีและข้อมูลที่ต้องการ และ 4) หลักการนิเทศการสอนทั้งนี้กระบวนการนิเทศการสอนควรจัดทำข้อมูลสารสนเทศ วางแผนการนิเทศการสอน การใช้สื่อเครื่องมือและเทคโนโลยีจัดกิจกรรมการนิเทศการสอน และการประเมินผลการนิเทศการสอน ซึ่งกลไกสนับสนุนการนิเทศการสอน ได้แก่ การใช้เทคนิคและวิธีการนิเทศการสอน การมีส่วนร่วมการนิเทศการสอน และการวิจัยเพื่อพัฒนาการนิเทศการสอน จะทำให้รูปแบบการนิเทศการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

Blumberg, Arthur, and Amidon, Edmund, J. (1965) ได้ศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับกระบวนการนิเทศการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้บริหาร ควรใส่ใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูและอำนวยความสะดวกในส่วนที่เป็นวัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนและเป็นประโยชน์ต่อการนำผล การนิเทศไปปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนต่อไป เช่น อาจใช้กิจกรรมการนิเทศภายในเข้าไปในกระบวนการนิเทศ จะทำให้ครูผู้สอนมีกำลังใจและเกิดการเรียนรู้เพื่อพัฒนางานสอนต่อไป

Hernandez-Tutop (2016) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาวิชาชีพครูเพื่อการพัฒนาการสอน ผลการศึกษาพบว่า การนิเทศภายในมีประโยชน์ต่อกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่องจะส่งผลต่อคุณภาพการเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งการที่ครูได้ฝึกปฏิบัติการทำให้ครูได้รับการพัฒนาดังนี้ กิจกรรมการเรียนการสอน การประเมิน รูปแบบการสอน การฝึกมองหาจุดเน้นและวิสัยทัศน์ การได้แลกเปลี่ยนแนวความคิด และการเสริมแรงให้กับนักเรียน

สรุปได้ว่า การส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ควรดำเนินการพัฒนาครูผู้สอนให้สามารถจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน โดยใช้กระบวนการนิเทศ กำกับ ติดตาม ทั้งภายในและภายนอก ดำเนินการวัดและประเมินความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนตามสภาพจริง แล้วรายงานผลการดำเนินการระหว่างการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีข้อมูลผลการประเมินที่เป็นสารสนเทศที่เป็นปัจจุบันสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครอง นักเรียน ศึกษาพิเศษฯ ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนที่จะนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนต่อไป

บทที่ 3 วิธีการดำเนินงาน

การวางแผนการดำเนินงานสู่การปฏิบัติ

วางแผนการดำเนินงานโดยเริ่มจากการสำรวจปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ และนำปัญหาที่พบมาทำการวิเคราะห์หาสาเหตุ เพื่อเตรียมการวางแผนงานและการบริหารจัดการเพื่อการแก้ปัญหา “เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” โดยอาศัยความร่วมมือจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลายฝ่ายร่วมกันวางแผนในการแก้ปัญหา ทั้งระยะเร่งด่วนและระยะยาว ที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง โดยสำนักงานสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้กำหนดรูปแบบในการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ภายใต้ “ยุทธศาสตร์ 4 ส. ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %” ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ถึงภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งมีกิจกรรมการดำเนินงานแต่ละยุทธศาสตร์จำนวน กิจกรรม เพื่อใช้ในการส่งเสริมสถานศึกษานำร่อง เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ดังต่อไปนี้

กิจกรรมที่ 1 การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล และจัดทำข้อมูลสารสนเทศผลการรายงานผลการทดสอบความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน (Reading Test : RT) ระดับจังหวัด

ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล และจัดทำข้อมูลสารสนเทศผลการรายงานผลการทดสอบความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน (Reading Test : RT) ระดับจังหวัด ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561

ผลการดำเนินงาน

มีเอกสารสรุปผลการรายงานผลการทดสอบความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน (Reading Test : RT) ระดับจังหวัด ของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 เป็นฐานข้อมูลสารสนเทศในการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ของโรงเรียนนำร่องในจังหวัดเพชรบูรณ์

กิจกรรมที่ 2 การพัฒนารูปแบบ/แนวทางการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2

2.1 แต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนารูปแบบ/แนวทางการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 (กิจกรรมภายใต้โครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์) ตามคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ 315/2562 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนา

รูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 (ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET) ลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2562

2.2 จัดประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 (ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET) เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 23 พฤษภาคม 2562 ณ ห้องประชุมชั้น 1 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

ผลการดำเนินงาน

1. สรุปผลการประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ได้ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิในที่ประชุม นำไปวิเคราะห์เพื่อจัดทำรูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ของโรงเรียนเอกชนนำร่อง และจัดทำร่างรูปแบบ/แนวทางฯ เพื่อเสนอในการประชุมเสวนาเพื่อปรับปรุงพัฒนารูปแบบ/แนวทางฯ ในขั้นต่อไป

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษาเพื่อพัฒนา

ความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2

(กิจกรรมภายใต้โครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET)

วันพฤหัสบดีที่ 23 พฤษภาคม 2562

ณ ห้องประชุมชั้น 1 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

ที่	ชื่อ – นามสกุล	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน
1	ผศ.ดร.ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ม.ราชภัฏเพชรบูรณ์
2	ผศ.ดร.กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ม.ราชภัฏเพชรบูรณ์
3	อาจารย์นาถอนงค์ พวงสมบัติ	อาจารย์	ม.ราชภัฏเพชรบูรณ์
4	นายธนศ กิ่งน่ม	ผู้อำนวยการโรงเรียน	รร.บ้านนายม
5	นายศุทธา จักคาม	ผู้อำนวยการโรงเรียน	รร.บ้าน กม.2
6	นางสาวคุณัชญา ทิพยานุรักษ์สกุล	ผู้อำนวยการโรงเรียน	รร.อนุบาลพิทยาล่มสัก
7	นางประนอม พรหมมาร์ค	ครูชำนาญการพิเศษ	รร.อนุบาลเพชรบูรณ์
8	นางบุญรวม สุขสำราญ	ครูชำนาญการพิเศษ	รร.บ้านขมวด
9	นางวันเพ็ญ ดาราวงศ์	ครูชำนาญการพิเศษ	รร.บ้านโคกสง่านาข้าวตอ
10	นางอุทัยวรรณ สุวรรณผิว	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สพป.เพชรบูรณ์ เขต 1
11	ดร.ภูวนาท มูลเขียน	ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์

ที่	ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน
12	ว่าที่พันตรีประหยัด แก่นชา	รองศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
13	นางทัศนีย์ จันทร์แสงศรี	ผอ.กลุ่มส่งเสริมการศึกษาเอกชน	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
14	นางสาววารภรณ์ ผึ้งผาย	ผอ.กลุ่มนิเทศ ติดตามฯ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
15	ดร.ปัญญาประคอง สาธรรม	ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
16	นายคำรณ เหมือนโพธิ์	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
17	นางสาวนิพิพจน์ เสนารถ	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
18	นายบุญโยม เกยเลื่อน	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
19	นางเบญจวรรณ สิงห์โต	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
20	นายชัยชาญ หมื่นชนะมา	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
21	นายสมชาย มีกำลัง	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
22	นางรัศมี จันทร์เพ็ง	นักวิชาการศึกษาชำนาญการ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
23	นางกัญญารัตน์ เหมฤดี	นักวิชาการศึกษาชำนาญการ	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์
24	นางสาวชัชชชา แก้วไว	เจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน	สนง.ศธจ.เพชรบูรณ์

2.3 แต่งตั้งคณะกรรมการประชุมเสวนารูปแบบ/แนวทางการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 (กิจกรรมภายใต้โครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนในจังหวัดเพชรบูรณ์) ตามคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ 403/2562 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดประชุมเสวนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ระดับจังหวัด (ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET) ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2562

2.4 จัดประชุมเสวนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 (ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET) เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2562 ณ ห้องประชุมชั้น 1 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

ผลการดำเนินงาน

1. สรุปผลการประชุมเสวนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ได้ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิในที่ประชุม นำไปวิเคราะห์เพื่อจัดทำรูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ของโรงเรียนเอกชนนาร่อง ภายใต้ชื่อรูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส. ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %”

รายชื่อผู้เข้าร่วมประชุมเสวนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา
เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ระดับจังหวัด
(กิจกรรมภายใต้โครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET)

วันศุกร์ที่ 28 มิถุนายน 2562

ณ ห้องประชุมชั้น 1 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

ที่	ชื่อ - นามสกุล	ตำแหน่ง	สถานที่ทำงาน
1	ผศ.ดร.ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ม.ราชภัฏเพชรบูรณ์
2	ผศ.ดร.กอบกาญจน์ วิเศษรัมย์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ม.ราชภัฏเพชรบูรณ์
3	ผศ.ดร.สมใจ กงเติม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ม.ราชภัฏเพชรบูรณ์
4	นายสมบูรณ์ เกียรติบัณฑิต	รอง ผอ.สพป.พช.1	สพป.พช.1
5	นายทวีศักดิ์ เดชสองชั้น	ผู้อำนวยการโรงเรียน	รร.อนุบาลเพชรบูรณ์
6	นายนาวิ ศรีชะใบ	ผู้อำนวยการโรงเรียน	รร.บ้านโพธิ์ทอง
7	นางประนอม พรหมมารักษ์	ครูเชี่ยวชาญ	รร.อนุบาลเพชรบูรณ์
8	นางสาวปาวีณา ษรจันทร์ศรี	หัวหน้าฝ่ายวิชาการระดับประถม	รร.โฆษิตวิทยา
9	นางอุทัยวรรณ สุวรรณผิว	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สพป.เพชรบูรณ์ เขต 1
10	ดร.ภูวนาท มูลเขียน	ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์
11	ว่าที่พันตรีประหยัด แก่นชา	รองศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์
13	นางสาววารภรณ์ ผึ้งผาย	ผอ.กลุ่มนิเทศ ติดตามฯ	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์
12	ดร.ปัญญาประคอง สาธรรม	ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์
15	นายคำรณ เหมือนโพธิ์	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์
13	นายบุญโยม เกยเลื่อน	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์
14	นายชัยชาญ หมิ่นชนะมา	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์
15	นายสมชาย มีกำลัง	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ	สนง.ศจจ.เพชรบูรณ์

**การประชุมเสวนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา
เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2
โดยใช้รูปแบบ (ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %)**

ที่ประชุมได้ร่วมกันพิจารณาร่างรูปแบบ ดังนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้สถานศึกษามีรูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนระดับชั้น ป.1-2 อ่านออกเขียนได้ อย่างน้อย 1 รูปแบบ/แนวทาง
2. เพื่อให้ครูผู้สอนชั้น ป.1-2 มีแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัดอย่างน้อย 1 แผน
3. เพื่อให้ครูผู้สอนชั้น ป.1-2 มีสื่อ/นวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ อย่างน้อย 1 อย่าง
4. เพื่อให้นักเรียนระดับชั้น ป.1-2 ร้อยละ 100 อ่านออกเขียนได้

หลักการ/ทฤษฎี

1. เข้าร่วมการพัฒนาด้วยความสมัครใจ
2. จัดกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้แบบ Active Learning
3. ดำเนินการพัฒนาโดยใช้กระบวนการ PDCA
4. เน้นกระบวนการนิเทศ ติดตาม และประเมินผล
5. สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ (PLC)

เป้าหมาย : 3 ด้าน

1) ด้านสถานศึกษา

สถานศึกษาจัดทำรูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนระดับชั้น ป.1-2 อ่านออกเขียนได้ อย่างน้อย 1 รูปแบบ/แนวทาง

2) ด้านครูผู้สอน

2.1 ครูผู้สอนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ ตามระดับชั้นที่รับผิดชอบอย่างน้อย 1 แผน

2.2 ครูผู้สอนจัดทำสื่อ/นวัตกรรม อย่างน้อย 1 อย่าง

3) ด้านนักเรียน

3.1 นักเรียนปฐมวัย อายุ 4-6 ปี อ่านภาพ สัญลักษณ์ และเขียนคำได้เหมาะสมตามวัยทุกคน

3.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 อ่านออก เขียนได้ ถูกต้องเหมาะสมตามระดับชั้น

ทุกคน

ตัวชี้วัดการอ่าน และการเขียน

1) ตัวชี้วัด : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การอ่าน

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้นๆ

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/3 ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

การเขียน

ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด

ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ และเขียนคำพื้นฐานในชีวิตประจำวันไม่น้อยกว่า 600 คำ และเขียนประโยคง่าย ๆ ได้ทุกคน

2) ตัวชี้วัด : ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การอ่าน

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.2/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ และบทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้อง

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.2/2 อธิบายความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.2/3 ตั้งคำถาม และตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.2/4 ระบุใจความสำคัญและรายละเอียดจากเรื่องที่อ่าน

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.2/5 แสดงความคิดเห็นและคาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

การเขียน

ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.2/1 คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด

ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.2/3 เขียนเรื่องสั้น ๆ ตามจินตนาการ

ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.2/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำคล้องจอง และเขียนคำพื้นฐานเพิ่มจาก ป.1 ไม่น้อยกว่า 800 คำ อ่านจับใจความจากสื่อต่าง ๆ ที่มีความใกล้เคียงกับหนังสือเรียน และเขียนบรรยายภาพได้ทุกคน

กระบวนการพัฒนา

โดยใช้รูปแบบ “ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %” มีขั้นตอน ดังนี้

1. สร้าง : สร้างทางหลักป้กธงชัย
2. สาน : สานพลังสู่เป้าหมาย
3. เสริม : ส่งเสริมการพัฒนาที่ท้าทาย
4. สะท้อน : สะท้อนคิดสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

ขั้นตอน	กิจกรรมดำเนินการ
1. สร้าง : สร้างทางหลักป้กธงชัย	กำหนดวัตถุประสงค์การพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ กำหนดหลักการ/ทฤษฎีการพัฒนา กำหนดเป้าหมาย และตัวชี้วัด จัดทำฐานข้อมูลผู้เรียน วินิจฉัยอาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้
2. สาน : สานพลังสู่เป้าหมาย	แสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ บันทึกข้อตกลงกับโรงเรียนนาร่อง สานสัมพันธ์เครือข่ายอย่างต่อเนื่อง
3. เสริม : ส่งเสริมการพัฒนาที่ท้าทาย	<ol style="list-style-type: none"> 1. พัฒนาองค์ความรู้ใหม่ให้ครูและบุคลากรในสถานศึกษา 2. ส่งเสริมการสร้างรูปแบบ/แนวทาง นำสู่การอ่านออกเขียนได้ของครูและสถานศึกษา 3. สนับสนุนสื่อต้นแบบ และเครื่องมือประเมินการอ่านออกเขียนได้ 4. สนับสนุนการสร้างสื่อ/พัฒนานวัตกรรม สู่การอ่านออกเขียนได้ 5. สร้างทีมนิเทศ พัฒนาอย่างต่อเนื่อง 6. ประเมินการอ่านออกเขียนได้ระหว่างพัฒนาแบบมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง <p>ประเมินการส่งเสริมสนับสนุนของผู้บริหารสถานศึกษา ประเมินผลการจัดการเรียนรู้ของครู ประเมินผลการอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียน</p> <ol style="list-style-type: none"> 7. วิเคราะห์ผลการประเมินระหว่างการพัฒนา และนำมาปรับปรุง 8. ประเมินและสรุปผลหลังการพัฒนา
4. สะท้อน : สะท้อนคิดสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน	จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ PLC เชิดชูเกียรติ และเผยแพร่ผลงานความสำเร็จ สรุปรายงานผลการดำเนินงาน

ขั้นตอน	กิจกรรมดำเนินการ
	ปรับปรุง พัฒนาแนวทางการส่งเสริมการอ่านออกเขียนได้ของสถานศึกษา

การนิเทศ กำกับ ติดตาม

1. สร้างเครือข่ายชุมชนแห่งการเรียนรู้ และนิเทศ ติดตามการดำเนินงานตามโครงการเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูผู้สอน และสถานศึกษา
2. จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ PLC ทั้งภายใน และภายนอก โดยสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์
3. นิเทศ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือการดำเนินงานตามโครงการ โดยคณะนิเทศ ติดตาม และประเมินผล สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

การประเมินผล

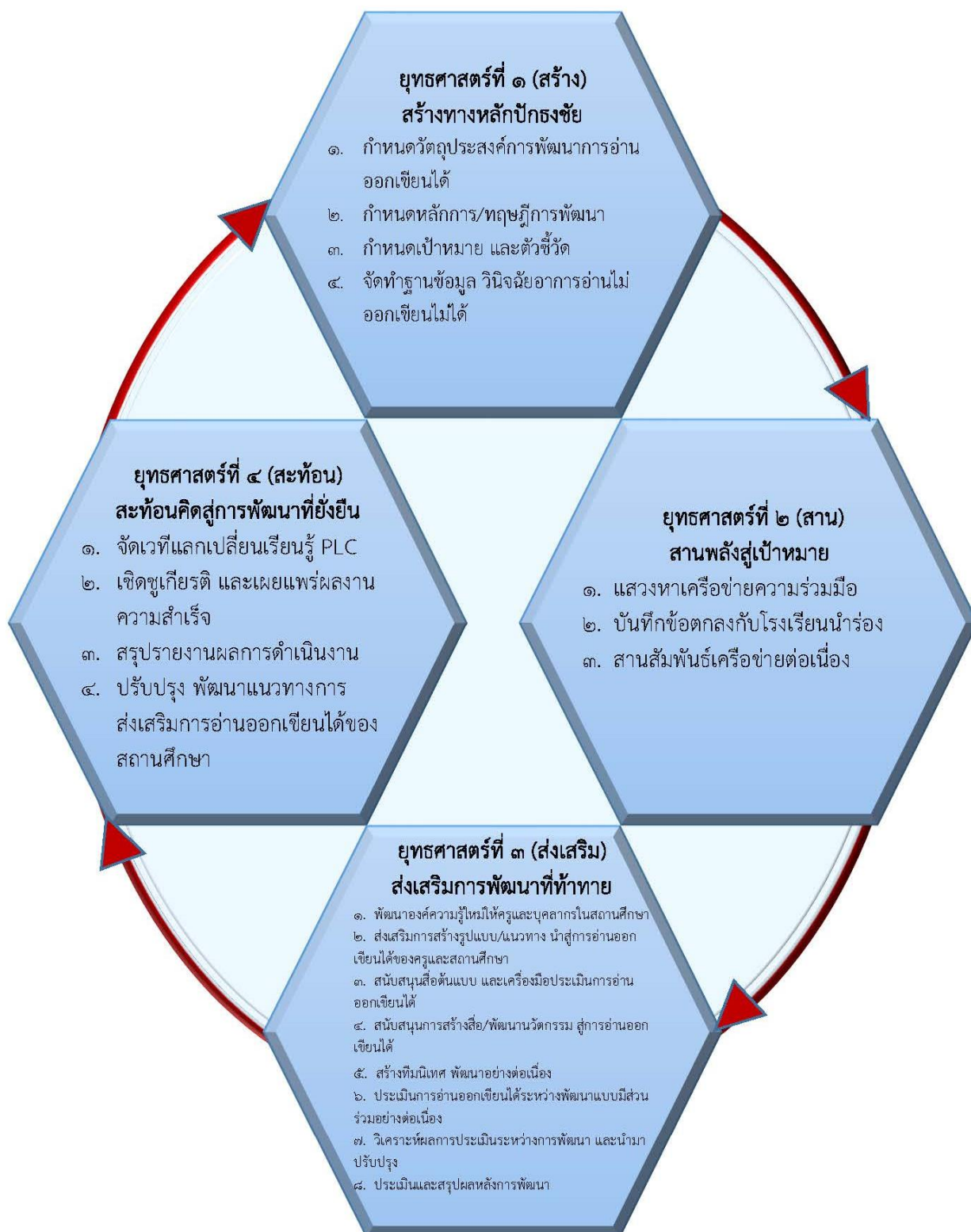
ประเมินผลการพัฒนาการจัดการเรียนรู้การอ่านออกเขียนได้ของสถานศึกษา 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านสถานศึกษา : ประเมินการส่งเสริมสนับสนุนของสถานศึกษา
2. ด้านครู : ประเมินผลการจัดการเรียนรู้ของครู
3. ด้านผู้เรียน : ประเมินผลการอ่านออกเขียนได้ของผู้เรียนตามตัวชี้วัด

การสะท้อนผลการพัฒนา

1. จัดเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ PLC และถอดบทเรียนการพัฒนา
2. เชิดชูเกียรติครูผู้สอนที่มีรูปแบบ/แนวทาง สื่อและนวัตกรรมที่ดีในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้
3. ปรับปรุง พัฒนาแนวทางการส่งเสริมการอ่านออกเขียนได้ของสถานศึกษา
4. เผยแพร่ผลงานของครูผู้สอน และสถานศึกษาหลายหลายช่องทาง

รูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา
เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2
“ยุทธศาสตร์ 4 ส ส่งเสริมสถานศึกษาสู่การอ่านออกเขียนได้ 100 %”

ผลการดำเนินงาน

สรุปความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำข้อเสนอแนะจากประชุมเสวนามาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงรูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา และนำรูปแบบที่ปรับปรุงแล้วมาใช้ในการดำเนินงานพัฒนาสถานศึกษาเอกชนนาร่องต่อไป

กิจกรรมที่ 3 คัดเลือกสถานศึกษาเอกชนนาร่อง

3.1 แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกสถานศึกษาเอกชนนาร่อง ตามคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ 449/2562 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกสถานศึกษาเอกชนนาร่อง ในกิจกรรมการพัฒนารูปแบบการส่งเสริมสถานศึกษา เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้นป.1-2 (ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET) ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2562 คณะกรรมการประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

(1) นายภูวนาท มูลเขียน	ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์	ประธานกรรมการ
(2) ว่าที่พันตรีประหยัด แก่นชา	รองศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์	รองประธาน
(3) นายธานี ซาตินันท์	ผู้อำนวยการกลุ่มงานบริหารงานบุคคล	กรรมการ
(4) นางทัศนีย์ จันทร์แสงศรี	ผู้อำนวยการกลุ่มส่งเสริมการศึกษาเอกชน	กรรมการ
(5) นางสาวชล สักขพันธ์	ผู้อำนวยการกลุ่มอำนาจการ	กรรมการ
(6) นางสาวสุภาพันท์ ทองพวงค์	ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาการศึกษา	กรรมการ
(7) นางมาลา ซาตินันท์	ผู้อำนวยการหน่วยตรวจสอบภายใน	กรรมการ
(8) นางขวัญนภา จันทร์ดี	ผู้อำนวยการกลุ่มนโยบายและแผน	กรรมการ
(9) นางบุญญาดา ขาววงศ์ศรี	ผู้อำนวยการกลุ่มลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน	กรรมการ
(10) นายคำรณ เหมือนโพธิ์	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
(11) นางสาวธนัชพร อ่อนอิงนอน	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
(12) นายบุญโยม เกยเลื่อน	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
(13) นางเบญจวรรณ สิงห์โต	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ	กรรมการ
(14) นางสาววราภรณ์ ผึ้งผาย	ผู้อำนวยการกลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล	เลขานุการ
(15) นางปัญญาประคอง สารธรรม	ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ	ผู้ช่วยเลขานุการ
(16) นายสมชาย มีกำลัง	ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ	ผู้ช่วยเลขานุการ
(17) นางสาวชัชชชา แก้วไว	เจ้าพนักงานธุรการปฏิบัติงาน	ผู้ช่วยเลขานุการ

3.2 ดำเนินการประชุมคัดเลือกสถานศึกษาเอกชนนำร่องในวันที่ 10 กรกฎาคม 2562 เวลา 09.30 น. ณ ห้องประชุม ชั้น 1 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์

เกณฑ์การคัดเลือกสถานศึกษาเอกชนนำร่องเข้าร่วมโครงการ มีเกณฑ์การพิจารณา 5 ข้อ ดังนี้

1. สถานศึกษา สมัครใจเข้าร่วมโครงการ
2. ผู้บริหารให้ความร่วมมือ และสนับสนุนในการพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียน
3. มีจำนวนนักเรียนระดับปฐมวัย และระดับประถมศึกษา (ปีการศึกษา 2561) ตั้งแต่ 300 คนขึ้นไป
4. มีผลการทดสอบความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน (Reading Test : RT) ครั้งที่ 4 โดยใช้แบบทดสอบการอ่านออกเสียง และแบบทดสอบการอ่านรู้เรื่อง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ของสำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อยู่ในระดับ **พอใช้**

5. มีจำนวนครูครบชั้น

ผลการดำเนินงาน

ที่ประชุมได้ดำเนินการคัดเลือกสถานศึกษาเอกชนนำร่องเข้าร่วมโครงการ จำนวน 2 แห่ง ดังนี้

1. โรงเรียนสัมพันธ์วิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
2. โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
3. โรงเรียนเมตตาชนูปถัมภ์ (สำรอง) สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

กิจกรรมที่ 4 การพัฒนาสถานศึกษาเอกชนนำร่อง

4.1 ประชุมเชิงปฏิบัติการชี้แจงผู้บริหาร และครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ของสถานศึกษาเอกชนนำร่อง จำนวน 2 แห่ง

เพื่อชี้แจงความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ ให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการดำเนินโครงการ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันและสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ที่จะส่งผลให้เกิดความร่วมมือในการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของโครงการได้อย่างมีประสิทธิภาพผลอย่างชัดเจน เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม 2562 ณ ห้องประชุม โรงเรียนสัมพันธ์วิทยา อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์

4.2 ดำเนินการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการพัฒนาสถานศึกษานำร่อง เพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้พัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 (ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนจังหวัดเพชรบูรณ์) ในวันที่ 20 กรกฎาคม 2562 ณ ห้องประชุมนครบาล โรงแรมโฆษิตฮิลล์ อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดย

ศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ และคณะศึกษานิเทศก์ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ Active Learning เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียน

4.3 รายชื่อผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนเข้ารับการอบรม จำนวน 42 คน ดังนี้

ที่	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง	ชื่อโรงเรียน/สถานศึกษา
1	นางสมคิด ช่อ่ม	ผู้อำนวยการโรงเรียน	สัมพันธ์วิทยา
2	นางอ้อมใจ มั่นปาน	ครู	สัมพันธ์วิทยา
3	น.ส.ประภาพร เจริญโชค	ครู	สัมพันธ์วิทยา
4	น.ส.สุนิสา บุตรทอง	ครู	สัมพันธ์วิทยา
5	น.ส.กรณ์กมล สายกาล	ครู	สัมพันธ์วิทยา
6	น.ส.ธัญญรัตน์ การพิศมัย	ครู	สัมพันธ์วิทยา
7	น.ส.สิริภัทร สุตรัก	ครู	สัมพันธ์วิทยา
8	นางวรรณภา ศรีแดน	ครู	สัมพันธ์วิทยา
9	นางสำราญ เกษร	ครู	สัมพันธ์วิทยา
10	นางมณี ตะกรุดแก้ว	ครู	สัมพันธ์วิทยา
11	นางสุริกิจ ส่งช่อง	ครู	สัมพันธ์วิทยา
12	นางสุบิน สุขสิงห์	ครู	สัมพันธ์วิทยา
13	น.ส.ไกล่รุ่ง คุ่มสัก	ครู	สัมพันธ์วิทยา
14	นางไพรัตน์ มีเดช	ครู	สัมพันธ์วิทยา
15	นางบัวหลัน ณ วิเชียร	ครู	สัมพันธ์วิทยา
16	น.ส.สมจิตร บุญแจ้ง	ครู	สัมพันธ์วิทยา
17	น.ส.จุฑามาศ พลสันต์	ครู	สัมพันธ์วิทยา
18	น.ส.จริยา อำนาจเจริญ	ครู	สัมพันธ์วิทยา
19	น.ส.กัญญารัตน์ รสฉ่ำ	ครู	สัมพันธ์วิทยา
20	น.ส.ชลดา พรหมสมบูรณ์	ครู	สัมพันธ์วิทยา
21	นางลัดดา แซมสีม่วง	ครู	สัมพันธ์วิทยา
22	นางเสาวลักษณ์ ศรีเพชร	ครู	สัมพันธ์วิทยา

ที่	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง	ชื่อโรงเรียน/สถานศึกษา
23	น.ส.สุพรรณิ ประทุมมาศ	ครู	สัมพันธ์วิทยา
24	น.ส.สุณีย์ สิงห์	ครู	สัมพันธ์วิทยา
25	น.ส.สุมาภรณ์ ประมูลศิลป์	ครู	สัมพันธ์วิทยา
26	นายวิชัย ชำนาญ	ครู	สัมพันธ์วิทยา
27	นายทองไสย ราชสีห์	ครู	สัมพันธ์วิทยา
28	นายธนวัฒน์ สวนเขื่อน	ครู	สัมพันธ์วิทยา
29	นางจิตราภรณ์ วิทยานนท์	ผู้อำนวยการ	วิทยานนท์ศึกษา
30	นางอังคณา สิงห์ขุนทด	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
31	นางจันทร์ชาติย์ พรหมเสน	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
32	นางกอบกุล น้อมสมบัติ	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
33	นางน้ำทิพย์ ทาระซอน	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
34	น.ส.ภคมน เบ้าไทย	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
35	น.ส.แสงอรุณ ไชยเทพา	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
36	น.ส.เบญจมาศ วงษ์ทองดี	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
37	น.ส.นุชจิรา แผนเสื่อ	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
38	น.ส.อรพรรณ มุ่งงาม	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
39	น.ส.ธัญย์สุดา สืบสุนทรเสถียร	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
40	น.ส.กาญจนา กำจาย	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
41	นายกิตติศักดิ์ กลิ่นเทศ	ครู	วิทยานนท์ศึกษา
42	นางฤทัยรัตน์ พันธุ์คงดี	ครู	วิทยานนท์ศึกษา

**กิจกรรมที่ 5 นิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือการดำเนินงานตามโครงการของสถานศึกษา
นำร่อง**

5.1 จัดทำปฏิทินการนิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือการดำเนินงานตามโครงการ
ของสถานศึกษานำร่อง ดังนี้

**ปฏิทินการนิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือการดำเนินงานของสถานศึกษานำร่อง
เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.๑-๒
(กิจกรรมภายใต้โครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET)
สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์**

ที่	วัน/เดือน/ปี	การดำเนินงาน
1	26 ก.ค. 2562	นิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือฯ ครั้งที่ 1
2	13 ส.ค.2562	นิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือฯ ครั้งที่ 2
3	27 ส.ค.2562	นิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือฯ ครั้งที่ 3
4	4-5 ก.ย.2562	นิเทศ กำกับ ติดตาม และให้ความช่วยเหลือฯ ครั้งที่ 4

5.2 นิเทศ กำกับ ติดตามและให้ความช่วยเหลือการดำเนินงานตามโครงการของสถานศึกษานำร่อง โดยคณะศึกษานิเทศก์ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนี้

ครั้งที่ 1 วันที่ 26 กรกฎาคม 2562

เวลา	ชื่อโรงเรียน
ภาคเช้า	โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา
ภาคบ่าย	โรงเรียนสัมพันธวิทยา

ครั้งที่ 2 วันที่ 13 สิงหาคม 2562

เวลา	ชื่อโรงเรียน
ภาคเช้า	โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา
ภาคบ่าย	โรงเรียนสัมพันธวิทยา

ครั้งที่ 3 วันที่ 27 สิงหาคม 2562

เวลา	ชื่อโรงเรียน
ภาคเช้า	โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา
ภาคบ่าย	โรงเรียนสัมพันธวิทยา

ครั้งที่ 4 วันที่ 4 – 5 กันยายน 2562

วันที่ 4 กันยายน 2562

เวลา	ชื่อโรงเรียน
ภาคเช้า	โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา
ภาคบ่าย	โรงเรียนสัมพันธวิทยา

วันที่ 5 สิงหาคม 2562

เวลา	ชื่อโรงเรียน
ภาคเช้า	โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา
ภาคบ่าย	โรงเรียนสัมพันธวิทยา

ผลการดำเนินงาน

สถานศึกษาเอกชนนำร่องทั้ง 2 แห่ง ได้รูปแบบ/แนวทางการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนของนักเรียน ดังนี้

1. โรงเรียนสัมพันธวิทยา ใช้รูปแบบ “6 ฐานสร้าง 3 ฐานเสริม โรงเรียนสัมพันธวิทยา” โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนของนักเรียน ดังนี้

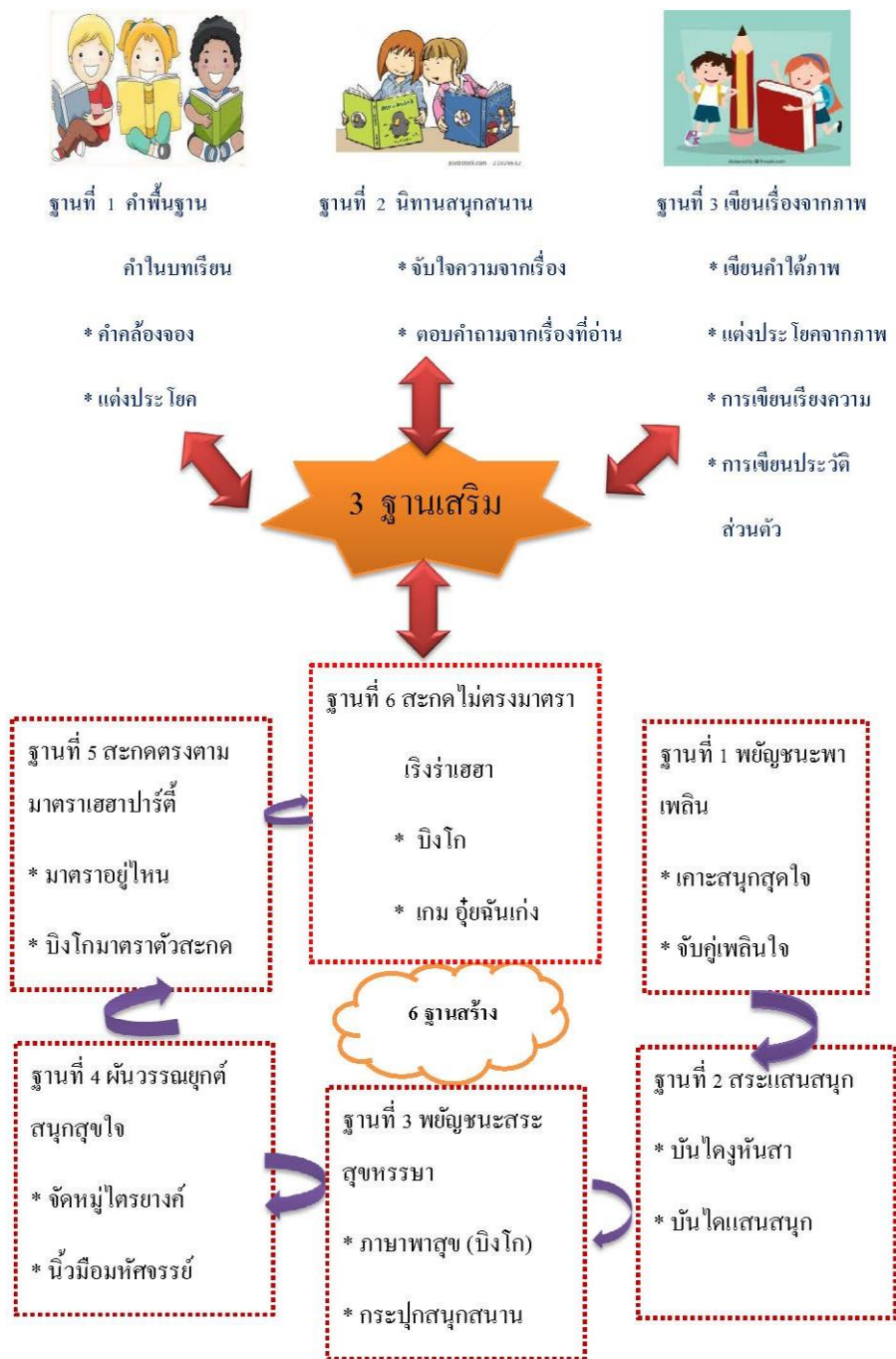
1.1 ออกแบบวินิจฉัยการอ่านพยัญชนะ และสระ แล้วดำเนินการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 3 ครั้งที่ 1 ผลจากการวินิจฉัยทำให้โรงเรียนและครูได้ทราบว่านักเรียนส่วนมากอ่านพยัญชนะได้ไม่ครบทุกตัว อ่านสระไม่ได้เลย จึงได้ดำเนินการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคลครั้งที่ 2 ผลจากการวินิจฉัยครั้งนี้ได้ผลการอ่านพยัญชนะได้ดีกว่าครั้งที่ 1

1.2 แต่งตั้งคณะครูผู้รับผิดชอบตาม 6 ฐานสร้าง 3 ฐานเสริม ของโรงเรียนสัมพันธวิทยา โดยให้ครูประจำฐานในแต่ละฐานเพื่อพัฒนานักเรียนต่อจากการวินิจฉัยนักเรียนทุกคนโดยเริ่มจากฐานที่ 1 จนถึงฐานที่ 6 ในแต่ละฐานจะมีกิจกรรมให้นักเรียนฝึกฝนจนคล่องและแม่นยำ

1.3 ดำเนินการจัดนักเรียนเข้าฐานจะดำเนินการเป็นสัปดาห์ละ 2 วัน คือวันพฤหัสบดี และวันศุกร์ ในการจัดกิจกรรมในแต่ละสัปดาห์นั้นทางคณะครูตามฐานได้ปรับเปลี่ยนกิจกรรมในแต่ละฐานตามความเหมาะสมกับเนื้อหาที่จะฝึกฝนและพัฒนาให้กับนักเรียน เมื่อดำเนินการพัฒนาจบสัปดาห์ต่อมาจะมีการประเมินตามฐานนั้น เพื่อเป็นการส่งต่อนักเรียนตามฐานต่อไป

รูปแบบ/แนวทางการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนของนักเรียนโรงเรียนสัมพันธวิทยา

“6 ฐานสร้าง 3 ฐานเสริม โรงเรียนสัมพันธวิทยา”

2. โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา ใช้รูปแบบ “ปลูกต้นไม้อ่านออกเขียนได้เพื่อสร้างฐานการเรียนรู้ที่ยั่งยืน โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา” โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนของนักเรียน ดังนี้

2.1 จัดทำแบบทดสอบผลการประเมินวินิจฉัยการอ่านออก เขียนได้ มีจำนวน 6 ฉบับ เพื่อแยกกลุ่มนักเรียน ดังนี้

ฉบับที่ 1 พยัญชนะ

ฉบับที่ 2 สระ

ฉบับที่ 3 พยัญชนะ + สระ

ฉบับที่ 4 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์

ฉบับที่ 5 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์ + ตรงมาตรา

ฉบับที่ 6 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์ + ไม่ตรงมาตรา

2.2 เสริมกิจกรรมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนแต่ละด้านโดยใช้กิจกรรม 6 กิจกรรม ดังนี้

1) กิจกรรมยกห้อง แยกฐาน คือ การใช้ข้อมูลในแบบทดสอบผลการประเมินวินิจฉัยการอ่านออก เขียนได้ โดยแยกนักเรียนตามความรู้ออกเป็น 7 ฐาน ดังนี้

- ฐานที่ 1 พยัญชนะ
- ฐานที่ 2 สระ
- ฐานที่ 3 พยัญชนะ + สระ
- ฐานที่ 4 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์
- ฐานที่ 5 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์ + ตรงมาตรา
- ฐานที่ 6 พยัญชนะ + สระ + วรรณยุกต์ + ไม่ตรงมาตรา
- ฐานที่ 7 ผันไทรยางค์

2) กิจกรรมเรียน ย้ำ ซ้ำ ทวน คือ การสอนคำพื้นฐาน และ คำในบทเรียน ซ้ำๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในความหมายของคำ

3) กิจกรรมเสริมฐาน คือ การสอนเพิ่มจากการเรียนฐาน เพิ่มเติมความรู้ให้นักเรียน และย้ำคำในพื้นฐานของนักเรียน

4) กิจกรรมรักการอ่าน คือ เสริมทักษะการอ่านในบทเรียน รู้ความหมายของคำ คำบัญญัติพื้นฐาน และคำในชีวิตประจำวัน และบริเวณภายในโรงเรียน

5) กิจกรรมสมุดเล่มเล็ก คือ เน้นการอ่านและเขียนของนักเรียน

6) กิจกรรมเกมการศึกษา คือ การจับกลุ่มเล่นเกม มากะเตะ

รูปแบบ/แนวทางการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนของนักเรียนโรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา
 “ปลูกต้นไม้อ่านออกเขียนได้เพื่อสร้างฐานการเรียนรู้ที่ยั่งยืน โรงเรียนวิทยานนท์ศึกษา”

กิจกรรมที่ 6 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ถอดบทเรียนระหว่างการพัฒนา

6.1 แต่งตั้งคณะกรรมการจัดประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และถอดบทเรียนการพัฒนา ตามคำสั่งสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ 543/2562 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และถอดบทเรียน การจัดการเรียนรู้พัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ระดับจังหวัด (ตามโครงการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ O-NET ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนจังหวัดเพชรบูรณ์) ลงวันที่ 6 สิงหาคม 2562

6.2 ดำเนินการจัดประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และถอดบทเรียน การจัดการเรียนรู้พัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 สถานศึกษานำร่องทั้ง 2 แห่ง ภาคเช้าในวันที่ 7 กันยายน 2562 ณ ห้องประชุมนครบาล โรงแรมໄໝซิติลล์ อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมฯ ดังนี้

1) ศึกษาพิเศษ และบุคลากรสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ เข้าร่วมเป็นเกียรติในการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และถอดบทเรียนการจัดการเรียนรู้พัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2 ตามวันเวลา และสถานที่ดังกล่าว

2) ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ของสถานศึกษาเอกชนนำร่องทั้ง 2 แห่ง จำนวน 42 คน โดยนำเสนอผลการดำเนินงานให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้

แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และให้ข้อเสนอแนะ และจัดนิทรรศการแสดงผลงานการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ พัฒนาความสามารถการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ป.1-2

6.3 สะท้อนคิด และถอดบทเรียนการพัฒนา ดำเนินการโดยคณะศึกษานิเทศก์ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ภาคบ่ายในวันที่ 7 กันยายน 2562 ณ ห้องประชุมนครบาล โรงแรมโฆษิต ฮิลล์ อำเภอเมืองเพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีผู้เข้าร่วมสะท้อนคิด จำนวน 45 คนประกอบด้วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 3 คน ผู้บริหารสถานศึกษาเอกชนนำร่อง จำนวน 2 คน ครู จำนวน 40 คน โดยดำเนินการสะท้อนประเด็นคำถามจำนวน 7 ข้อ ดังนี้

- 1) ความสำเร็จที่คาดหวังจากการเข้าร่วมโครงการ
- 2) สิ่งที่เกิดขึ้นจริงจากการปฏิบัติงานเป็นอย่างไร (ผลลัพธ์)
- 3) ผลลัพธ์ที่เป็นเช่นนั้นเพราะอะไร
- 4) ปัจจัยอะไรที่ทำให้ประสบความสำเร็จ
- 5) ปัจจัยอะไรที่เป็นปัญหาและอุปสรรค
- 6) สิ่งที่ยากจะทำต่อไป และพัฒนาต่อยอดเพื่อให้เกิดความยั่งยืน
- 7) ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาขับเคลื่อนอย่างต่อเนื่อง

ผลการสะท้อนคิด และถอดบทเรียนระหว่างการพัฒนา มีดังนี้

1) ความสำเร็จที่คาดหวังจากการเข้าร่วมโครงการ

ผู้บริหารสถานศึกษา

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ 100 %
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 -3 อ่านออกเขียนได้ ร้อยละ 80

ครู

1. นักเรียนรู้จักพยัญชนะ และสระทุกตัว
2. นักเรียนอ่านออกเขียนได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 มีพัฒนาการด้านการอ่านและเขียนดีขึ้น
4. ได้รูปแบบในการประเมินและวิธีการประเมินเพื่อวินิจฉัยนักเรียนที่ตรงจุดและได้

ดำเนินการพัฒนานักเรียนได้ตรงจุด

5. นักเรียนสามารถอ่านพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเขียนหนังสือได้ถูกต้องตามหลักภาษาไทย

2) สิ่งที่เกิดขึ้นจริงจากการปฏิบัติงานเป็นอย่างไร (ผลลัพธ์)

ผู้บริหารสถานศึกษา

1. ผู้บริหาร ครูฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน รู้ข้อมูลนักเรียนรายบุคคลด้านปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เกิดจากสาเหตุใด และทุกฝ่ายร่วมกันคิดหาวิธีการแก้ไขได้ทุกคน

2. การปฏิบัติจริงมีปัญญา และอุปสรรคให้แก้ไขตลอดระยะเวลา เมื่อปรับเปลี่ยนให้ตรงกับบริบทของผู้เรียน และสถานศึกษา ตลอดระยะเวลาของการเข้าร่วมเกิดการพัฒนากับตัวผู้เรียนอย่างชัดเจน

ครู

1. นักเรียนมีความสุข สนุกในการเรียนรู้ มีความกระตือรือร้น และมีความรู้สึกรักอย่างเรียนรู้มากขึ้น
2. มีแนวทางในการพัฒนา วิธีการวินิจฉัยนักเรียน และแนวทางในการสืบค้นและใช้สื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน
3. นักเรียนได้รับการวินิจฉัยอาการบกพร่องเป็นรายบุคคล ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลไปใช้ในการพัฒนา ปรับการเรียนเปลี่ยนการสอนให้ดีขึ้น
4. นักเรียนมีการพัฒนาที่ดีขึ้น อ่านออกเสียงคำ และเขียนคำได้มากขึ้น

3) ผลลัพธ์ที่เป็นเช่นนั้นเพราะอะไร

ผู้บริหารสถานศึกษา

1. มีการจัดกิจกรรมอย่างเป็นระบบ แบบแผน แก้ไขปัญหาได้ตรงจุด
2. การวินิจฉัยนักเรียนเป็นรายบุคคลที่ครูผู้สอนนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมตามโครงการไปปฏิบัติจริง

ครู

1. นักเรียนมีความสนใจ ใฝ่เรียนรู้มากขึ้น
2. มีสื่อ/นวัตกรรมที่ครูนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนอย่างได้ผล
3. มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นฐาน และมีการเปลี่ยนฐานการเรียนรู้ตามศักยภาพของนักเรียน

4) ปัจจัยอะไรที่ทำให้ประสบความสำเร็จ

ผู้บริหารสถานศึกษา

1. คณะศึกษานิเทศก์ผู้รับผิดชอบโครงการ ผู้บริหาร และคณะครู ร่วมกันวางแผน และดำเนินการขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง นักเรียนมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม มีความสุขในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูจัดให้
2. นักเรียน ผู้ปกครอง ครูผู้สอน ผู้บริหาร และศึกษานิเทศก์ มีส่วนร่วมในการพัฒนาจนประสบผลสำเร็จ

ครู

1. นักเรียนสนใจ และตั้งใจในการทำกิจกรรมที่ครูนำมาถ่ายทอดให้กับนักเรียนด้วยสื่อต่าง ๆ ที่ดึงดูดความสนใจได้มากที่สุด

2. ได้รับคำแนะนำ ช่วยเหลือจากคณะศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และเพื่อนครู
3. ครูใช้สื่อ/นวัตกรรม และปรับเปลี่ยนกิจกรรมที่สามารถสร้างความสนใจให้แก่

นักเรียน

๔. ครูให้กำลังใจนักเรียน โดยการเสริมแรงด้วยวิธีการที่หลากหลาย

5) ปัจจัยอะไรที่เป็นปัญหาและอุปสรรค

ผู้บริหารสถานศึกษา

1. ครูผู้สอนขาดเทคนิค วิธีการนำสื่อ/นวัตกรรมไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใน

ชั้นเรียน

2. ครูผู้สอนขาดเทคนิคการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจกับนักเรียน ตัวนักเรียนขาดการกระตุ้นในการฝึกฝนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

ครู

1. นักเรียนสมาธิสั้นยังขาดความสนใจ ไม่มีสมาธิในการเรียน
2. ศักยภาพในการเรียนรู้ของนักเรียนไม่เท่ากัน ความพร้อมในด้านต่าง ๆ ไม่เท่ากัน ทำให้การพัฒนาต้องใช้กระบวนการ และวิธีการที่แตกต่างกัน ซึ่งต้องใช้ระยะเวลา
3. ระยะเวลาในการพัฒนานักเรียนน้อยไป

6) สิ่งที่ยากจะทำต่อไป และพัฒนาต่อยอดเพื่อให้เกิดความยั่งยืน

ผู้บริหารสถานศึกษา

1. การวินิจฉัยนักเรียนทุกระดับชั้น อย่างต่อเนื่องทุกปีการศึกษา
2. การพัฒนาความสามารถให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้ทั้งโรงเรียน

ครู

1. อยากรให้มีโครงการนี้อย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยเหลือโรงเรียนในการพัฒนาให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้อย่างยั่งยืน
2. พัฒนากิจกรรมตามฐานการเรียนรู้ให้ความหลากหลายมากขึ้น
3. พัฒนาสื่อ นวัตกรรม และกิจกรรมการเรียนรู้ให้ความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น

7) ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาขับเคลื่อนอย่างต่อเนื่อง

ผู้บริหารสถานศึกษา

1. จัดทำโครงการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและเขียนในโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง
2. การพัฒนาความสามารถให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้ทั้งโรงเรียน

ครู

1. ขอบโครงการนี้มาก เป็นการพัฒนาที่ตรงจุด ทำให้รู้จักวิธีการพัฒนานักเรียนให้อ่านออกเขียนได้ทุกคน โดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาที่ดีเยี่ยม

2. การสนับสนุนด้านงบประมาณในการจัดหาหรือผลิตสื่อ/นวัตกรรม
3. จัดอบรมพัฒนาครูผู้สอนเกี่ยวกับเทคนิคการสอน และสื่อที่ส่งเสริมการพัฒนาการอ่านและเขียนของนักเรียน
4. อยากรให้มีการนิเทศ ติดตาม และให้คำแนะนำอย่างต่อเนื่อง